EMEL SARIKURT

Tanrıça'nın Laneti

müptela

TANRIÇA'NIN LANETİ
Emel Sarıkurt

Yayın Yönetmeni: Ayşen Bozkuş
Yayıma Hazırlayan: Ayşen Bozkuş
Editör: Füsun Taş
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Pınar Demirhan

1. Baskı, Kasım 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8446-33-3

© Emel Sarıkurt, 2018
© Müptela Yayınları, 2022

Sertifika No: 63989
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

EMEL SARIKURT

Tanrıça'nın Laneti

müptela

Birinci Bölüm

"Aden, hadi kızım.
Aden, hadi ama geç kalıyoruz.
Uçağı kaçıracağız Adeeen…"

"Tamam anne, geliyorum."

Odamın havasını son kez soluyorum. Gitmek için gün sayarken, en ufak ayrıntının bile beynime kazındığından emin olarak odadan çıkıyorum. Hayallerim kâbusa dönüşmeden çıkmalıyım.

"Geldiiiim!"

Çantalarımızı alıp hızla evden çıkıyor, arabaya yöneliyoruz. Yeni bir hayat, başka bir ülke, yeni başlangıçlar... İçim içime sığmıyor.

Havaalanına vardığımızda aceleyle çıkış işlemlerimizi yaptırıp, uçağa gidiyoruz. Nil'in soru yağmuru bile keyfimi kaçıramıyor. Sorularına tebessüm edip, "Evet, Hayır," diye kısa cevaplarla başımdan savıyor, hayallerimin derinliklerinde kayboluyorum.

Uzun bir uçuş bizi bekliyor.

Arkama yaslanıp kitabımı açıyorum. Yolculuk için seçmiştim bu kitabı ama kendimi bir türlü veremiyorum.

Nil'in soruları bitince, başlıyorum ben anneme sorular yöneltmeye.

"Nasıl bir yer? Neden döndün Türkiye'ye?"

Annem benim tersime, uyumak istediğini söyleyip yanıtsız bırakıyor sorularımı.

Annemin çocukluğunun geçtiği yerin küçük bir kasaba olduğunu biliyorum sadece.

İki katlı küçük bir ev canlanıyor gözümde. Her yer yemyeşil, huzur veriyor insana. Renk renk çiçekler var bahçesinde. Annem, ben ve Nil yan yanayız. Kahkahalarımıza masada dumanı tüten çayımız eşlik ediyor.

Hayallerimin derinliklerine dalıp, bedenimi uykuya teslim ediyorum…

❦

Gözlerimi açamıyorum. Bir acı içime işliyor. Kolumda bir yanma var, inceden sızlıyor.

Sesler duyuyorum. "Kendine geliyor," diyen, beyazlar içinde bir adam, elindeki ışığı gözüme tutuyor. Tepki veremiyorum önce…

"Neredeyim ben?"

Çığlık atmaya başlıyorum. Kendi yalnızlığımı, sessizliğimi bastırmak ister gibi.

"Neden buradayım?"

Ses yok.

"Burası neresi? Annem, kardeşim nerede?"

"İyi olacaksın. Merak etme."

Bedenim karıncalanıyor, her yerim ağrıyor. Kulaklarımın çınlaması yüzünden bir şey duyamıyorum. Kendi sesim yankılanıyor sanki kulağıma. İçimi bir korku kaplıyor, tüm bedenim ısınıyor. Bir uğultu duyuyorum… Etraf yine karanlık. Derinden sesler geliyor, birbirine karışmış sesler. Yardım çığlıklarına iniltiler eşlik ediyor.

Burası çok karanlık. Kurt sesleri geliyor, ulumalar ve rüzgârın uğuldayışı… Her yer alev alev yanıyor.

Ağaçların kurumuş dallarının çıtırtısı bağırışlara karışıyor.

Çığlıklar duyuyorum sonra, gözümün önünde fotoğraf gibi bir kare… Her yerde insan parçaları, gecenin zifiri karanlığına gömülmüş… Sis kaplamış her yeri, gecenin karasını aydınlatır gibi… Alevler sarmış dört bir yanı… Duman kokusu işliyor tüm bedenime…

Yine bir çığlık sesi kafamın içine kazınıyor. Bu sesleri bastırmak ister gibi bağırıyorum.

"Anne, anne, anneee!"

"Nil, Niiil!"

Sonra Nil'i görüyorum. Saçları yüzünü kapatmış, en sevdiği elbisesini giymiş. Elbisesinden tanıyorum onu. İkimize de annem almıştı bu elbiseden.

Nil'in sesi geliyor kulağıma… "Hayatımda hiçbir şeyi bu elbisem kadar sevmedim," deyişi.

Yanında biri var, anlam veremiyorum. Kötü bir rüya, kâbus gibi.

Yok, yok bu zihnimin bir oyunu. Yavaşça kalkmaya çalışıyorum yerden, başım dönüyor. Birkaç denemeden sonra kalkabiliyorum. Koşmaya çalışırken yine düşüyorum. Yer kayıyor ayağımın altından. Nil'e yaklaşıyorum, bana bakıyor.

Mavi ışık saçan bir insan var başında ama çok küçük bir insan. Enteresan görünüyor. Nil'in başında bekliyor, emaneti teslim etmek ister gibi…

Yaklaşıyorum, gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Elimi uzatıyorum, kayboluyor.

"Annem, annem nerede?"

Deli gibi geziyorum sessizlikte… Kendi sesime karşılık, kurtların sesi ve ormanın sessizliği…

"Hayıır!"

"Hemen sakinleştirici yapın. Hasta şokta."

Kolum acıyor, bir yanma duyuyorum ve yine karanlık…

Gözlerimi açtığımda odanın beyaz tavanını görüyorum, sonra serum şişelerini… Teyzemin sesi geliyor.

"Yavrum, korkma yanındayım." Elimi tutarak, cesaretlendirmek, güç vermek istiyor.

Anlıyorum yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu. Teyzem sürekli ağlıyor. Tepki vermiyorum. Konuşmak istemiyorum. Bedenim sağ ama ruhum o uçak enkazında yitip gitmiş sanki.

'Neden ölmedim? Nasıl sağ kaldım? Hani her şey güzel olacaktı? İçime sığmayan sevinçler değil, karanlık mıydı?'

İçim kıpır kıpırdı oysaki. Yeni bir hayatım olacaktı. Yeni, yepyeni…

Düşlerimin tersine yalnızlığım var. Umutlarım, hayallerim yok. Tek başınayım.

Birkaç gün daha hastanede kalıyorum. Çıkmadan önce polisler geliyor. Olayla ilgili birkaç soru sormak istiyorlar. Uçak kazası hakkında ne bilebilirim ki? Hem hiçbir şey hatırlamıyorum. Aklımın derinliklerinde ışık var. Sadece koyu mavi bir ışık. Sesler, uğultu ve çığlıklar kulaklarımda… Sağ kalmam mucize… Nasıl gerçekleştiğini de bilmiyorum.

Uzun boylu, ellili yaşlarda bir adam yaşadığım acıyı hiçe sayarak, meydan okurcasına bakıyor yüzüme.

"Uçakta bir farklılık, bir sarsıntı ya da dikkatinizi çekecek bir şey oldu mu?"

"Hayır!"

"Bir anons, arızayla ilgili falan?"

"Hayır diyorum!"

"Peki, şüphe uyandıracak biri?"

"Hayır, her şey normaldi."

"Peki, düşüş ânı, o nasıl oldu?"

"Ben, bilmiyorum. Hatırlamıyorum hiçbir şey."

"Nasıl hatırlamazsın? Korkmadın mı? Uçağın içindeydin. Koskoca uçağın düşüşüne dair hiçbir bilgi paylaşmıyorsun," diye çıkışıyor bana.

"Dedim ya bir ışık gördüm. Parlak bir ışık, hatırladığım bu."

Adam hiddetle bakıyor yüzüme. "Saat 13.01'de üç uçaktan sinyal alınamadı," diyor.

"Üç uçak mı?"

"Üçü de Atatürk Havaalanı'ndan kalkıp 13.01'de tesadüfen düşmüş olamaz," diyor suçlar gibi. "Bize yardım edecek tek kişi sensin. Olayın suikast olduğunu düşünüyoruz. Zihnini zorlasan iyi edersin küçük hanım. Sağ kalan tek kişi sensin, nasıl olduysa?" diyerek imalı imalı bakıyor yüzüme.

"Ben uyuyordum. Uyandığımda her yer alevler içindeydi. Bir rüya gibi… Sonra yine uyumuşum, bayıldım herhâlde."

Adam yüzümü dikkatlice inceliyor.

"Nerede düşmüş?" diye soruyorum.

"Soruları ben soruyorum, sen cevapları veriyorsun," diyerek parmağını uzatıyor bana. Hayatta kaldığım için suçlar gibi…

Doktorum müdahale ediyor polis memuruna. "Olay çok yeni. Zamanla yaşadıkları su yüzüne çıkacaktır. Hastayı rahat bırakmamız gerekiyor şimdi," deyip odayı boşaltıyor.

"Bak Aden, biraz desteğe ihtiyacın var. Sana hastanemizdeki psikologlar yardımcı olacak, destek alman şart. Bedensel olarak iyisin ama ruhen iyileşmen zaman alır."

Elimi tutup, her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyor. İnanmış gibi yapıp göz kırpıyorum. Teyzeme dönüp, eve gitmek istediğimi söylüyorum. İtiraz ediyor başta, sonra o da kabulleniyor ev ortamının daha iyi olacağını.

❧

Teyzemle eve gidiyoruz; hayalini kurduğum yeni yaşamıma, kâbusla başlayacağımı bilmeden… Her şey çok farklı; annem ve Nil yok.

Sevimli, küçük bir kasaba, iki katlı, bakımsız bir ev. Uzun süredir kullanılmadığı belli oluyor. Kasaba, dağın eteğine kurulmuş. Ev ormanın hemen yanında. Küçük bir patika var bahçeden ormana uzanan. Yabani otlar bitmiş bahçede, çitler yalnızlığa boyun eğmiş gibi eğilmiş, renklerinden eser kalmamış. Evin camları kendini dış dünyaya kapamış gibi kirli, içerisi görünmüyor. Eve doğru yürüyoruz, teyzem kapıyı açıyor. 26 numara yazıyor evin duvarında. Hayata bir-sıfır yenik başlıyorum 26 numarada.

Alt katta büyük bir salon, açık bir mutfak var. Mutfakla salonu küçük bir yemek masası ayırmış. Pencerenin önündeki sandalyenin üzerinde duran kitapla bekliyor beni yeni yaşamım. Koltukların üzerindeki örtüleri kaldırıp pencereleri açıyor teyzem. Üst kata çıkıyoruz birlikte. Üst katta 3 oda ve bir banyo var. Banyonun karşısındaki odaya götürüyor beni.

Teyzemin sesi coşkulu geliyor ama bir o kadar da titrek, coşkulu davranmaya zorluyor kendini.

"Aden, burası senin odan, biraz tozlu ama temizlenince iyi görünecek."

Kahverengi ağırlıklı mobilyalar; bir yatak, iki kapılı bir dolap, yeşil bir koltuk var odada. Koltuğun yanında da bir çalışma masası… Tozuna aldırmadan bırakıyorum kendimi yatağa, hareketsizce yatıyorum.

Ensemde bir serinlik hissediyorum, her yer karanlık, derinlerden bir ses geliyor. Tam seçemiyorum ama bir kare geliyor gözümün önüne; kucağında bebek olan bir kadın, gözlerime derin derin bakıyor. Çaresizliği ve

sevgiyi görüyorum gözlerinde. Bebek ağlamaya başlıyor. Kadının boynundaki kolyenin ışığı aydınlatıyor görüşümü. Kolyeyi çıkarıp bebeğe takıyor.

Teyzemin sesiyle uyanıyorum. "Tatlım, biraz çık dolaş hadi."

"Sana yardım etmeliyim."

"Hayır hayatım, inan ki tek başıma halledebilirim."

Bahçeye iniyorum. Evin önünde kocaman bir ağaç var. Ağacın yanında küçük bir kulübe. Kulübeye şöyle uzaktan bir bakıp patikaya doğru ilerliyorum. Gördüğüm rüyanın etkisinde amaçsızca yürüyorum. "Gördüğüm kadın da kim? Peki o bebek?" Kolyenin ışığını anlamlandırmayı bırakıp, zihnimin bana oyun oynadığı kanaatine varıyorum. Patikanın etrafı sık ağaçlarla çevrili, ağaçların dalları birbirine karışmış. Dallar, gökyüzünden gelen ışığı içlerine almamakta kararlı görünüyor.

Orman beni ürkütüyor. Ormana hiç sapmadan diğer yola yöneliyorum. Birkaç ev çıkıyor karşıma, sarı renkli, gri çatılı olanı ilgimi çekiyor. Oldukça güzel görünüyor. Kocaman bir bahçesi var. Bahçesindeki çiçekler, etrafındaki yeşilliklerin arasında pembe renkleriyle büyüleyici duruyor. Yanındaki ev ise solmuş rengiyle harap görünüyor. Bahçesinde koşturan iki küçük çocuk yaşam katıyor eve. Kahkahalarını yolun sonuna varana kadar duyabiliyorum.

Yolun ortasında kavga eden üç kişi çıkıyor karşıma. Acımasızca vuruyorlar, tekmeler havada uçuşuyor. Olduğum yerde kalıyorum. İçlerinden biriyle göz göze geliyorum. Pis pis sırıtmaya başlıyor dövüşmeyi bırakıp. Bana doğru yürüyor.

"Hey! Gelin misafirimiz var," diye çekiyor kolumu.

"Dokunma bana!" diye bağırıyorum.

"Bize katılmak istersin diye düşündüm tatlım, kızacak bir şey yok," diyor ve etrafımda beni süzerek dolaşmaya başlıyor.

Tedirginliğimi gizleyerek yoluma devam etmeye çalışıyorum, kolumu tutarak beni kendine çekiyor.

"Max, bu kızı buralarda daha önce gördün mü?"

"Hayır," diyor soruyu yönelttiği çocuk, ağzının yanından süzülen kanı silerken.

Diğeri, fırsattan istifade hemen kaçıp uzaklaşıyor. Etrafta kimsenin olmaması tedirginliğimi daha da artırıyor.

"Beni rahat bırak dedim," diye daha sert sesle uyarıyorum bu sefer. Uyarılarımın bir işe yaramadığı pis kahkahalarından anlaşılıyor.

"Bırak onu!" diye bir ses duyuyorum, hızla sesin geldiği tarafa dönüyorum.

Çocuklar sesin kime ait olduğunu biliyor olmalılar ki "Kahretsin!" diyor Max. Duymazdan gelip beni çekiştirmeyi sürdürüyor.

Ses bir kez daha yankılanıyor. "Bırak dedim."

Beni kolumdan tutmayı sürdüren Max, suratına inen yumrukla sarsılınca kendimi kurtarıyorum. O ise iki eliyle burnunu tutarak kaçıyor.

Siyah saçları özenle arkaya doğru taranmış olan kurtarıcımın beyaz tenine tezat kara gözleri var. Etli dudaklarına yayılan bir tebessümle, nereden çıktın sen, der gibi bakıyor yüzüme. Koyu gri pantolonunu, kaslarını ortaya çıkartan beyaz, dar bir tişörtle kombinlemiş. Uzun boylu, oldukça dikkat çekici biri. Kolunda değişik simgelerin dövmeleri var. "Selam, ben Clar," diye elini uzatıyor. Dövmelere takılıyor gözüm. Ben dövmeleri incelerken eli bir müddet havada kalıyor. Toparlanıyorum, hemen "Selam," deyip, tokalaşıp, uzaklaşıyorum yanından. Koşarak önüme geçip yolumu kesiyor.

"Hey hey, bir teşekkürü hak ettiğimi sanıyordum," diyor.

"Sana beni kurtar demedim."

Devam ediyorum yoluma. Ta ki beni omzumdan tutana kadar. Dönüp omzumdaki eline bakıyorum, sonra yüzüne. Çekilmesini istediğimi anladığı hâlde tebessüm ederek önümde durmaya devam ediyor.

"Teşekkür ederim. Oldu mu?"

"Hayır olmadı."

"Ne bekliyorsun? Bir yumruk attın diye boynuna sarılmamı mı?"

"Aslında fena olmazdı," deyip gülümsüyor.

"Pislik," deyip uzaklaşıyorum. Bir güne bir bela yeter diye düşünüp eve dönüyorum.

Teyzemi bahçede buluyorum. Elinde bir fincan kahveyle dolaşıyor. Yüzünde, içinde yaşadığı acının burukluğu var. Her an ağlayacak gibi duruyor karşımda. Benim acımı hafifletmeye çabalarken ablasının acısını yaşayamıyor. Konuşmayı düşünüyorum onunla ama konuşmadan, rol yapmaya devam etmeyi seçiyorum. Kolay olanı... Herkes kendi acısını içinde yaşıyor, dışa tebessüm yansıtıyor.

"Nasıl buldun kasabayı?"

"Fena değil, sessiz," diyorum.

"Beraber yürüyelim mi tatlım?"

"Olur," diyorum. Ormanın sessizliğine bizim sessizliğimiz eşlik ediyor. Adım attığımızda yere vuran ayaklarımızın tıkırtısı duyduğum tek ses. Yaşam biteli çok olmuş da doğadaki dengeyi ayakta tutmakmış sanki görevimiz gibi geliyor. İkimiz de konuşmaktan korkar gibi kol kola yürüyoruz. Varlığımızı birbirimize kanıtlayan kollarımızın bağı, teninin hissettiğim sıcaklığı… Karşıdan biri bize doğru geliyor. Yaklaştıkça gülümsediğini görüyorum. Teyzeme dönüp bakıyorum, o da adama gülümsüyor.

"Selam Zeynep," diyor. Teyzemle uzun sayılacak bir süre sarılıyorlar.

Uzun boylu hatta oldukça iri yapılı; boyu kilosuyla doğru orantılı, kumral, ela gözlü, çekici biri. Bakışları etkileyici. Konuşurken kullandığı sözcüklerin anlamına eşlik ediyor mimikleri. Sözcüklerini özenle seçiyor sanki. Sesi tok, kararlı çıkıyor. 'Bu adamı saatlerce dinleyebilirim,' diye geçiriyorum içimden. Bu kim, der gibi bakıyor bana, sonra bakışlarını teyzeme çeviriyor, vereceği cevabı bekliyor.

"Yeğenim Aden," diyor teyzem. Bakışlarından anlıyorum sorduğu soruyu. Elini uzatıyor, tokalaşıyoruz.

"Olanlar çok üzücü, üzgünüm," diyor Demir. "Esin harika bir insandı," diye ekliyor.

İçimi bir hüzün kaplıyor yine, yüreğimde hapsetmeye çalıştığım karanlık bir boşluk bulup çıkıyor kapattığım yerden.

Teyzem bana dönüp "Demir üniversiteden sınıf arkadaşım. Annenle de arkadaştılar," diyor.

"Meslektaşsınız," diyorum konunun derinlere inmesini önlemeye çalışarak. Bu karşılaşmanın bir tesadüf olmadığını anlıyorum. "Benim de psikoloğum olacak sanırım," diyorum.

"Bence uygun tatlım, sence de bir sakıncası yoksa?"

"Yok," deyip kısa kesiyorum.

"Nasılsın Aden?"

"Nasıl olabilirim?" diye cevap veriyorum, göz göze gelmemeye çalışarak.

"Bilmem," diye karşılık veriyor. "Ama istersen iyi hissetmen için sana yardım edebilirim."

"Kötü hissettiğimi söylemedim ki!" diyorum.

Yüzüme bakıp tebessüm ediyor. Cevap vermiyor. Teyzem ortamın gergin havasını dağıtmak ister gibi giriyor lafa.

"Hadi gidip okulunu görelim."

Hep birlikte okula doğru yürüyoruz. Yol kenarlarında kaldırım bile yok. Yollar taşlardan yapılmış, özensizce dizilmiş toprağın üzerine. Zamanla kaynaşmış toprak ve taş birbirine. Ortam doğallığını koruyor aslında. Bütünlük getiriyor kasabaya. Okulun yanındaki büfenin önünde duran kadın "Zeyneeep!" diye seslenerek hızlı ve sabırsız adımlarla yanımıza geliyor. Yine bir sarılma, özlem giderme faslına şahit olup, sessizce tanıştırılma sıramı bekliyorum. Zayıf, ufak tefek bir kadın, duru bir güzelliği var. Bakışı ve dokunuşu içindeki sevgiyi hissettiriyor insana. Yanında benimle aynı yaşta olduğunu tahmin ettiğim bir kız var. Kadının sakinliğinden eser yok kızda. Deli dolu, çılgın biri olduğunu konuşmalarından anlıyorum. Tanıştırılmamıza fırsat vermeden atlıyor lafa.

"Annem geleceğinizden bahsetmişti, sen Aden olmalısın. Ben Bella," deyip elini uzatıyor. Annesi de lafa karışarak "Hoş geldin Aden," diyor.

Bella ile aynı sınıfta olacağız, tam tahmin ettiğim gibi aynı yaştayız. 'Okula başlamadan birileriyle önceden tanışmak benim için büyük bir şans, yabancılık çekmemi bir nebze de olsa azaltır,' diye düşünüyorum. Teyzemler derin bir sohbete dalıyor. Büfenin önündeki masaya oturup kahvelerini yudumlamaya başlıyorlar bile. Teyzem için seviniyorum.

Bella bana dönüp "Arkadaşlarımla buluşacaktım, hadi sen de gel," diyor. Biliyorum, başıma gelenlerin bende yarattığı karamsarlığı aşmam için birilerine ihtiyacım var. Yaşadıklarım kolay atlatılacak şeyler değil, her daim hayatımda yara olarak kalmaya devam edecek. Önceleri yaram derin kanayacak sonra yavaş yavaş azalacak kanın akışı. Sızısı ilk günkü kadar güçlü olsa da

kabuk bağlayıp kapanacak. Sadece ben bileceğim, insanlar zamanla unutacak yaşadıklarımı.

Göl kenarına doğru yürüyoruz Bella'yla. Okulu anlatıyor bana. Buradaki dostluklardan bahsediyor. Sürekli takıldıkları yerlerin isimlerini sayıyor birer birer.

Fazla iddialı bir kıyafet var üzerinde. Bense elime geçen ilk şeyi üstüme geçirmiş, tam bir renk cümbüşü içindeyim. Ruh hâlimin karmaşası kıyafetlerime yansıyor sanki. Saçlarım tepeden atkuyruğu yapılmış. Değil makyaj, krem bile yok yüzümde. Bella ise fönlü saçları, makyajı, siyah, dar, deri pantolonu ve üzerindeki siyah dar tişörtle oldukça güzel görünüyor.

İkinci Bölüm

"Bebek doğmak üzere."

"Ayin hazırlıkları tamam mı?"

"Robin'e haber verin, herkes katedralde yerini alsın."

"Bebek doğduğu anda şu laneti silelim."

"Bebeğim, bebeğiiim hayır!"

Robin'in sesi yankılanıyor boşlukta, devasa büyüklükteki duvarlara çarpıyor.

"Anne ve babayı bebek, Tanrıça'ya sunulmadan öldürün." Acımasız geliyor sesi.

Kadının ağlaması, feryatlarına karışıyor. "O lanetli değil, o benim bebeğim!" diye isyan ediyor.

Bebeğin doğmasıyla korkunç bir kasırga başlıyor. Rüzgâr gücünü her saniye daha da artırıyor. Yer sarsılmaya başlıyor. Yeryüzünde olanlara isyan ediyor. Güneş batıyor, zifiri karanlık kaplıyor her yeri. Robin'in sesi acımasız ama ürkek geliyor kulağa; olacakları kestiremiyor belli.

"Çabuk olun!" diye bağırıyor.

Bütün cadılar lanetin silineceği, güçlerinin eski hâline döneceği bugünü bekliyorlar. O minik bebeğin gücünün kabilenin gücü olduğuna inanıyorlar. Onlara ait olanı almak için sabırsızlanıyorlar. Bütün cadılar en güzel

kıyafetlerini giymişler, bugün için özenle hazırlanmışlar. Kadınların topuklu ayakkabılarının sesi yankılanıyor katedraldeki boşlukta. Kendinden emin, başları havada dimdik yürüyorlar bu utanç verici ânın büyüsüne kapılıp.

Kadın cadılar önde, erkekler arkada, seyir sırasını alıp bebeğin gelişini bekliyorlar. Kulakları müzikte, gözleri devasa kapıda. Nefesler tutulmuş, törenin başlamasını bekliyorlar.

Bebeğin ağlama sesi yankılanıyor. 200 yıldır süre gelen, kabilenin sonunu hazırlayan laneti kaldıracak bebek, katedrale vardığında devasa büyüklükteki ateş yakılıyor, cadılar ayin için zinciri oluşturuyor. Katedralin kapısında her yere beyaz çiçeklerden yol yapılmış, içine kutsal suların olduğu minik kaplar yerleştirilmiş. Cadılar katedral kapısında bu sular ile kutsanıp, günahlarından arınıp, içeri giriyorlar. İçeride gümüş, üzeri taşlarla süslü bir kap bebek için hazırlanmış. Robin, ayini yönetmeye başlıyor. Laneti söndürecek halkanın son zincirini kapatıyor. Khelon'un simgesinin bulunduğu kaba bebeği yerleştiriyorlar. Bebeğin ağlamaları yankılanıyor yüksek duvarlarda.

Kap, kutsal suyla dolmaya başlarken her yer mavi bir ışıkla aydınlanıyor. Bebeğin çırpınışlarını izliyor herkes. Ufacık bir bebeğin can vermesini büyük bir sevinçle bekliyorlar. Kabilenin lanetinin silineceği ânı…

Katedral sarsılmaya, kasırga gücünü artırmaya devam ediyor. Katedralin devasa büyüklükteki camlarının patlama sesi yankılanıyor. Ta ki bebeğin boynuna zincirin son halkası takılana dek.

Khelon'un kâbusu bebeğin Tanrıça'ya sunumuyla son buluyor. Mavi ışık huzmesi yavaş yavaş sönerken, bebeğin ruhu Tanrıça'ya doğru yükseliyor. Gökyüzünün yağmur bulutları yerini parlak bir güneşe bırakıyor. Büyük

bir coşku yaşanıyor katedralde. Cadılar sırayla halkalar oluşturuyor. Devasa ateş etrafında güç paylaşımı yapıyorlar. Dilekler dileniyor yanına yakılan mumlarla. Mumların yanına Güneş taşı koyuyorlar. Işıkla güç içlerinde baki kalsın diye.

Kabilenin liderleri, müzik eşliğinde katedralin mahzene giden merdivenlerinden inmeye başlıyorlar. En önde iki kişi, ellerinde meşaleler, ortalarında Robin, Robin'in elinde bebeğin külleri ve kolyesi, dilinde ayinin ninnisi… Birer birer iniyorlar merdivenleri, üzerlerinde kara cübbeler olan adamlar. Bebeğin küllerini kutsal suyla ıslatıp kabilenin simgesi olan kutuya koyup kapatıyorlar.

Kutudaki yazı ilgimi çekiyor.

"Güneş elbet bir gün yine batacak, ta ki küllerinden doğana kadar. 16.04.1800."

Taş mezarın çukuru açılıyor. Ay taşı döşeniyor her yere. Bebek mezara konup madalyonu mezar taşına konuluyor. Mezarın ihtişamı da ölümü gibi gösterişli. Taş mezardaki bölme kapatılıyor. Lanet yer altında kalıyor. Toprağa, taşa hapsediliyor. Ayrı bir taş bölme daha yapılıyor, duvarla kapanıyor bölüm. Kendilerinden emin, laneti silmenin gururuyla, bebeğin güçlerini donanmış hâlde çıkıyorlar katedralden. Bir daha da kimse girmiyor…

Üçüncü Bölüm

Khelon kitabı, sayfa 300.

"Cadılar sınıflara ayrılır, farklı sınıflardaki ırkların birleşmesinden bebek dünyaya gelmez.

200 yıl önce dünyaya gelen bebek, Tanrıça'nın bebeği Khelon'un kâbusunu temizledi. Tanrı'nın Tanrıça'ya hediyesiydi. Kabilenin gücü arttı.

Tanrı dünyaya hükmetmemizi istiyor.

Khelon kabilesinde kara bulutlar yüzünü göstermeye başladı. Kabile içi çatışmalar var. Güçlerini kötülük için kullanan cadılar, kehanetin doğuşunun habercisi."

❦

"Jon, gidelim buradan, kötülük bizi bulmadan."

"Kabile de kabullenecek Helen."

"Bilmiyorum Jon."

"Gidelim lütfen! Gün doğmadan çıkalım yola."

Yoğun ısrarlarıma dayanamıyor Jon, gidiyoruz çok uzaklara.

Amerika'da küçük bir kasaba, kabileden uzak... Burada kimse birinci sınıf bir cadı olduğumuzu, birlikte yaşamamamız gerektiğini bilmiyor. İnsanlar

güçlerimizden habersiz. Kimsenin bize karışamayacağı, bulamayacağı bir yerdeyiz.

'Güçlerimizi kullanmadığımız için yerimizi bulamazlar,' diye düşünüyorum. Ama kâbusun hemen arkamızda olduğunu öğrenmem çok zamanımı almıyor. Bir bebeğimiz olacağının mutluluğunu yüreğimin derinliklerinde hissedemeden kâbus kapımızı çalıyor.

Burada basit ama güzel bir hayat yaşıyoruz. Jon ormanda odun topluyor, bense bitkiler satan bir dükkânda çalışıyorum. Az para kazanıyoruz ama huzurluyuz.

Bebeğimin olacağını öğrendiğimde biraz tedirgin oluyorum. Kabileden uzak yaşadığımız için kimsenin haberi olmadan bebeğimizi büyütebileceğimizi düşünüyorum. Bir nebze de olsa içim rahatlıyor. Onun ne pahasına olursa olsun yaşaması gerekiyor çünkü bu bebek bir mucize. Gün geçtikçe bebeğimin varlığını gizlemem daha zor oluyor. Bedenim de varlığını dış dünyaya belli etmeye başlıyor. Karnımı gizlemek için üst üste bol kıyafetler giyerek işe gidiyorum. Onunla konuşmak oldukça keyifli ama bunu yapmak istemiyorum. Ondan ayrılmam zorlaşacağı için iletişim kurmamaya çalışıyorum. Her ihtimali göz önünde bulundurmalıyım, biliyorum. Güçlerini hissedebiliyorum. Bu beni korkutuyor.

Bebeğimin doğmasına sayılı günler kala, işten eve dönerken evin kapısının aralık olduğunu görmem şüphelerimin doğruluğunu kanıtlıyor. 'Onun doğuşunu göreceğim ama varlığını hissedemeyeceğim,' düşüncesi içimi acıtıyor.

Jon beni dışarıda bekletiyor. Hatta kaçmamı söylüyor ama onu burada yalnız bırakmaya gönlüm razı olmadığı için, bahçedeki kulübenin içinde gizli bir bölmeye saklanıyorum.

Bizi buldular sanırım. Burası benim cadılığıma dair her şeyi sakladığım, normal bir insana dönüştüğüm yer. Bahçe darmaduman edilmiş, kulübe de nasibini almış.

Jon telaş içinde evden çıkıyor. "Helen yerimizi buldular. Buradan hemen gitmeliyiz."

İçimi bir sıkıntı kaplıyor, kara bulutlar var hep zihnimde.

"Çok uzun süre seyahat edebileceğimi düşünmüyorum, sancılarım başladı Jon."

Bebeğimin doğacağını sancılarımdan çok havayı kaplayan korkunç fırtına haber veriyor bana.

200 yıl önceki kehaneti hatırlıyorum. Kabileye kurban edilen bebeği… Gözlerim doluyor. Jon beni teselli etmeye çalışıyor. Bebeğimizi vermeyeceğimizi, ona zarar vermelerine göz yummayacağını söylüyor. Onu korumanın tek yolunun, bizlerin dışında birinin büyütmesi olduğunu söylüyorum. Onu bulup öldürmelerinden korkuyorum. Jon iri iri açılmış gözlerime bakıp fısıldıyor "O senin" diye. Gözyaşlarım hızla yanaklarıma süzülüyor.

Ben de ona fısıldıyorum, "Aldığımız nefesi bile geri veriyorsak, hayatta hiçbir şey bize ait değildir…"

Khelon'un kötülüklerinden buraya kaçıp sığındığımızda tanıştığımız Türk bir aile var. Esin ve eşi… Hiçbir zaman sorgulamıyorlar gelişimizi. Sıcacık, sevgi dolu yüreklerini esirgemiyorlar bizden. Evlerinin kapılarını sorgusuz sualsiz açıyorlar.

Ormanın girişindeki evde karı koca yaşıyorlar sessiz sakin. Buradaki tek dayanağım onlar. Bebeğim olacağını söylediğim, güvendiğim yegâne insanlar. Sevincimin burukluğunu bile sorgulamıyorlar. Sadece elimi tutup, gözlerime bakıp, 'Güzel olacak Helen,' diyorlar. Yaşadığım kötülüklerden habersizler oysaki.

Bu kadar güzel, sakin hayatını bir bebekle süsleyemediği için gocunmuyor bile Esin. Kendi bebeği olacakmış gibi, benden bile çok seviniyor haberime.

Esinle konuşmalıyım, bana yardım edecek tek kişi yine o. Evine gittiğimizde neden geldiğimizi yine sormuyor, kabul ediyor bizi hemen. Yüzümdeki korku, nefesimdeki telaşı görmezden geliyor, ona anlatmamı bekliyor. Ellerime bakmıyor titrediğini görmemek için.

Ona neden burada olduğumuzu en başından anlatıyorum. Kaçışımızı ve ondan istediğimi, daha doğrusu ona bırakacaklarımı. Bir bebek ve başına saracağım büyük bir belayı. Yıllarca sürecek korku ve koşturmacayı. Canına mal olabileceğini, ona zarar verebileceğini anlatıyorum uzun uzun.

Ağzımdan çıkan her hecede sancılarım daha da artıyor, bebek geliyor. Yer sarsılmaya başlıyor, evdeki dolaptan düşen bardakların şangırtısı yayılıyor odaya. Eşyalar da nasibini alıyor kasırgadan. Kara bulutlar kaplıyor gökyüzünü. Bebeği kucağıma aldığımda, göz göze geldiğimiz anda büyü son buluyor, güneş açıyor can alıcı parlaklığıyla. Bu onu ilk ve son görüşüm. "Seni korumamın başka yolu yok," diyorum ona. Bakışını beynime kazıyıp, kokusunu çekiyorum içime.

Esin'e bir emanet bırakıyorum gitmeden. İki kere anlatıyorum önemini bebeğimin. Ne zaman, nerede olacaklarını, ne yapacağını anlatıyorum hızlıca. Ellerimi tutup, gözlerime bakıp "Merak etme, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim Helen," diyor.

Esin tehlikenin boyutuna rağmen kabulleniyor Aden'i. Bebeğimin kokusunu son kez içime çekip gidiyorum. (16.04.2000)

Dördüncü Bölüm

Tanrıça'nın bebeğinin doğup öldüğü gün, Aden gözlerini açıyor dünyaya.

Başlamadan biten hayatı farklı bir bedende sürdürmek için. İmkânsızlıklara göğüs gererek laneti silecek bebek…

Gidebildiğim kadar uzağa gitmeliyim. Bebeğin doğduğundan haberleri olup olmadığını bilmiyorum, biliyorlarsa bebeğin peşini bırakmazlar. Olacakları düşünmek istemiyorum.

Aden'in hislerini zihnimde okuyabiliyorum. Bebeğimin gücünü kontrol edememesi ve onu tam bir cadı olarak eğitecek birinin olmaması beni korkutuyor. Onu nasıl kontrol altına alacağımızla ilgili bir çözüm yolu bulmaya çalışıyorum. Bebeğimin güçlerini görüyorum. Yeni doğmuş bir bebeğin zihninde hislerini anlatabilmesi korkutucu. Bu gücü sezerlerse, onu bir saniye yaşatmazlar biliyorum. Bunu engellemenin, onun düşüncelerini kapatmanın bir yolunu bulmalıyım. Geçmişi silebilirim ama onu engelleyemem. Büyücü Katerina'yı bulacak vaktim var mı onu da bilmiyorum. Telaştan ve korkudan tüm bedenimi bir sıcaklık kaplıyor. Katerina'ya mümkün olduğum kadar yakın bir yere gidip önce geçmişi silmeliyim.

Dört saat ormanın derinliklerinde yol alıyoruz, hislerimi kullanmak zorundayım. Jon ile halka oluşturup transa geçiyoruz. Uzun süre sonra bunu yapıyor olmak aptallık, seanstan yerimizi tespit edecekler. Ama kurguyu değiştirmek için buna mecburum. Geçmişi silip farklı bir kurgu çizmek için başka seçeneğim yok. Aden'i korumayı şansa bırakamam. Böylece bebekten kimsenin haberi olmayacak.

Esin'e çizeceği yolu anlattığım için, eğer planım işlerse benim gibi esir hayatı yaşamak zorunda kalmayacak. Onu özgürlüğüne kavuşturacak emanet, vakti geldiğinde ona ulaşacak. Onu nasıl kullanacağını, eline aldığında, oluşturduğum kurgu ile anlayacak. Kabilenin benden aldığı özgürlük kızımın elinde olacak…

Trans için odaklanmaya çalışıyorum. Hem yaşayacaklarını ona aktarıp hem diğer cadıların zihinlerini silmeliyim. Halkayı kapatmaya hazırlanıyorum düşüncelerimi kısıtlayıp. Halkayı kapatmamla mavi ışık dalgası bizi sarıyor. Bizim düşüncelerimiz, onlara yaşadıklarımız olarak yansıyacak. Zorlanıyorum, bebeğin gözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

"Hadi Helen! Unut onu sil," diyor Jon.

"Jon yapamıyorum, gözlerindeki ışık çok kuvvetli."

Aden zihnime sesleniyor. Onunla göz göze gelmemeliydim ama bebeğime bir kere bile bakmadan onu teslim edemezdim. Şimdi gözleriyle bana ulaşabiliyor. Beni çağırıyor. Gelememenin nedenini anlatmak, onu ikna etmekte zorlanıyorum. Çok güçlü bir bebek.

"Gücü beni korkutuyor."

"Hadi!" diyor Jon "Transtan yerimizi tespit etmişlerdir." Jon'un yoğun ısrarları dikkatimi dağıtsa da kurgu için kendimi zorlayıp, dış dünyaya kapatıyorum düşüncelerimi ve Aden'in zihnine fısıldıyorum. '*Her*

zaman yanında olacağım, korkma. Sen çok güçlü bir kızsın.' Sözcüklerim bittiğinde kafamda kurduğum kurguya kaptırıp geçmişe yansıtıyorum. Bebeğin öldüğünü düşlüyorum, Jon ile aynı akım içinde odaklanıyoruz, akıma bebeğin görüntüsünü de çekiyorum. Nehir kenarında Jon ağlıyor ve cansız bedeni nehre bırakıyor. Ben kendimi yerde bitkin yatarken görüyorum, feryat ediyorum olanlara. İsyanımı dillendiriyorum kabileye. Geçmişe yansıtıyorum sonra. Esin ile görüşmelerimiz silinip yerini bu görüntüler alıyor. Geçmişi izlemek için girdikleri seanslarda bunu görecekler artık. Geçmişi farklı gösterebilme gücümü dedemden aldığımı biliyorum. Annem ve babamda yok bu güç. Benden başka bir cadıda da yok. İki farklı ırkın birleşmesinden doğan günahı, tüm güçler temizleyebilecek mi… Aden'i düşünüyorum. Gücüne inanıyorum, varlığını devam ettirmesini tüm yüreğimle istiyorum. Büyümesini göremeyeceğimi, arkasında dayanak olamayacağımı bilsem de başaracağına tüm kalbimle inanıyorum. Transı bitiriyoruz, o anda bir güç beni ağaca doğru fırlatıyor. Uzun süredir arınmayan güçlerimin bedenimde depolanması canımı acıtmaya yetiyor. Halkanın dışında kalıyorum.

Onu kurtarıyorum. Onu kurtarmanın mutluluğunu yaşıyorum. Artık kimse var olduğunu, onu gizlediğimi bilemeyecek. Benim yaşamımı elimden almalarının ve o küçük bebeğin öcünü alıp, tüm laneti silecek bebeği bırakıyorum.

"Jon hadi Katerina'yı bulalım. Şansımızı zorlamalıyız."

"Helen vaktimiz az. Bizi bulurlar."

"Denemeliyiz, hadi."

Israrlarıma dayanamıyor. Var gücümüzle koşuyoruz ormanda. Göl kenarında küçük bir kulübeye yaklaşıyoruz. Kapıyı açık görmem içimde sevinç duyguları yeşertiyor.

Kapının önündeki küçük bahçeden geçiyoruz. Büyüleri için kendi elleriyle diktiği bitkiler gözüme çarpıyor. Kimisi toplanmış kurumaya bırakılmış. Bir kısmı topraktaki gücü taşıması için dalından koparılmamış. Eve doğru ilerliyorum, tedirginlikten eser yok içimde. Katerina'ya sesleniyorum. Katerina çok yaşlı bir cadı. Büyüleri aklında tutabiliyor mu bilmiyorum. Kapıyı çalıyorum. İçeriden "Gel Helen," diye sesleniyor. Jon ile göz göze geliyoruz.

Ben önden giriyorum içeri, Jon bir müddet kapıda bekliyor. "Jon da gelsin," diye sesleniyor içeriden Katerina. Jon'un şaşkınlığı yüzüne yansıyor. Ben ise yapabileceklerinin umudu içerisindeyim. İçerisi karanlık, bütün perdeler kapalı. Odada değişik, keskin bir koku karşılıyor beni. Katerina'nın kızıl saçları yaşlı yüzüyle bütünleşmiş. Gözlerini, sarkan göz kapaklarının altından görmek için eğiliyorum.

"Az vaktin var Helen acele etmeliyiz," diyor.

Bebeğimin saç telini uzatıyorum ona. Eline almasıyla görmekte zorlandığım gözleri büyüyor. "Lanet! Laneti silecek!" diye haykırıp sayıklamaya başlıyor.

"Ben buna büyü yapamam Helen, tutmaz," diyor. Tüm ümitlerimi yok ediyor ağzından dökülen sözler. Israr ediyorum.

"Denesen ne olur Katerina? Güçlerini kısıtlamanı istiyorum sadece, yapabildiğin kadar yap."

"Helen neden anlamıyorsun? O daha bir bebek ama benim güçlerim onunkini engellemez."

"Büyü yap diyorum."

Katerina yüzüme bakıyor. Onu ikna etme çabalarım ve ardı ardına dökülen sözcükler etkili olmuyor.

"Büyükannemin hatırına," dememle kenetleniyor bakışları yüzüme. Bahçeden gerekli otları alıp yakıyor. Elde ettiği külleri karıştırıp, kutsal su şişesine doldurup

şişenin ağzını kapatıyor, güçlerini hapsediyor. Saklamak için toprağa gömüyoruz. Birlikte transa giremiyoruz. Katerina tek başına transa giriyor. Burada olduğumu bilmeleri onu da tehlikeye düşürebilir. Trans bittiğinde Katerina bir müddet bitkin kalıyor yerinde. Öldüğünü düşünüyorum önce, sonra nefes aldığını görmek beni rahatlatıyor. Kelimeler zor çıkıyor ağzından. Dili dolanıyor konuşurken. Bazı sözleri yutuyor ama anlıyorum anlatmak istediklerini. "On ya da on beş yıl idare eder, daha fazla değil," diye mırıldanıyor. "Toprak dışarı atacaktır gücü. Büyüdükçe yüzeye çıkacak şişe ve güçleri özgür kalacak." Yaşlı kadına sarılıyorum bitkin hâlini görmezden gelmeye çalışarak. Jon ile yatağına taşıyoruz onu. "Git," diye mırıldanıyor bana. Başına geleceklerden değil, bebeğe ne yaptığımızı anlamalarından korktuğunu söylemeye çalışıyor.

Anlıyorum, teşekkür ederek uzaklaşıyorum evinden. Onu tamamen koruma altına almanın huzurunu yaşıyorum içimde, ölümün soğukluğunun geldiğini hissetsem de. Ormanın derinliklerine dalıyoruz. Uzaklaşıyoruz kulübeden. Göle doğru koşuyorum. Zihinlerinde yarattığım senaryodan beni orada arayacaklarını biliyorum. Oturup ecelimin gelmesini bekliyorum. Çalıların arasında hareket eden bir şeyler görüyorum. Geldiklerini düşünüyorum ama sessizlik düşüncelerimi çürütüyor. Kalkıp çalılara doğru yaklaşmamla, karşımdaki mavi yaratık acıyan gözlerle bakıyor bana. Yasakları delmenin cezası bu, der gibi bakıyor yüzüme. Konuşacak, bebeği soracak diye korkuyorum bir an. Ona bıraktığım emaneti bilip bilmediğini anlamamak beni ürkütüyor. Peşlerine düşmelerinden korkuyorum. Cadıları yönlendirebiliyorum ama nerfler… Bunu yapamıyorum. Sadece dua ediyorum bebeğim için. Sesler geliyor, kalabalığın

çıkarttığı sesler, seans beni yoruyor, kaçamıyorum, kaçmak bir yana kıpırdayamıyorum bile. Jon ile bakışıyoruz. Bakışarak veda ediyoruz birbirimize. "Seviyorum seni," diyorum zihnine…

Kalbime saplanan hançerin acısını duyuyorum önce, sonra çevremdeki kalabalığı görüyorum. Jon'un feryadı yankılanıyor kulaklarımda.

"Onu kurtardık," diyorum Jon'a. Karanlığın vaktinde geldiğine seviniyorum aslında. Bebeğim geliyor gözümün önüne ve sonsuzluğa gözlerimi Tanrıça'nın halkasının boynuma takılmasıyla kapatıyorum…

Beşinci Bölüm

"Teyze ben çıkıyorum."

"Tatlım, bir şeyler yemeden çıkma."

"Okulun ilk günü geç kalmak istemiyorum."

"Hadi ama tatlım kahvaltı etmelisin."

Masanın başına gidip, bir iki lokma bir şeyler atıştırıp koşarak çıkıyorum. Teyzemin eski bir arabası var. Ufak tefek çizikleri ve park etme sorunu olduğunu belgeleyen tampondaki göçükler arabaya farklı bir hava katıyor. Klasiklikten çıkmış özgün bir hava yaratıyor. Çalıştırırken marşa biraz uzun basmak gerekiyor ama çalıştığı zaman yolda bırakmıyor. Ormanda yürümek zorunda kalmıyorum hepsinden önemlisi. Orman beni ürkütüyor, araba ile daha kısa mesafe katlanıyorum ormanın ürpertisine.

Okula geldiğimde arabamı park edip sınıfa doğru yürüyorum. Sınıftaki insanlar dikkatle beni inceliyor. Bakışlarından tedirgin olup, sınıfta Bella'yı aramaya başlıyorum. Bella'yı bulamayınca, boş bulduğum bir yere oturuyorum. Herkes, her şey yabancı, üzerimde merakla gezinen gözlerden saklanır gibi, oturduğum yerde küçülmeye çalışıyorum. Kendi aralarında fısıldayıp, beni süzmelerini daha fazla görmemek için elimdeki kalemden gözlerimi ayırmıyorum.

Nefes alışım bile sessiz ve mümkün olduğunca yavaş. Sınıftakilere "Merhaba, ben Aden," deme cesaretini bulamıyorum kendimde. Çılgınlar gibi istiyorum Bella'nın gelmesini, gerginliğime son vermesi için. Herkes birbiriyle konuşup şakalaşıyor. Tatilde yaptıklarını anlatıyorlar hararetle. Burada yaşayan insanlar oldukça gösterişli, giyimleri özenli. Uzun boylu ve beyaz tenliler genelde. Biri yanıma oturuyor.

"Selam yabani." Sesi daha önce duyduğumu hatırlayıp bakıyorum yüzüne, etrafta boş sıralar var. Neden yanıma oturduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Ben yabani değilim bu birincisi, ikincisi yanıma oturmak için izin istediğini hatırlamıyorum," diyorum.

"Yabani değilsen niye kaçtın?"

"Teşekkür etmem için zorlamasaydın," deyip omuz silkiyorum.

"Sana yardım ettim güzelim," diyor ukalalığı ses tonuna yansımış hâlde.

"Sınıfta başka yerler de var," diyorum boş sıraları göstererek.

"Buranın manzarasını beğendim," demesiyle kızarmaya başlıyorum. "Adım Clar." Gözlerine bakıyorum. Oldukça çekici bir çocuk, derin bakışları var, ukalalığının kaynağı yakışıklılığı. "Daha bakacak mısın?" sözüyle telaşlanıyorum. Telaşlandıkça elim ayağıma dolaşıyor, defterimi düşürüyorum. Defterimi almak için eğildiğimde çantamı da düşürüyorum. "Rezil oldum, kahretsin," diye söyleniyorum. O ise ardı ardına kahkaha atıyor. Sinirden sesim titriyor.

"Kes şu gülmeyi!" diye bağırıyorum. Sesimin tonunu iyi ayarlayamadığımı, herkesin dönüp bana bakmasından anlıyorum. Benim tersime, o fısıldıyor.

"Sen de haklısın, ben de senin yerinde olsam benim gibi biriyle konuşurken telaşlanırdım," diyor.

Elimdeki defterlerle kalakalıyorum. Söylediğini algılamaya çalışıyorum bir an. İçimden hepsini suratına fırlatmak geliyor. İyice sinirleniyorum hem ona hem sakarlığıma.

"Kes şu gülmeyi," diye ikaz ediyorum Clar'ı. Bakışlarını kaçırmıyor yüzümden. Yanından kalkıp başka bir sıraya geçiyorum. Yüzüm alev alev yanıyor. Kızaran yanaklarımı ellerimi yüzüme koyarak bir nebze de olsa saklamaya çalışıyorum.

Öğretmen sınıfa girip bizleri selamlıyor. Matematik dersini hep çok sevmişimdir ama kendimi derse vermekte zorlanıyorum. Matematik öğretmeni de güzel bir kadın. 'Bu kasabanın insanları dünya nüfusunun görsellik olarak oldukça üzerinde,' diye düşünüyorum. Üzerinde siyah göğüs dekolteli bir gömlek, altında siyah mini bir etek var. Vücudunun güzelliğini ön plana çıkartmış. Saçları özenle tepeden atkuyruğu toplanmış. Adımları kararlı ve sıralı, milimetrik atıyor sanki adımlarını. Yanımda durup bana bakıyor. Onu incelediğimi fark edip tersleyecek sanıyorum ve yine telaşlanıyorum.

"Selam," diyor bana. "Sen yeni gelen öğrenci olmalısın."

"Evet," diye mırıldanıyorum, kendi sesimi duymakta zorlanarak.

"İsmin?" diyor, aynı kendisi gibi etkileyici bir ses tonuyla.

Toparlanıp ayağa kalkıyorum, kendimden emin, dik başlı bir tavır sergileyerek. Ezilerek durmanın sersemliğinden, silkinerek kurtarıyorum kendimi.

"Merhaba ben Aden, Türkiye'den geliyorum ve artık bu kasabada sizlerle yaşayacağım." Öğretmenin sınıfa tepeden bir bakış atmasıyla tüm sınıf "Merhaba," diyor.

Ders bittikten sonra biraz yavaş hareketlerle topluyorum eşyalarımı. Herkes ayrıldıktan sonra sınıftan

çıkıyorum. Boş bir dolap bulup eşyalarımı yerleştirmek istiyorum. Sınıftan çıkanların tersine, sınıfa giren Bella'yı görüyorum. Çılgın, deli dolu sesiyle başlıyor açıklama yapmaya.

"Kusura bakma Aden, geç kaldım, okulun ilk günü seni yalnız bıraktım."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"Kızma ne olur," diye yalvarmaya başlıyor.

"Bella her ânımda yanımda olamazsın, kendi düzenimi kendim kurmalıyım."

"Neden gerginsin Aden? Ters giden bir şey mi var?" diye soruyor, daha ağzımı açmaya fırsat bulamadan Clar yanımıza geliyor.

"Selam Bella."

"Ah Clar merhaba; bu okula devam etmeyeceğini sanıyordum. Şehirdeki okula gideceğim demiştin yanlış hatırlamıyorsam."

"Doğru hatırlıyorsun Bella, iki gün önce fikrimi değiştirdim," diyor bana bakarak. "Bu kararımın daha doğru ve eğlenceli olacağını düşünüyorum," diye ekliyor gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadan.

Bella'ya dönüp "Şu kitaplarımı dolaba bırakmalıyım, sonra görüşürüz," deyip sınıftan kaçar adım uzaklaşıyorum. O sırada bir şeye çarpıyorum.

"Çok özür dilerim, kusura bakmayın," deyip çocuğun yere düşen eşyalarını toplamaya başlıyorum ta ki Clar yanıma gelip "Bizim yabani özür dilemeyi biliyormuş," diyene kadar. Duymazdan gelip yere saçılan eşyaları çocuğa veriyorum ve elimi uzatıp Clar'a gıcıklık olsun diye tanışıyorum.

"Acelem vardı, kusura bakmayın, bu arada ben Aden."

"Merhaba, ben Sin. Önemli değil, dert etmenize gerek yok," diyor. Clar'a kayıyor gözlerim, bizi izliyor,

izlediğini gördüğümde, gitmeyip muhabbeti uzatıyorum. Onunla ilk karşılaşmamızın tersini yapmak hoşuma gidiyor. "Aden seni ilk defa görüyorum burada, okula yeni mi geldin?"

"Evet, bu kasabada da, okulda da yeniyim," diyorum tebessüm ederek ve ekliyorum. "Pek hoş bir karşılaşma olmadı ama tanıştığımıza sevindim."

"Tekdüzelikten hoşlanmam, farklı olmasının bence sakıncası yok," diyor, gülümsüyoruz ikimiz de.

"Gitmeliyim, görüşürüz Sin," diyorum.

Bu kasaba ne kadar basit ve kötüyse içinde yaşayan insanlar bu açığı kapatmak istercesine bir o kadar yakışıklı ve güzeller. Okulun koridorundaki dolapları süzüyorum. Boş dolaplardan birine kitaplarımı bırakıp anahtarı çantama atıp okuldan çıkıyorum. Tam arabaya binerken Clar'ı görüyorum ve görmezden gelerek arabaya biniyorum.

"Aden, Aden…" Bella'nın sesi geliyor. Arabanın camını açıyorum.

"Hadi bir şeyler içmeye gidelim," diyor.

"Bella eve gitmeliyim, bugün okuldaki ilk günüm, teyzem merak etmiştir."

"Peki, akşam çıkmaya ne dersin?" diye ekliyor. "Burada akşamları takıldığımız güzel yerler var, hem seni arkadaşlarımla tanıştırayım," diyor.

Aslında fena fikir değil, söyledikleri kulağa hoş geliyor. Odamı yerleştirmeyi yarına da bırakabilirim. "Tamam," diyorum ve akşam için sözleşiyoruz.

Arabayla kasabayı gezerek eve gitmeyi planlıyorum. Hazır teyzemin arabası bendeyken bunu değerlendirmeliyim.

Altıncı Bölüm

Kasabanın etrafında yavaş yavaş yol alıyorum. Yolun sonunda bir göl var, manzara etkileyici görünüyor. Arabayı göl kenarına çekip, bir köşeye oturuyorum. Gölün sessizliği beni alıp götürüyor. İç sesimle baş başa kalmak güçlendiriyor beni. Gölün üzerinde kurulmuş olan iskelede çocukların oynamalarını izliyorum, neşe içinde koşturmalarını. Ağaçların yeşilden kahverengiye geçişi, gölün rengiyle bütünleşiyor. Küçük kız çocuğunun ablasıyla itişmelerine takılıyorum. Nil geliyor gözümün önüne.

O da inat eder, her dediğini benimsetmeye çalışır, olmazsa ağlamaya başlardı. Biz de kavga ederdik, ama hiç kin tutmazdık birbirimize. Benim dolabımı karıştırıp, elbiselerimi izinsiz aldığında kızardım en çok. 'Abla hadi ama,' diye ısrar ederdi.

İnsanoğlu işte, kaybedince anlıyor anlamsızlığını kızdığı şeylerin. Her daim hayatları sürüp gidecek sanıyor. Son nefes bittiğinde yapacak bir şeyi, telafi edecek vakti kalmıyor insanın. Keşkeler bitiyor, pişmanlıklar başlıyor sonra…

Tatlı Nil'im benim, nasıl özlüyorum onu.

'Şu iskelede eve gitmemek için inat eden sen olacaktın, bu talihsizliği yaşamasaydık,' diye düşünüyorum.

Annem beni gönderecekti onu eve çağırmam için. Belki de iskelede oturup ayaklarımızı göle sokup sohbet edecektik. İlk aşklarımızdan bahsedecektik. Kahkahalarımız ya da kavgalarımıza şahit olacaktı bu huzurlu ortam. Annem düşüyor aklıma; sanki aklımdan bir an olsa da çıkıyor gibi. Sevgi dolu sarılışını, sıcaklığını özlüyorum. Güven verici bakışlarını, gücünü yansıtmasını. Çaresizliğimi, yalnızlığımı görse, tutup kolumdan çıkarsa karanlığımdan beni, yine yanımda olsa, yine beni sevse…

Havanın serinliğinde, üşümüş yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının sıcaklığını hissediyorum. İçim acıyor. Bir el uzanıyor yüzüme, sessizce gözyaşlarımı siliyor. 'Annem de sessizce gelirdi yanıma, sormazdı hiçbir şey, beklerdi benim anlatmamı, anlatırsam dinler, anlatamazsam sarılırdı, yalnız olmadığımı hissettirmek için.'

Clar kollarına alıyor beni, güç vermek ister gibi. Ağlamam sessizliğini bozuyor, sarılmasıyla hıçkırıklara dönüşüyor. Sessizce eğilip "Şişşt geçecek, merak etme," diyor, huzur verici alçak bir sesle. Neye ağladığımı bilmiyor, geçmeyeceğini bilmediği gibi. Tepki vermiyorum, itip kakmıyorum, "Sana ne?" diye bağırmıyorum, içtenliğine inanıyorum hiç tanımadığım birinin. Ukala kişiliğinden eser kalmıyor. Toparlanıp ayağa kalkmaya çalışıyorum, kolumdan tutup izin vermiyor kalkmama.

"Geçerken seni gördüm, bir bakmak istedim. Burası dinlendirir insanı. Seni ağlarken görünce yanında buldum bir anda kendimi," diye açıklama yapıyor. "Hem biliyor musun burası güçlendirir insanı. Ben de gelirim buraya."

"Sormayacak mısın?" diyorum.

"Neyi?"

"Eee işte neden ağladığımı falan?"

"Hayır," diyor çenemi tutup, başımı yüzüne doğru çevirerek. "Anlatmak istediğinde dinlerim," diye cevap veriyor. Rahatlıyorum. Tanıyamıyorum onu. Bu tavrı ile sabah okuldaki o çocuktan eser yok, şu an karşımda duran kişiyle aynı kişi olduklarına inanmak zor.

İçimden geçenleri okumuş gibi "Sandığın kadar kötü biri değilim, kalbimin vicdanlı tarafı da var," diyor. Gülümsüyoruz birbirimize bakarak.

"Eve gitsem iyi olacak," diyorum. Ayağa kalkıp elini uzatıyor kalkmama yardım etmek için. Bir eline bir ona bakıyorum. "Bugün için fazla iyisin," diyorum uzattığı elini tutarken, bir an bakıyor yüzüme. Söylediğim sözü algılamaya çalışıyor.

"Sen de yapılanları çabuk unutuyorsun," diyor.

"Seni buraya çağıran ben değildim," deyip gülümseyerek arabama doğru yürüyorum, vereceği cevabı beklemeden. Çattık, der gibi kaldırıyor ellerini havaya, sabır da diliyor olabilir, emin olamıyorum.

Arabama binip yandan bir bakış atıyorum çaktırmadan. Olduğu yerden beni izlemeye devam ediyor. Marşa basıyorum ama araba çalışmıyor. Bir kez daha deniyorum. "Hadi ama hadi," diye söylenmelerimin de faydası yok.

"Ne oldu şimdi buna?"

Clar cama tıklatıyor, çevirerek açıyorum arabanın camını, "Ne var?" diye çıkışıyorum ona.

"Aden, senin de sağın solun pek belli değil, biliyor musun? Biraz önce yanımda oturan kızla aynı kişi olduğuna şüphe ediyorum şu an."

"Bırak gevezeliği, ne var?" diye çıkışıyorum.

"Sorun mu var diye bakmaya geldim ya, ne kızıyorsun? Arkadaş iyilik de yaramıyor kıza," diye kendi kendine söyleniyor. Uzaklaşıyor yanımdan. Bir kez daha

deniyorum, yok yine çalışmıyor. 'Of tersledim de şimdi onu, belki anlardı,' diye kızıyorum kendime.

Sesleniyorum arkasından. "Hey! Tamam, tamam gel hadi buraya," diye. Bakmıyor. "Clar," diye sesleniyorum, durup bekliyor. Sanırım gelip gelmemeyi düşünüyor. Yanına gidip, nefes nefese "Tamam, haklısın sert çıkıştım üzgünüm, oldu mu?" diyorum.

"Hadi bakalım," diyor.

Arabaya binip marşa basıyor ama tık yok. Ön kaputu açıp bir şeyler yapıyor, yine deniyor. Çalışmıyor. Birileriyle telefonla konuşup, konuşması bitince arabasını gösteriyor.

"Hadi bin, seni ben bırakayım."

"Yok, ben teyzemi arayayım, arabasını burada bırakmam yanlış olur," diyorum.

"Ben birilerini aradım, alacaklar merak etme, hadi sen bin," diyor.

Arabaya biniyorum. Yol boyu hiç konuşmadan ilerliyoruz, merkezin çıkışındaki yol ayrımında yolu tarif etmeye başlıyorum. "Biliyorum," diyor.

"Sen beni mi takip ediyorsun?" diye çıkışıyorum.

Dalga geçer gibi cevap veriyor. "Hıı hiç işim gücüm yok seni takip edeceğim, hem seni niye takip edeyim ki!" diye cevap veriyor.

"Nereden biliyorsun evimi o zaman?"

"Zor değil, kasabada kullanılmayan bir ev vardı, yenisi de yapılmadığına göre, bir yer kalıyor," diye cevap veriyor. Rezil oluyorum sorduğum soruyla. Beni önemsediğine inanırmış gibi kalıyorum. Devam ediyor beni utandırmaya.

"Evini bilmemin önemi yok ki," diyor. Onun için anlam ifade etmediğimi yüzüme vurur gibi, söylediğim sözün ağırlığında eziliyorum.

Evin önüne geliyoruz. Teşekkür ediyorum, inmek için arabanın kapısına uzanıyorum "Öğreniyorsun," diyor. Şaşkınlıkla "Neyi?" diyorum, hiç olmadığım kadar masum bir tavırla. "Kuralları," diyor dalga geçer gibi ağzını yamultarak.

"Ukala," deyip kapıyı çarpıyorum. Kahkahası geliyor arabadan. Sinirle kapıya doğru yürüyorum. Ona değil yaptığım aptallıklara kızıyorum. Kızıyorum ama içten içe tebessüm etmeden de duramıyorum. 'Bir insan hem bu kadar gıcık hem sevimli nasıl olabilir,' diye düşünmeden de edemiyorum.

"Teyze, teyze neredesin?"

Sesi yukarıdan geliyor. "Buradayım tatlım."

Merdivenlerden indiğini duyuyorum, sevecen bir yüz ifadesiyle karşılıyor beni. Heyecanla soruyor. "Nasıl geçti ilk günün?"

"İdare eder. İlk gün için fena sayılmazdı," diye cevaplıyorum. Yüzündeki imalı bakışın ardından gelecek soruyu tahmin ediyorum. 'Pencereden görmüş olmalı,' diye düşünüyorum.

"Aden, kimdi o çocuk? Sen arabayla çıkmıştın."

"Araba arızalandı göl kenarında. Clar beni yolda görüp eve bıraktı. Araba için de birilerini çağırdı. Ne oldu anlamadım."

"Bakıma girmesi gerekiyordu zaten tatlım, dert etme hallederiz," diyor. "Ben farklı düşünmüştüm aslında," diye ekliyor gülümseyerek. Duymazdan geliyorum söylediklerini.

Mutfaktan mis gibi kokular geliyor. Kurt gibi acıktığım için "Hadi yemek yiyelim," diyorum. Masayı hazırlıyoruz birlikte. Çayı da demliyorum, yemekten sonra hazır olsun diye. 'Uzun zaman oldu şöyle güzel bir çay içmeyeli,' diye düşünüyorum. Yemek yerken bir taraftan

sohbet ediyoruz. Teyzem gün içinde yaşadıklarımı en ince ayrıntısına kadar öğrenmeye niyetli, ardı ardına sıralıyor soruları. Göl kenarında gezdiğimi anlatıyorum ona, oranın güzelliğinin beni büyülediğini.

"Yalnız mı gittin?" diye soruyor, sorunun altında gizli olan imayı görebiliyorum. İstediğin cevap değil biliyorum ama "Yalnız başıma kasabada turlarken fark ettim bu güzelliği," diye dolambaçlı yoldan cevaplıyorum sorusunu.

"Seni eve bırakan arkadaşınla aynı sınıfta mısınız?" sorusuna cevap veremeden telefonum çalıyor.

Bella neşeli ve sabırsız ses tonuyla akşam yedide dışarı çıkacağını ve benim de gelmemi teklif ediyor. Teyzeme yardım etmem gerektiğini söylüyorum, sözümü bitirmeden teyzem itiraz ediyor. Çok yorgun olduğunu, erken yatacağını ve dışarı çıkmamı söylüyor. Çıkmaktan başka çare bırakmıyor aslında bana. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığını düşünüp nereye gideceğimizi soruyorum. Sanki gideceğimiz yeri söylese bulabilecekmişim gibi saçma bir soru sorduğumu anlıyorum. O da cevap vermiyor soruma. "Ben seni yarım saate alırım," deyip telefonu kapatıyor.

Odama çıkıp hazırlanmaya başlıyorum. Uzun süredir dolapta elime geçen ilk kıyafeti üzerime geçirerek yaşadığım için, bir müddet dolaptaki eşyalarımla bakışıyorum. Ne giyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Siyah mini bir elbise giyiyorum. Varlığımı hissettirmek ister gibi bir ruh hâli içinde, saçlarıma şekil verip gözlerimi belirginleştiren siyah bir kalem çekiyorum. Siyahlar içindeki tek renk gözlerimin mavisi. Dudaklarımı renklendirmek için hafif bir ruj sürüyorum sadeliği bütünleştirerek. Elime küçük bir çanta alıp, mutfağa, teyzemin yanına iniyorum. Teyzem mutfak masasını toplamaya dalmış, bana bakmadan "Hazırlandın mı?" diye soruyor.

"Sanırım," diye cevap veriyorum. Bana dönüp baktığında gözlerindeki parıltıyı görmemek mümkün değil. Sarılıp "Harika görünüyorsun tatlım, duru bir güzelliğin var," diye iltifat ediyor. Yanağına minik bir öpücük konduruyorum cevap olarak. Kapı çalıyor, bir kere de değil birkaç kere ve uzun uzun. Bella'nın gece için sabırsızlandığını anlıyorum. Bella da kapıda beni gördüğünde bir an duraksıyor.

"Aden, çok hoş görünüyorsun."

"Abartmayın, ilk defa özendim hazırlanırken," diye cevap verip arabaya biniyorum. Bella kırmızı mini sırt dekoltesi olan bir elbise giymiş, makyajı benimkinin tersi; sadelikten eser yok, oldukça yoğun. Zaten alımlı bir kız ama gösterişi seviyor. Gölün arka kısmına doğru yol alıyoruz. Uzaktan ışıklar ve müzik sesi geliyor. Yaklaştıkça kalabalık olduğunu, kapı önündeki arabaların fazlalığından anlıyorum. Sanırım büyük bir parti var. Bir taraftan etrafı süzüp, diğer taraftan Bella'yı takip ediyorum. Çılgınca dans eden insanlar var etrafımda. Masalarda içkilerini yudumlayanlar... Herkes yabancı. Arkadaşlarının olduğu masaya doğru ilerliyoruz.

Biri kolumu tutup beni kendine çekiyor kalabalıkta. Kolumu kurtarmak için çabalıyorum. "Partiye benimle devam edebilirsin, daha eğlenceli olur," diyor Max. Leş gibi içki kokuyor nefesi. Bakıyorum, çekiştirerek kolumu kurtaramayacağımı anladığımdan, dizimle karnına sertçe vuruyorum. Üstümü düzeltip, yoluma devam ediyorum. Bella'nın arkadaşları, masada derin sohbetlerine bizi görünce ara veriyorlar. Dikkatli gözlerle beni süzüyorlar.

"Selam," diyor Bella. "Bu Aden, buraya taşındılar, artık bizimle."

"Merhaba," deyip tokalaşıyorum hepsiyle. Max, masanın karşısından beni kesiyor. Her an kavga çıkartmaya

hazır; burnundan soluyarak bana bakıyor. Yarattığı tedirginlikle huzursuz olurken, arkamdan bana dokunan elle sıçrıyorum.

"Sin, sen miydin?"

"Seni korkuttum mu?"

"Ha yok," diye geçiştiriyorum ortamı daha fazla germemek için.

"Çok güzel görünüyorsun Aden," diyor eğilerek. Yanaklarım hafifçe pembeleşiyor, utandığımı gizlemeye çalışıyorum. Sessiz sakin bir tavırla "Teşekkürler, sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun," diyorum.

Sin yanımdan birkaç dakikalığına uzaklaşıyor, elinde iki kadeh şarapla dönüyor. Teşekkür edip ilk yudumumu alıyorum. Kadehi bana uzatıp "Hoş geldin! Sana içelim Aden," diyor. Gülümsüyorum, bir şey söylemeden kadehimi kaldırıp yudumluyorum. Clar masaya doğru yürüyor. Geçtiği yerdeki kızlar, gözlerini ayırmadan Clar'ı takip ediyor. Nedendir bilmem ama öfkeleniyorum. Sin dansa kaldırıyor beni. Clar masaya geldiği gibi, biz dans etmek için piste geçiyoruz. Yanından ona kolumu çarparak geçiyorum, bakışlarının sertleşmesi hoşuma gidiyor, ne yalan söyleyeyim.

"Bakıyorum çabuk kaynaşmışsın," diye laf ediyor çaktırmadan. Bizden gözlerini ayırmıyor dans ederken. Ben de kaçamak bakışlar atıyorum çaktırmadan. Sin esmer, uzun boylu, siyah gözleri derin bakan, oldukça çekici biri. Müzik sesinin yüksekliğinden sohbet edemiyoruz.

Sin'in sohbet etmek için çabalaması beni rahatsız ediyor. Söylediklerini duymam için kulağıma eğilip söylemek zorunda kalıyor. Dışarıdan bakıldığında samimi bir dans havasından sıyrılmak adına, lavaboya gitmek için izin isteyip dansı yarıda bırakıyorum. Bahçeye çıkıp, temiz havayı ciğerlerime çekiyorum. Havanın serinliği,

alkolün etkisi ile gevşeyen bedenimi kendine getiriyor. Göle doğru yaklaşıyorum. Sessizlik ve karanlık ne kadar korkutsa da insanın ruhunu dinlendiriyor. 'İlginçtir, korkularımızı yaşadığımız yerlerdir ruhumuzu dinlendiren,' diye düşünüyorum.

'Denizin, dalgaları dövdüğü yüksek kayalıklar ürkütür beni, ölümü çağrıştırır ruh hâlime göre, bir o kadar da güzelliği ruhumu okşar. Arınırım düşüncelerimden, kalırım benliğimizle baş başa.'

Etrafta pek yalnız sayılmam aslında, sevgisini kuytu köşelerde yaşayan çiftler var, öpüşüp koklaşan. Manzaranın güzelliğinde derin sohbete dalanlar, içtiği içkinin etkisiyle sızıp kalanlar da var. Dolaşıyorum etrafta, içerideki müzik sesinin yarattığı yoğunluğu azaltıyorum beynimde.

Göle yüzümü dönüp izliyorum, manzaraya doyuyor gözlerim. Rüzgâr okşuyor yüzümü, dinleniyorum sessizliğinde gecenin; ta ki arkamdan gelen kişinin sesini duyana dek.

"Sen dışarıda yalnız gezmek için fazla cesursun," diyor biri, içkiden dili dolanıyor.

Bela geliyorum demiyor her zaman. Beladan ne kadar uzak durmak istesen de kaderi oluyor bazen insanın, bazen de yaşam şekli.

"Senin yüzünden yediğim yumruğu ve karnıma attığın tekmeyi yanına bırakacağımı düşünmedin herhâlde," diyor. Yüzü öfkeden kızarmış, içtiği içkiden ayakta durmakta zorlanarak. Yanına biri daha geliyor ağzından salyaları akarak. "Eğlenelim biraz," diyor, pis kahkahasıyla sonlandırıyor sözünü.

Yedinci Bölüm

Annem hep seni senden iyi kimse koruyamaz diyordu bana. Çocukluğumdan beri dövüş dersleri aldırıyordu. Neden yaptığına hiçbir zaman anlam veremiyordum. Tehlikeli bir şehirde yaşamıyorduk, babam çok zengin ve önemli biri değildi, beni kaçırmaları için neden de yoktu. Kaldı ki kardeşim baleye gidiyordu, bense birebir dövüş öğrenmeye. Ağlıyordum çocukken, istemiyordum hiç. Bir müddet sonra pes etmeyeceğini anladığım için kabullenmiştim.

Hiç kimse üzerinde denemediğim tekniklerin sanırım şimdi sırası geliyor.

Başımdan gitmeleri için bir şans vermek adına yürüyüp gidiyorum yanlarından. Max arkamdan gelip ittiriyor beni. Kolunu tuttuğum gibi çevirip yere fırlatıyorum. Diğeri atılıyor üzerime, makasa alıp düşürüyorum onu da, yerden kalkmaya zorlanıyor Max. Elindeki sopayla hamle yapıyor son kez. Sopayı elinden almam zor olmuyor. Sırtına vurmamla yere düşmesi bir oluyor. Elbise ile hiç dövüşmediğimi ve aslında kum torbası dışında kimseye de vurmadığımı hatırlıyorum. Sırtına

son bir tekme atarak "Bir daha bulaşmasan iyi edersin," diyorum.

Arkamdaki alkış sesiyle irkiliyorum. Bitmedi mi bunlar diye elimdeki sopayla hızla dönmemle Clar ile göz göze gelmem bir oluyor.

"Senin için boşuna dövüşmüşüm. Teşekkür etmemeni şimdi anlıyorum, iyi ki ısrar etmemişim," diyor.

"Sen benimle kafa mı buluyorsun?" diye takılıyorum.

"Yok abla, ne haddime," demesiyle gülüyoruz ikimiz de.

"Değişik birisin Aden, anlaşılması zor. Dün ağlayan o masum kızın, bugün güçlü olması. Zayıflığı ve gücü had safhada yaşıyorsun."

"Ne o korktun mu?"

"Dövmezsin herhâlde?"

"Sen yine de çok bulaşma derim," diyorum ve gülüşüyoruz.

"Dizin kanıyor, dur bir bakalım."

"Önemli bir şey yok, ufak bir sıyrık."

Göl kenarında bir müddet oturuyoruz hiç konuşmadan. Ne düşündüğünü merak ediyorum yanımda sessizce dururken. Çok sürmüyor sessizliğimiz, söylediği sözle ne düşündüğünün şifresini veriyor.

"Bana güvenebilirsin Aden."

Anlamlandırmaya çalışıyorum bir an. Ona neden güvenmemi istiyor? Ya da niye korunmaya ihtiyacım varmış gibi davranıyor? Tam çözemiyorum kafasının içindekileri.

Ona sormaya karar veriyorum.

"Sana neden güvenmemi istiyorsun? Benim güvenimi kazanmanın sana ne faydası olacak?"

Cevap vermeden sadece bakıyor, doğru sözü seçmek ister gibi.

"Bak Clar, burada yeni bir hayat kurmaya çalışıyorum, yeniden var olmak için, ne kadar başarılı olurum

bilemem. Kimsenin desteğine de kösteğine de ihtiyacım yok. Düşeceksem ben düşeceğim, kalkacaksam bu benim çabamla olacak. Hem öyle büyük iddialarım yok. Hedeflerim de. Ya varımdır ya da yok…"

"Beni yanlış anlama, kendini yalnız hissetme diye söylemiştim." Açıklama getirmeye çalışıyor kendince. "Hem ne yeni hayatı? Neden böyle söyledin?" diye soruyor. "Bu söylediğini anlamıyorum Aden. İşte tam bu yüzden güven diyorum. Ayrıca bu kadar iyi dövüşmeyi nereden biliyorsun?"

Cevap vermiyorum.

Yüzüme bakıp "Kimsin sen?" diyor.

Sin'in gelmesiyle konuşmamız yarım kalıyor. "Aden neredesin? Her yerde seni aradım, gittin sandım," diyor.

"Temiz hava almak için dışarı çıkmıştım Clar ile karşılaştık, laflıyorduk," diyorum.

"Hadi aşağıda ateş yaktılar, biz de gidelim," diyor Clar.

Kararsız kalıyorum. "Bu akşamlık bu kadar yeter, eve gitsem iyi olur."

Sin ısrar ediyor. Clar'ın da bakışlarından gelmem için can attığı belli oluyor. "Peki," diyorum. Kalabalığın olduğu yere doğru yürüyoruz.

Devasa büyüklükte bir ateş yakılmış, daha da büyütmek için odun parçaları atıyorlar. Ne yapacaklarını merak ediyorum. 'Etrafında toplanıp, şarkılar söyleyip, içki içecekler,' diye düşünüyorum. Bella'yı görüyorum kalabalığın içinde, ateş kırmızısı elbisesiyle fark edilmesi zor olmuyor. Kalabalığın arasında ilerlemekte zorlanıyorum, bir an için pişman oluyorum. 'Uzaktan izlemek en mantıklısı olacaktı,' diye düşünüyorum.

Sin ve Clar en öndeler. Bella beni görünce "Hadi gel," diyor; geçiyorum yanına. Ateşin yanında mermerden

yapılmış büyük bir kap var. Kabın yanına doğru yürüyorum, içinde ne olduğunu görmek için. Kabın içi su dolu, suyun içinde çeşitli otlar var ve minik minik taşlar. Suyun içindeki taşları yakından görmek için elimi mermer kaba uzatıyorum, tam elim suya değecekken Clar beni kolumdan tutup çekiyor.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkışıyor bana.

"Ben... Sadece merak ettim," diye kekeliyorum karşısında. 'Niye açıklama yapıyorum ki,' diye önce kendime kızıyorum. Sonra "Sana ne be?" diye çıkışıyorum. Çıkışmakla da kalmayıp omzuna vuruyorum. Clar beni sakinleştirmek için alttan alıyor ve özür diliyor. Kendince saçma sapan akla mantığa yatmayan açıklamalarda bulunuyor. Üzerinde fazla durmuyorum.

Ateşin sol tarafına mermer kap, sağ tarafına da taşlarla simgeler oluşturuyorlar. Anlamsız şekiller... Bu şekli daha önce gördüğümü düşünüyorum ama nerede gördüğümü bir türlü hatırlamıyorum.

Yarattıkları bu ortamı, kocaman bir çember içine alıyorlar. El ele tutuşup bekliyorlar. Bella kolumdan tutup beni de aralarına çekiyor.

"Bella bu saçmalık da ne?" diyorum.

"Şişşt sessiz ol," diye uyarıyor.

Bu büyük çemberin ortasında Sin ellerini havaya kaldırıyor. "Ay gökyüzünde yerini aldı, başlayalım," diyor. Ay tam tepemizde tüm parlaklığıyla aydınlatıyor geceyi. "Transı başlatıyorum," diyor Sin.

"Ne transı, ne yapıyor bunlar?" diye bocalıyorum. Herkes gözlerini kapatıyor, gecenin sessizliğinde Sin'in sesi yankılanıyor.

"Tanrıça'nın zincirini kapatıyorum." Ateşin kötülüğünü engellediğini söyleyip su ve simgeler arasına taşlardan set örüyor. "Sadece güç ve büyü kaldı. Kötülük hapsoldu."

"Tanrıça huzurlu!" diye bağırıyorlar hep bir ağızdan ve ağıtlar yükseliyor…

Ateşin çıtırtısını bastırıyor sesler, tüyler ürpertici bir rüzgâr esiyor. Büyülenmiş gibiyim, başım dönüyor. Gözlerimi açamıyorum, midem bulanmaya başlıyor. Tüm bedenim istemsizce titriyor. Durduramıyorum kendimi, ayakta durmakta zorlanıyorum. Mavi ışık çekiyor içine beni, direnme çabalarım fayda etmiyor…

"Bana ne oluyor? Neredeyim?"

"Aden, Aden nefes al, tamam Aden, kendine gel…"

"Ne oldu bana?"

Gözlerimi açmakta zorlanıyorum. Ruhum bedenimle savaş içinde sanki. Yüreğimin kulağıma gelen gümbürtüsüyle hayatta olduğumu anlıyorum. Başımın dönmesi azalıyor, doğrulup ayağa kalkıp bir an önce kaçmak istiyorum buradan. Bir bitkinlik kaplıyor tüm bedenimi, ne kadar çabalasam da ayakta duramıyorum.

Gözlerimi açtığımda o tanıdık, derin bakışlarla karşılaşıyorum. Yüzünü yüzüme eğmiş ılık nefesini hissediyorum. Elimi tutuyor, güç buluyorum biraz da olsa, ne olduğunu soruyorum, ama sesim çıkmıyor. Sadece dudaklarımın hareket ettiğini hissediyorum. Bir panik kaplıyor tüm bedenimi, vücudum ısınıyor, daha da çabalıyorum, çabalamam beni karanlıktan öteye götürmüyor.

Gözlerimi açtığımda, tanımadığım bir evde olduğumu görüyorum. Hızla doğruluyorum yattığım yataktan. Duvarlarda ardı ardına dizilmiş çerçevelerde ayın her hâlini gösteren resimler var. Tavanın boyası koyu mavi, gökyüzünün en karanlık hâli. Oda ilginç döşenmiş. Koyu mavi tavan boyası olan bir evi daha önce hiç görmediğimi düşünüyorum. Evin sahibinin sağlıklı bir ruh hâline sahip olduğunu hiç sanmıyorum. Lacivert bir koltuk var

pencerenin yanında. Koltukta elinde televizyon kumandasıyla Clar uyuyakalmış. Hareket ettiğimi duyduğunda koltuktan kalkıp yanıma geliyor.

"Burası neresi? Neden buradayım?" diyorum. Sorularıma soruyla karşılık veriyor.

"Nasılsın? Daha iyi misin?"

"Evet ama neredeyim?"

"Anlatacağım, acele etme," deyip çıkıyor odadan, birkaç dakika sonra elinde iki fincan kahveyle gelip oturuyor yatağın ucuna.

"Aden, bak, birazdan anlatacaklarımın anlatması ve anlaması karışık. Sakin ol ve sözümü kesmeden dinle."

"Tamam," diyorum.

"Bizler biraz farklıyız; üstün yeteneklerimiz var. Normal insan soyunun üstün yeteneklilerinden."

Sinirlerim bozulmuş olmalı ki kahkahamı engelleyemiyorum. Gülmeme bozulmuş olacak ki ben güldükçe o ciddileşiyor. Kendimi toparlayıp özür diliyorum.

"Ne soyu, ne yeteneği diyorum?" Eliyle ağzımı kapatıyor ve devam ediyor.

"Bazı insanların farklı güçleri vardır, ben bu insanlardanım. Sen de… Bu güç akımı bizlerden daha fazla. Biz cadılar, doğduğumuzdan beri güçlerimizi kontrol edip girdiğimiz translarla fazla enerji akımını boşaltıp ruhumuzu tazeleriz. Trans sırasında Tanrıça'nın yanında yer alırız. Senelerdir eğitildiğimiz için kendimizi kontrol etmek kolay olur. Kaldı ki sen birinci derece cadı soyundan olduğun için senin güçlerin bizlerden fazla, sadece kendini değil bu transta birkaç kişiyi daha etki altına aldın. Gücünü tahmin bile edemezsin, yaydığın mavi ışık hepimizi büyüledi. Seansı sen yönettin, bu çok ilginçti. Ben senelerdir annemlerle de katıldığım törenlerde dahi böyle bir şeye şahit olmadım."

"Ne cadısı?" diyorum. "Sen ne saçmalıyorsun Clar? İçkiyi fazla kaçırdım sanırım dün gece."

Ellerimi tutuyor. Gözleriyle beni etkisi altına alarak sakin bir ifadeyle, tane tane "Sen birinci sınıf bir cadısın," diyor. Sanki sindirmemi kolaylaştırıp içime kazır gibi. "Törende bir cadıyı etkisi altına almak kolay bir şey değildir. Ben bunu sadece okudum; Khelon kitabından. Yapabilene hiç denk gelmedim. Sen... Sen... Çok güçlüsün," diyor şaşkınlığını bastırmaya çalışarak.

"Büyü mü yaptığımı söylemeye çalışıyorsun?" diyorum.

"Khelon kabilesinin savaşçıları birer cadıdır. Khelon'un dünyadaki tek üstün yetenekli ırk olarak kalmaları için uğraşırlar yüzyıllardır. Tanrıça'nın çocuklarıyız biz."

"Başka üstün yetenekliler de mi var?" diyorum.

"Var ama şimdi bu konuyu anlatmam kafanı fazlasıyla karıştırır."

'Neden böyle bir amaçları olsun ki,' diye düşünmeden edemiyorum.

"Dün akşamki partidekilerin hepsi cadı mı?"

"Evet."

"Bella, Sin?"

"Evet, onlar da. Hatta onları bile büyüledin dün akşam seansta. Sen çok farklısın Aden..."

"Saçmalık. Rezil oldum, bayıldım dün gece. Eve gidecektim ne güzel."

"Ya beni bir dinler misin?" diye çıkışıyor bana.

"İyi de bu kasaba..." diyorum.

"Büyük çoğunluğu cadı," diyor, tepkimi kestiremeyip, dikkatlice beni süzerken.

Sekizinci Bölüm

"Khelon savaşçıları sınıflara ayrılır.

1. Bu sınıfta olan tek cadı vardır. Tanrıça'nın kızı, 200 yıl önce kurban edilmiştir. Tektir. İki farklı ırktan bebek dünyaya gelmez, gelen bebek kâbusu silip, soyu daha güçlü devam ettirmek için kurban edilmiştir. Kabilenin güçleri artırılmıştır. Kehanete göre bir bebek daha dünyaya gelmiştir. Senelerdir nerede olduğunu bulmaya çalışmış ama bulamamışlar, yaşadığına dair bir iz yok. Khelon kitabında da yazar ama bir kehanet…

2. Birinci sınıf dediklerimiz diğerlerine göre büyüleri ve güçleri üstün olanlardır. Hisleri kuvvetlidir, transta hâlindeki bir cadının yerini çok kolay tespit edebilirler ve bunun gibi bir sürü güçleri vardır. Liderler bu sınıftan seçilir. Ben bu sınıftayım. Yapabildiklerimi daha sonra sana anlatırım.

3. İkinci sınıf cadıların yaptıkları büyüler sınırlıdır. Yönetimde söz hakları vardır ama lider olamazlar. Gücün ne kadar azsa o kadar alt sınıfta kalırsın. Savaşçılar bunlardan seçilir. Hisleri daha zayıftır.

4. Üçüncü sınıf cadıların ise Tanrıça tarafından dışlandıkları düşünülür, o nedenle söz hakları yoktur, kabileye hizmet ederler sadece."

"Peki, ben?" diyorum.

"Senin birinci sınıf bir cadı olduğunu düşünüyorum."

"Düşünüyorum derken?"

"Dün akşam yaşadıklarım ve gördüklerim bunun kesin kanıtı ve şu âna kadar tanıdığım birinci sınıf cadıların en iyisisin ama anlayamadığım bir şey var," diyor.

Ne söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

"O uçak kazasında sağ kalman kafamı karıştırıyor aslında. Hiç yara almadan, bu imkânsız."

"Neden?" diyorum.

"Birileri varlığının farkında. Diğer iki uçakta da seninle aynı yaşta ve aynı gün doğmuş iki kız vardı. Bu kızlar aynı saatte öldü. Sanki bir şeyi kanıtlamanın ya da sana ulaşmanın kesin yolu gibi geliyor bana."

Zaten karışık olan kafam daha da karışıyor. "Evet, polis de aynı şeyden bahsetti. Ama bana neden ulaşmak istesinler ki? Dünyanın birçok yerinde bir sürü cadı vardır. Kaldı ki birinci sınıfta olan tek cadı ben değilim, neden bana ihtiyaçları olsun?" Dudağımdan dökülen sözcüklerle irkiliyorum. "Olamaz yok! Clar olamaz!" diyorum.

"Bunun olmasından korkuyorum," diyor. Aynı şeyi düşünüyoruz.

"Hem o uçakta ölebilirdim de, böyle bir şeyi göze alamazlardı ki!" diyorum bir nebze de olsa içimi rahatlatmaya çalışarak.

Clar'ın bakışları daha da kararıyor. "Büyülü bir hançer ve ayin dışında normal bir olayda ölmezdin. Bunu biliyorlar. Diğer insanların ölmesi de onların umurunda

bile değil. Seni bulmanın, sana ulaşmanın kesin ve kolay yolu buydu."

Duyduğum kelimeler beynimde yer bulmaktansa, kafatasıma çarpıp çıkmak için çırpınıyor. Ne benim ne de duyduklarımın bir çıkış yolu var. İçine girdiğim oyunun karanlığını düşünmek bile beni ürpertiyor.

"Peki," diyorum. "Eğer o ben isem?"

"Merak etme, çevrende olmama izin ver. Seni koruyabilirim."

"Beni kimden koruyacağını bile bilmiyorsun."

"Cadılardan olduğunu sanmıyorum aslında, sana ulaşmak isteyenler nerfler bence," diyor.

Daha cadıların varlığını yeni kabullenip, cadı olduğumu sindirmeye çalışırken bir de nerf denilen bir soy çıkıyor karşıma.

"O da ne?" diyorum,

"Cadılar ile nerfler arasında bir savaş var. Yüzyıllardır üstünlük savaşı içindeler. Sana onların ulaşmaya çalıştığını düşünüyorum. Tehlikeli yaratıklardır. Yaratık olarak savaşırlar, insan bedeniyle gezerler. Sadece dövüş ânında şekil değiştirirler. Karşılaştığında ayırman zor olur ama hislerini kontrol etmeyi öğrenirsen kendini koruyabilirsin."

"Ben bu kadar olay ve tehlike arasında varlığımı uzun süre sürdürebileceğimi sanmıyorum," diyorum.

"Bak beni iyi dinle, hemen umutsuzluğa kapılma, kabul ediyorum kolay değil ama yapabileceğine inanıyorum. Farklı bir yaratık ya da garip davranışlarda bulunan birini görürsen hemen kalabalık bir ortama kaç, onlar kalabalık içinde sana zarar veremezler."

"İyi de nerfler bana neden zarar vermek istesin ki?"

"Senin güçlerin ile tek ırk olmak isteyeceklerdir. Senin yerini cadılar şimdiye kadar bulamadılar, şimdiden sonra

nasıl buldular aslını istersen bu soru kafamı karıştırıyor. Bunda nerflerin parmağı olduğunu düşünüyorum. Bir de üçüncü sınıf cadılar kötülük yapmaya, kara büyülere yatkındırlar, onlardan uzak durmaya çalış."

Çıldıracak gibi oluyorum, duvarlar üstüme üstüme geliyor, nefes almakta güçlük çekiyorum.

"Her zaman yanımda birilerinin olması imkânsız, kendimi kimden, nasıl koruyacağımı bile bilmiyorum. O kadar cahil ve savunmasızım ki! Korku ve kaygıyla yaşayacağım sürekli."

"Sana yardım edebilirim," diye ısrar ediyor.

Çılgına dönüyorum bu sakinliği karşısında ve istemsizce sözcükler dökülüyor dudaklarımdan. Yaşadığım karanlığın acısını Clar'dan çıkartıyorum, bütün kinimi nefretimi kusuyorum suratına.

"Senin nerf olmadığını nereden bileceğim!" diye haykırıyorum. "Sana neden güveneyim? İlk gördüğüm günden beri tutturdun güven de güven diye. Güvenilmezliğini kanıtlar gibi," diyorum. Yüz ifadesi durduruyor beni, çok fazla ileri gittiğimi anlıyorum ama iş işten geçiyor.

Hep böyleyim, kahretsin, yapamıyorum, yanımda olan, kolumdan tutmaya çalışan insanlardan çıkartıyorum acımı.

"Ben nerf değilim, nerflerin ışıkları vardır. Gözleriyle etkilerler seni, ışık saçarlar, hapsolursun, bende böyle bir şey gördün mü? Düşünceleri yansır ışığın gücüne," diye açıkladığını duyuyorum. Devam edip etmediğini bilmiyorum, devamını dinleyemiyorum…

Nil'in yanındaki o yaratık geliyor aklıma; mavi ışığı, ben elimi uzattığımda kaybolması… Taşlar yerine oturmaya başlıyor birer birer; 'Benim yüzümden annem, Nil ve bir sürü insan öldü,' diye düşünüyorum.

'Uçağı düşürüp beni bulmak için onlar yapmış olabilir mi bunu? Uçakta havadayken de mavi bir ışık görmüştüm, lütfen böyle bir şey olmasın lütfen.' Titreme alıyor tüm bedenimi.

"Hayır, hayır, hayır…"

Clar kollarının arasına alıp sarıyor beni sıkı, sımsıkı, dediği gibi koruyor, güven kokuyor, geçmişimden çekip çıkartıyor sıcaklığı. "Tamam, geçti," diye fısıldıyor. "Korkma," diye ısrar ediyor. Ellerini yüzümde gezdirip, sakinleştiğimden emin olana kadar bırakmıyor beni. İtiraz da etmiyorum zaten. Kollarının arasında göğsüne başımı yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum, vücudunun sıcaklığı, teninin kokusu huzur veriyor.

Gözlerime bakarak soruyor soruları bana. Sanırım doğru cevaplar verdiğimden emin olmak istiyor.

Dokuzuncu Bölüm

"Ne oldu? Anlat hadi bana Aden."

"Nil, Nil," diyorum. "Ormanda Nil'in başındaydı."

"Kim?"

"O işte. Ben yaklaştım, elimi uzattım, kayboldu."

"Aden kim vardı? Ne zaman?"

"Kazada, ormanda annemleri arıyordum. Nil'in başındaydı. Kâbus diye düşünmüştüm."

"Senin yaşayıp yaşamadığını anlamak, kimliğini tespit etmek için oradaydılar demek ki."

O an geliyor yine gözümün önüne, Clar'ın beni silkelemesiyle geliyorum kendime. Bakışlarında korkuyu görüyorum, sesinde kaygı var bu sefer.

"Bak eğer zor durumda kalırsan bana ulaşmanın bir yolu var, bunu yapabilirsin. Bana ihtiyacın olduğunda gözlerini kapat, kulaklarında iç sesini dinle ve zihnime seslen. Hadi deneyelim. Beni iyi izle. Hissetmeye çalış,"

"Aden," dediğini duyuyorum, beynimde yankılanıyor sesi Clar'ın.

"Bu, bu, bunu nasıl yaptın? Nasıl olur?" Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyorum.

"Hadi sıra sende, sakin ol ve derin bir nefes al, hadi yapabilirsin."

Gözlerimi kapatıp Clar'ı hayal ediyorum, kulaklarımda basınç yaratıp, sessizliği dinliyorum kendi içimde ve 'Clar,' diyorum zihnime odaklanıp.

"İşte bu," diye zıplayıp boynuma sarılıyor. "Çabuk öğreniyorsun, bu güzel. Hadi bir daha dene, ses net değildi. İlk deneme için iyi, oldukça iyi, daha iyisini yapabilirsin. Tam odaklan, derin nefes al ve beni düşün."

Gözlerini düşünüyorum, güven verici derin bakışlarını getiriyorum hafızama, gerçekten karşımdaymış gibi 'Buradayım, güvendeyim,' diyorum. Kendi içime fısıldar gibi, Clar başlıyor konuşmaya. 'Her zaman yanındayım,' diyor. Zihnime seslenme denemesi değil de itiraf eder gibi derinliklerdeki hisleriyle.

"Tamam, güzeldi, net oldu," diyor ve ekliyor. "İlk transını gerçekleştirdiğin için bulunman kolay. O nedenle yaşadığın her ayrıntıdan, gittiğin yerlerden haberim olacak anlaştık mı? Bu akşam çok yoruldun. Ayrıntılı bir şekilde konuşacağız, sana anlatacak ve öğretecek çok şeyim var. Hadi seni eve bırakayım."

"Bana neden yardım ediyorsun?" Sorduğum soru Clar'ı biraz şaşırtıyor. Boş gözlerle bakıyor önce. Cevap vermiyor.

"Neden cevap vermiyorsun? Bana yardım etmen için bir neden yok. Beni tanımıyorsun, kendini benim için tehlikeye atman saçma değil mi?"

"Neden yardım etmeyeyim ki Aden? nerflerin amacına ulaşmalarına izin vermemek için olabilir mesela. Bu sorunun farklı cevapları olabilir," diye yanıtlıyor.

"Bekleyip göreceğiz niyetini yani?"

"Niyetim korumak. İster inan ister inanma Aden."

Arabada hiç konuşmuyoruz. Onca olayı yaşayan biz değilmişiz de daha yeni tanışmışız gibi suskun

duruyoruz. Evin önüne geldiğimizde arabadan inerken kolumu tutup beni durduruyor.

"Ne var Clar?"

"İyi geceler."

Eve doğru yürüyorum, arabadan o da iniyor. Söylemek istediği, çekindiği bir şey var gibi davranıyor. Yüzüne bakıp "Ne!" diyorum. Saçıma bir öpücük konduruyor. Arabaya binip uzaklaşıyor. Bense kapının önünde bir müddet daha kalıyorum. Eve girip, odama sessiz adımlarla çıkıyorum. Teyzemi uyandırıp bir de ona anlatacak gücüm yok. Hem olsa bile, bu yaşadıklarımı anlatsam zavallı kadın aklımı kaçırdığımı düşünüp, üzüntüden kahrolur. Neyse ki gelişimi duymuyor. Hemen yatağıma uzanıyorum. Gün içinde yaşadıklarımı düşünüyorum. Yaşadıklarım rüya gibi. Rüya demek fazla iyimser olur, kâbus gibi. Olaylar zihnimin oyunu olmaktan çıkıp yapbozun parçaları yerini almaya başlıyor birer birer ama tamamlanmasına çok var.

Hayallerimin temeli atılıyor bugün. Bu temeller mutluluğa mı, kâbusa mı dönüşecek, bilmiyorum.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum. Clar'la yaşadıklarımız, konuşmalarımız değil; sarılması, bakışını düşünmek bile yüreğimin çarpmasını hızlandırıyor. Âşık olmak istemiyorum, yüreğimin kıpırtıları bu yolu gösteriyor. Onu düşünerek uyumanın huzuruna varmak istiyorum. Zihnime yankılanan Clar'ın sesiyle irkiliyorum.

'Bırak hadi düşünmeyi de uyu artık,' diyor. 'Kahretsin onun hakkındaki düşüncelerimi, hayallerimi gördü mü acaba,' diye telaşlanıyorum. Yorgunluktan kapanmak üzere olan gözlerim fal taşı gibi açılıyor. İçinde uykuya dair hiçbir iz kalmıyor.

'Zihnime konuştuğu gibi okuyabiliyorsa rezil oldum demektir. Yok, yok,' diye rahatlatıyorum kendimi ya da rahatladığımı düşünüp kandırıyorum.

"Okumamıştır, okumamıştır," diye sayıklayarak uyuyakalıyorum. Günün karamsarlığından kurtarır gibi güzel bir rüya ile karşılıyor uyku beni.

Ayvalık'ta yeşil ve mavinin buluştuğu kamp alanında, ormanın güzelliğinde keyifli günler geçirmiştik. Son geçirdiğimiz tatildi. Onlara veda edeceğimi bilmeden, sessiz sakin, biz bize yeterek…

Yine o günü yaşıyorum hiç bitmeyecek gibi, şen kahkahalarımız doyuruyor kulaklarımı. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesiyle uyanıyorum. İçim buruk, bir yanım eksik.

'Annem çok güçlü bir kadındı, Nil ise çaresiz hep sığınacak bir liman arar ya da gölgesinde birilerini. Annem gibi olmak isterdim hep. Güçlü, hırslı ve güzeldi.'

Onuncu Bölüm

Annem İstanbul'un iyi avukatlarındandı. Babamı hiç tanımadım, hayal meyal hatırlıyorum yüzünü ya da hatırladığımı sanıyorum annemin anlattıklarından. Nerede ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Sorularımıza hep kaçamak cevaplar verirdi annem. Nil daha doğmadan, daha doğrusu doğacağını öğrenmeden bizi bırakıp gitmiş. Anneme Nil sorardı bizim babamız niye yok diye.

Dört yaşındaydı o zaman, bense altı... Annemin bakışındaki hüznü hatırlıyorum, dudaklarında sevginin tebessümü. Cevap vermez, dalar giderdi. Bir kere isyanımı hatırlıyorum. Bizi neden bıraktığını kabul edemiyordum. Ne yaparsak yapalım annem söylemedi babamın neden gittiğini bize. Bir kere kötü söz duymadım ağzından. Onu iki çocukla bırakıp giden adama hâlâ nasıl sevgi duyduğunu anlamazdım hiç. Asla da öğrenemeyeceğim artık neden gittiğini.

Üzülmesini istemediğimden bir müddet sonra sormaz olduk. Nil hassas bir çocuktu, daha narin. Babama benzetirdim kendimce onu. Yapısını bilmesem de Nil'in derinliklerinde hep onu aradım. Annemle kendimi özdeşleştirip, Nil'i babama benzetirdim. Annem gibi güçlü

bir kadın ölümle savaşmadan gitti, Nil'in kendini koruyamayacak narin yapısını da aldı, beni tek başıma bırakıp gitti. Beni tek başıma bırakmak için mi bu kadar güçlü yetiştirdi? Çıksa karanlığından, uzanıp tutsa kolumu, tüm gücünü yüreğimde hissetsem…

Artık rüyalarımda var olması hüzünlü olsa da sıcaklığını duymak güzel. Beni bulacağını, bırakmayacağını biliyorum.

Saatin alarmı çalıyor beni uyandırmak için. Duşumu alıp okula gitmek üzere hazırlanıyorum.

Normal hayata dönüyorum hemen. Sanki dün yaşadıklarım, gece gördüğüm rüyanın parçası gibi, kaldığım yerden devam ediyorum kâbusuma. Ama insan ama cadı, ne olduğumun önemi yok, hayat devam ediyor, yaşanacaklar bitene kadar.

Hazırlanıp alt kata iniyorum. Kahvaltı masasına oturmadan kapı çalıyor. Sabah sabah beklediğim kimse yok, teyzeme bakıyorum, birini mi bekliyorsun, der gibi. Clar'la karşılaşıyorum kapıyı açtığımda. Şok oluyorum, bunun bu saatte burada ne işi var, diye. Teyzem de aynı soruyu bana soruyor gibi bakıyor yüzüme. Biz sormadan o cevap veriyor.

"Araban arızalı olduğu için seni almaya geldim. Okula kadar yürümeni istemedim." İtiraz etme ya da tamam deme şansı bırakmadan "Arabada bekliyorum," deyip gidiyor. Teyzemle göz göze geliyoruz. İmalı imalı bakıyor yüzüme, sırıtmayı da ihmal etmiyor.

"İçeri davet etsene tatlım, çocuk arabada beklemesin."

Arabaya gidip Clar'ı kahvaltıya davet ediyorum.

"Kahvaltı yaptın mı Clar?"

"Hayır ama sorun yok beklerim," diyor.

"Bırak gevezeliği hadi gel," diyorum

Mutfakta omlet yapmak için yumurtaları çıkartıyorum.

"Başıma bela olacağını ilk gördüğümde anlamıştım Clar."

"Peynirli olsun omletim," diye cevap veriyor gülümseyerek.

"Biz kahvaltıda çay içeriz, sen?"

"Kahve."

"Yürüyerek gitsem daha az yorulurdum," diye laf çarptırıyorum.

"Sen bilirsin, kahvaltım bitince ben çıkarım."

"O kadar hizmet ettikten sonra olmaz," diye ekliyorum.

Teyzem atışmalarımızdan büyük keyif almalı ki bir bana bir Clar'a bakıp gülüyor.

"Ne?" diyorum teyzeme dönüp.

"Çok tatlısınız." Cevabı karşısında kızarıyorum.

"Hadi Clar çıkalım. Çok yedin diyorum." Bir dikişte sıcak kahveyi içiyor.

"Ne yaptın, yanacaksın!"

"Sen soğumasını mı beklersin?"

"Evet, niye şaşırdın?"

"Kolay yolunu yolda anlatırım, hadi çıkalım."

Çantamı alıp evden çıkıyorum, aklım kahveyi nasıl içtiğinde.

"Nasıl içtin onu?"

"Soğuduğunu düşün, dikkatlice bak fincana, bir duman çıkacak. Sonra soğuk bir şekilde içebilirsin."

"Saçmalıyorsun," diyorum. Kafenin önünde arabayı durdurup "İn," diyor.

"Nereye?"

"Kahve içip denemeye."

Elinde iki fincan kahveyle geliyor masaya.

"Hadi!"

"Ne hadi?"

"Söylediklerimi yap."

Fincanın üzerinden tüten dumana odaklanıp dediklerini yapıyorum, birden yoğun bir duman çıkışı oluyor ve kahvem tam içilecek sıcaklığa erişiyor.

"Bu harika," diye çırpınıyorum masada.

"Şişşt, sessiz ol," diye uyarıyor beni.

"Clar bunu nasıl yapıyoruz? Bunca zaman sonra bunları yapabilmek farklı geliyor bana."

Benim coşkulu sesime karşılık sesi bir o kadar durgun ve ciddi.

"Yapabileceklerini, gücünü aklın almaz," diyor.

Duruluyorum söylediklerine karşılık. "Bu da ne demek şimdi?"

"Boş ver, hadi gidelim."

Kolumdan tutup arabaya götürüyor beni.

"Hey! Bu da ne ya kaçırır gibi," diye kolumu çekiyorum.

"Çok gevezesin Aden."

"Ben mi?"

"Hadi bin arabaya. Emniyet kemerini tak."

"Of tamam! Emirler yağdırma tepemde."

Bakış atıyor bana, bakışları insanı büyülüyor. 'Şeytan tüyü var sanki bu çocukta. Uzak durmak için çabalasan da olmuyor.'

"Benimle vakit geçirmeyi seviyorsun Aden," sözü ile irkiliyorum.

'Bu da ne şimdi?'

"Vakit geçirmek için can atan sensin. Unuttun mu, sabah kapımda bittin," diyorum.

Konuşurken okul yoluna girmediğimizi fark ediyorum. "Hey nereye gidiyorsun sen?"

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

Kasabanın çıkışında bir mağazanın önünde duruyoruz. Ot ve bitkisel karışımlar satan bir yer.

'Buraya gelene kadar ne hayaller kurmuştum ve onların arasında bir ot dükkânı yoktu.'

Tebessüm etmiş olmalıyım ki, "Bu kadar sevineceğini bilsem daha önce getirirdim," diyor. Mağazaya giriyoruz. Burada otlardan çok taşlar ilgimi çekiyor. İrili ufaklı taşlar.

"Bunlar Khelon'un simgeleri; hepsinin ayrı ayrı güçleri var, zamanla sana hepsini anlatacağım."

"Peki, bu otlar?"

"Otları trans ve terapi sırasında kullanıyoruz, odaklanma, arınmayı artırıyor ve bunun gibi bir sürü şey. Hepsini bir günde öğrenmezsin."

Su dolu minik şişeleri elime alıyorum. Ben sormadan cevaplıyor. "Kutsal su. Renkli olanlar. Kutsal suyla bütünleşmiş şifalı otlar, hepsinin kullanım yeri ayrı."

Gözlerimi açarak "Büyü," diyorum, sözümü bitirmeden ağzımı kapatıyor.

"Sessiz olmayı denesen," diye tersliyor beni.

Büyü yaparak insanların gelecekleriyle oynadıklarını, yaşamlarını değiştirdiklerini düşünmek sinirlendiriyor beni. Ona kızdığımı ve konuşmayacağımı anlamış olmalı ki zihnime konuşuyor.

'Kötü büyü yapmıyoruz, kimsenin geleceğiyle oynamıyoruz. Bu dükkâna normal insanlar da girebilir, o nedenle sessiz olmanı istedim,' diye açıklama yapıyor. İkna oluyorum ama naz yapmaktan da alıkoyamıyorum kendimi.

Kafam iyice karışıyor. Büyü yapma isteği doğuyor içimde deli gibi. Elim gidiyor otların arasına. Hayranlıkla karıştırıyorum çuvalın içindeki otları, sanki daha önce de yapmışım gibi hissediyorum.

İlk otu elime aldığımda "Gücünü artırır," diyor Clar. "Zamanla öğreneceksin hepsini, kendine zaman tanı."

"Ben de mi büyü yapacağım?" diye fısıldıyorum.

"Neden olmasın."

Burası eski bir yer, özensiz, sadece otları taşları ve kutsal suların olduğu bölümler ayrılmış. Tek düzen bundan ibaret ama huzur veriyor bana. 'Eski yerlere merakım hiçbir zaman olmadı,' diye düşünüyorum. 'Hele bu tarz yerler hiç ilgimi çekmedi şimdiye kadar.'

İçimde bir kıpırtı var, sevinç desem değil. Ne olduğunu tarif etmem zor. Clar'la vakit geçiriyor olmama bağlıyorum hissettiklerimi.

"Bugünlük bu kadar yeter. Hadi gidelim."

Çıkıp arabaya doğru yürüyoruz, yolda pek konuşmuyoruz. Gördüklerimi düşünüyorum yine. Her zaman yaparım bunu, beynime yaşadıklarımı kazıyıp pekiştirmek ister gibi tekrarlarım. Güzel bir ansa yaşadığım, tekrar tekrar hayal ederim. Clar'ın sesi koparıyor düşüncelerimden beni.

"Bir şeyler içelim mi?"

"Eve gitsem iyi olacak," diyorum. "Teyzem okulun ikinci gününü astığımı öğrensin istemem."

Arabanın arka koltuğuna uzanıp kutu içinde bir şey uzatıyor bana.

"Bu ne? Hediye mi aldın?"

"Khelon kitabı. Sorularının cevaplarını bulabilirsin."

Sevinemiyorum bile kitaba, oysaki içindekileri çok merak ediyorum. 'Hediye mi aldın demeseydim iyiydi. Sabredip beklemeyi de öğrenmeliyim rezil olmamak için.'

Eve girip, odama çıkıp, hemen kitabı açıyorum. Kapı çalıyor, teyzemin gelişiyle kitabı kapatmaya fırsat bulamıyorum.

"Hemen ders çalışmaya başlamışsın Aden."

"Evet teyze, baştan sıkı tutmalıyım."

"Yemek hazır olunca seslenirim," deyip odadan çıkıyor.

On Birinci Bölüm

Şanslıyım. Derin bir nefes alıp kaldığım yerden devam ediyorum. Kitabın kapağının üzerindeki kabartmalarda elimi gezdiriyorum, dışı bile etkiliyor beni. Rengi nasibini almış geçen günlerden.

'Kim bilir kimlerin elinde gezdi, içindeki sözcükler kaç kişinin dudaklarından döküldü,' diye düşünmeden edemiyorum. Daire içinde haç resmi var kapağın üzerinde. Bir köşede bordonun koyu rengi kapağın altına doğru kahverengiye bırakıyor yerini. Daha kitabın kapağında anlatılmak istenen çok şey var. Umutla başlayıp karamsarlıkla biten hayatlar gibi. İç sayfaları çevirmeye başlıyorum. Şifreli yazılmış sanki. Çok şey anlayabileceğimi sanmıyorum.

Khelon sayfa iki yüz yirmi.

"Daire içindeki haç güneşi simgeler. Hareketli simgeler doğuya döndüğünde yenilikleri, batıya döndüğünde felaketi getirir. Güneşin doğuşu ile savaş kazanılmıştır."

Ne anlatmak istediğini düşünürken aklıma gördüğüm rüya geliyor. Evin yanındaki ormanda ağacın üzerine kazınmış aynı simgeler var. Simgeleri karşısına almış dört tepe; tepelerin üzerine de taşlarla oluşturulmuş şekiller, ay ışığında parlıyor. Kitabı kapatıp, yatağımın

üstünde bir müddet düşünüyorum. Korkularıma boyun eğmemeliyim.

Ceketimi alıp teyzeme yakalanmadan evden sessizce uzaklaşıyorum. Bir tarafım 'Aklını kaçırmış olmalısın,' diyor, bir tarafımsa 'Kaçman anlamsız.'

İçimde duyduğum korku merakıma yenik düşüyor. Belirsizliklerin kendini göstermesinin, kesinliğe kavuşmasının zamanı çoktan geliyor. İşaretleri takip ediyorum.

Ormanın sessizliğini bozan, ayaklarımın altında ezilen kurumuş yaprak çıtırtısı. Zifiri karanlıkta dikkatlice ilerliyorum. Hızla sağa koşan bir şey görüyorum. Ne olduğunu anlamaya çalışarak ilerlemektense, ağacı siper alıp kendime, gözlerimle bekliyorum tehlikenin gelmesini.

Gözlerim karanlığa alışınca şekiller anlam buluyor zihnimde. Dikkatli baktığımda tepeleri görüyorum dört tane, etrafta kimse olmadığını anlayınca ilerliyorum. Dizlerim titriyor. Yaşadığım korku yüzünden, nefesim ciğerlerime yetmiyor sanki.

Hava soğuk, oldukça soğuk, her nefes verişimde ağzımdan çıkan beyaz duman ortamı daha da ürkütücü bir hâle getiriyor. Tepeye ayın ışığı vuruyor, ağaçlar çekiyor yapraklarını üzerinden. Bir hareketlilik oluyor tepenin üzerinde tekrardan.

Küçük bir çocuk bana bakıyor, kolları ters. Ayakları çarpık, kafası dönüyor hiç durmadan vücudunun üstünde. Gözlerimi açıp tekrar kapatıyorum, gördüğüm şeyin hayal olduğunu düşünerek.

Bir müddet bakışıyoruz. Hızla atlıyor tepeden. Sarı saçları gecenin karanlığında parlıyor, gecenin zifiri karanlığını aydınlatmaya çalışan bir fener gibi ışık saçıyor gözleri. Işık o kadar kuvvetli ki zihnim kontrolden çıkıyor, kaçmak için bedenime hükmedemiyor.

Çocuk göz hizama gelmek için havalanıyor, havada kalıyor. Sesim boğazımda takılıyor. Konuşmaya çabalıyor, çabaladıkça boğuk bir sesten öteye gidemiyorum.

Bu kadar çabuk geleceğini düşünemiyorum. "Tahminimden daha zekisin," diyor. Cevap vermek istiyorum ama ses tellerim benimle inatlaşmaya devam ediyor.

Etrafımda sakince dönüp beni inceliyor. Bedenim kasılmış, olası bir tehlikeye karşı kendini hazırlıyor. Yaratıkla gireceğim savaşın sonu belli olsa da savunma mekanizmam hazırlıklarını tamamlıyor. Zihnimden birbiri ardına düşünceler geçiyor. O kadar hızlı ki düşüncelerim biri sonlanmadan başka sorular doğuruyor. Yaşadığım ânı kabullenmem çok uzun sürmüyor neyse ki. Belki de görmüş olduğum rüya beni buna hazırlayan. Tehlikeli de görünmüyor gözüme, 'Hem saldıracak olsa çoktan saldırırdı,' diye düşünmemde etkili oluyor. Çocuğun dudaklarında bir tebessüm beliriyor.

"Nerf," diyebiliyorum sadece.

"Doğru yerdesin Aden," diyor.

Ses sanki bozuk bir plaktan geliyor gibi.

"Bana ne yapacaksın?"

"Senden bir şey almalıyım."

"Ne?"

"Söz," diyor ve devam ediyor. "Bu bir savaş ve sen bu savaşın ortasındasın."

Bütün bedenimi altüst eden bir titreme başlıyor, dişlerimin birbirine çarpması ile çıkan ses gecenin sessizliğinde yankılanıyor. Ses kulaklarımda yankılanıyor, gittikçe boğuklaşıyor, bacaklarım toprağa basmakta zorlanıyor.

Zifiri karanlıkla bedenim toprağın serinliğine ulaşıyor.

On İkinci Bölüm

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Odada yataktan başka bir eşya yok, bir o kadar ürkütücü ve soğuk. Etraf sessiz ve meşalelerle aydınlanıyor. Korkarak sessizce doğruluyorum. Duvarda kazınmış simgeler gözüme takılıyor. Meşalenin ışığında duvara yansıyan gölgemden ürküyorum. Arkamdan birinin sırtıma dokunmasıyla donup kalıyorum olduğum yerde. Elektronik, çok rahatsız edici bir ses geliyor kulaklarıma. Sesin tınısı vücudumdaki bütün sinir hücrelerini uyarmak için yeterli.

"Seni korumak için getirdim buraya, benden korkman için bir nedenin yok." diyor. Oysaki görüntüsü ya da sesi, ikisinden biri bile, korkudan bayılmam için yeterli. Bana doğru bir adım atıyor. Gelişini durdurmak için telaşla "Ne savaşı?" diyorum boğuk bir sesle. Sesimin tonu onun sesi ile savaşa girmiş gibi kötü çıkıyor.

"Bırak beni."

"Çok geç Aden. Senin iyiliğin için bunlar. Korumalıyız seni. Bize emanetsin," diye ardı ardına sıralıyor cümleleri.

"Kimden, ne için?"

Sorum cevapsız kalıyor, o anlatmaya kendi istediği yerden istediği şekilde devam ediyor.

"Sana kimse ulaşmadan ulaşmaya çalıştık. Şimdi beni dinle ve istersen sonra çık git," diyor anlattıklarını dinledikten sonra kalacağımdan emin olarak.

"Nerf ve cadılar arasında yüz yıllardır süre gelen bir savaş var, tek ırk olma savaşı. Bizler tek ırk olma taraftarı değiliz, bu şekilde de varlığımızı sürdürebiliyoruz. Cadıların bizim soyumuzu yok etmek için senin gücüne ihtiyaçları var. O nedenle seni onlardan korumalıyız. Avlamalarına izin veremem."

"İyi de ben cadıyım," diyorum, "Senin dostun değil düşmanın olurum, beni koruman anlamsız."

"Sen ne cadı ne de nerfsin. Sen Aden'sin ve teksin… Seni kurban edip gücünü ele geçirecekler, bizimle işleri kolaylaşacak."

"Kimler?"

"Savaşçılar."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Ortalık durulana kadar burada kalacak, dışarı çıktığında saklanman gerekecek bir durum olduğunda buraya geleceksin. Aden, annen seni korumamı istedi, senin için kendinden vazgeçti. Ben de ondan. Seni korumama izin verdiğin için teşekkürler."

"Ne yani uçağı sen mi düşürdün?" diyorum. "Annemi tanıyor muydun?"

Gözlerindeki ışık yoğunlaşmaya başlıyor, beni etkisi altına alması uzun sürmüyor, parlaklığı artıyor, duvara yansımasına bakıyorum önce, sonra gördüklerimi sindirmeye çalışıyorum. Duvarda bir kadın beliriyor, başlarda görüntü net değil, netlikle bebeğini görüyorum kucağında. "Rüyalarımdaki kadın," diye mırıldanıyorum ve izlemeye başlıyorum nefes bile alamadan. Bebeğin doğuşundan, kendi kaçışına ve ölümüne dek uzanan var etme savaşı. Var etme diyorum. Var olma

savaşına girmiyor, beni yaşatmak için akıllıca mücadele ediyor. İki mucize insan, ikisi de aynı kaderi yaşayıp karanlığa kavuşuyor. Gerçek soyumu öğreniyorum, rüyalarımdaki kadının öz annem olduğunu. Hissizleşiyor bedenim.

"Annemi neden koruyamadın?" diyorum.

"Seni seçti," diyor. Gözlerindeki su damlasını görüyorum ama.

"Her cadıyı koruyan bir nerf var mı?" diyorum.

"Sen tam cadı değilsin," diyor sorularımdan sıkılmış gibi, dönüyor arkasını, peşini bırakmıyorum, cevabımı alana kadar ısrarcı olmaya devam ediyorum.

"Nerf ve cadılar düşmandır," cevabıyla yerine oturttuğum düşünceler boşlukta kalıyor.

"Şimdi çıkıp gidiyorum ve bütün bu saçmalıklara son veriyorum," diyorum en kararlı hâlimle. Benim bu tavrımı "Gidemezsin," diye sakin bir ses karşılıyor.

"Neden?"

"Tehlikeli dedim."

"Yakalanmamam için ikna et!" diye bağırıyorum. Sesim yankılanıyor taş duvarlarda ama odada çıkacak bir yer bulamıyor benim gibi. Gözleri yine parlamaya başlıyor sesimin çarpıp durduğu duvarlarda, ışığın derinliği arttıkça görüntü netleşiyor.

Clar bu, daha bir ilgiyle izliyorum, göreceklerim sabırsızlandırıyor beni.

"Yanındaki kadın kim?"

Yanındakine takılmayı bırakıp konuşmalarına kulak kabartıyorum. "Kabilenin başına geçmene izin veremem," diye bağırıyor kadın. Clar'ı omuzlarından tutup silkeliyor. "Gücüne ihtiyacım var anlıyor musun, zamanım daraldı. Yerini biliyorlar. Her an peşine düşebilirler, elimizi çabuk tutmalıyız."

Clar'ın gözlerindeki kini görüyorum, kurbanını öldürmek isteyen cellât gibi. Yüreğimin derinlikleri sızlıyor, celladına âşık olan kurban gibi. Düşüncelerimin derinliklerinde oluşan kâbusla yüzleşmeye çalışırken kendime geliyorum. Odada kimse yok, şöyle bir göz gezdirip mağaranın çıkışını bulmaya çalışıyorum. Dar koridor yaşadıklarımın kâbus olduğunu, kâbusun sonunun karanlık olduğunu anlatmak istercesine uzanıyor. Yolu sessizce takip edip merdivenlere ulaşıyorum. Ormanın karanlığı, uluyan kurtların sesi, tedirginliğim evin yolunu bulmamı zorlaştırsa da ulaşıyorum eve. Teyzemin çoktan uyumuş olmasını fırsat bulup sessizce çıkıyorum odama.

Uykunun huzuruna o kadar kaptırıyorum ki kendimi güneşin odama vuran parlak ışığına, kuşların seslerine ve Clar'ın zihnime seslenişine bile aldırmadan uyuyorum. Clar'ın ısrarcı yapısı burada da kendini gösteriyor, cevap vermemek için direniyorum. Zafer kazanmak istemeleri, kadınla konuşmaları aklıma geldikçe çıldırıyorum. Birilerinin beni anlamasını, konuşacak sadece tek bir insan olmasını çok istiyorum.

'Teyzemle konuşsam kadın aklımı kaçırdığı düşünür bana faydası olmaz. Onunla konuşamam. Tek başıma bu kadar olayla baş etmem de mümkün değil,' diye düşünüyorum.

Odanın içinde dolaşıp, bir taraftan da bir çözüm bulmaya çalışırken kapı çalıyor. Teyzem odaya geliyor. "Okula geç kaldın," deyince, kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip okula gitmekten kurtuluyorum. Clar'ı gördüğümde tepkisiz kalmam imkânsız.

Kendimi salak gibi hissediyorum. Ona güvendiğim için. Beni koruması gerektiğine inandığım için. Onun benim cellâdım olduğunu erken öğrenmem ne büyük talihsizlik. Aynı anda da büyük şans. 'Az kalsın âşık

olacaktım,' diyorum kendime, âşık olmadığımı kanıtlamanın huzurunu duyuyorum. Önümüzdeki dört gün yataktan çıkmıyorum. Ruhumun yorgunluğu bedenimdeki tüm hücrelerime işliyor. Yok oluş savaşı içinde varlığımı kanıtlamak için savaşmalıyım. Bu kadar basit ve sade geçen 17 yılın sonunda, bu savaştan nasıl çıkacağım belli olsa da kendimi zafere hazırlamak için çabalıyorum. Düşüncelerimin derinliklerinde çaresizliğimi saklayacak bir yer ararken telefonun sesiyle irkiliyorum. Numara rehberde kayıtlı değil, okuldan aradıklarını sanıp açıyorum telefonu. Hasta olduğumu söyleyip, mazeretsiz okula gelmememin suçunu hafifletmek adına kötü bir sesle açıyorum telefonu.

"Alo!"

"Aden sen misin?"

Bu Clar. Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmediğimden sessizce duruyorum telefonda.

"Aden bir şey mi oldu? Sana ulaşmama neden izin vermiyorsun?"

Canımı almakla görevlendirilmiş adam telefonun ucunda. Benim ölümüm senin gücün olmamalı demek geliyor içimden, onun amacını, planlarını öğrenmek için uzak kalmamam gerek ama yakınlaşmaya hazır hissetmiyorum.

'Gözlerinde görsem de sevgisini, gücü, böyle olmamalıydı. Ölüm çok uzak değil bana, kafamı toplayıp yolumu doğru çizmeliyim.'

Kendimi toplayıp cevap veriyorum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum, üşütmüşüm sanırım, izninle uyumak ve bir an önce toparlanmak istiyorum," deyip telefonu kapatıyorum.

Bir şeyler yapmalıyım biliyorum. Eve kapanmak bana ölümü bir adım daha yaklaştırmaktan başka bir şey

getirmez. Yataktan kalkıp Clar'ın verdiği kitapları okumaya başlıyorum. Kitabın büyüsüne kaptırdığımda yine çalan telefon sesiyle irkiliyorum.

"Selam Aden."

"Selam Bella."

"Nasılsın? Kaç gündür görünmeyince bir sorun olduğunu düşündüm."

"Şimdi daha iyiyim biraz üşütmüşüm, evde kalıp dinlendim sağ ol."

"Madem toparlandın akşam dışarı çıkalım. İtiraz etme, seni sekizde alırım, yemek yeriz."

Lafımı ağzıma tıkıp, itiraz etme şansı tanımadan telefonu kapatıyor. Hazırlanmak ve şu bitkin hâlimden kurtulmak için duşa giriyorum. Saçlarımı tepeden atkuyruğu topluyorum bu sefer.

Annem yüzümün güzelleştiğini, toplu saçın bana çok yakıştığını söylerdi.

Gözlerimdeki baygınlığı, yüzümün solmuş olan rengini saklamak için daha yoğun bir makyaj yapıyorum. Aşağıya indiğimde gelen seslerden misafirimiz olduğunu anlıyorum. Dört gündür kendimi dış dünyaya kapasam da aylardır odadan çıkmıyorum gibi hissediyorum.

"Selam Aden!"

"Selam Demir! Selam teyze! Sohbetinizi bölmedim umarım."

"Hayır tatlım, bize katılmak ister misin?"

"Çok isterdim ama Bella gelecek, onunla yemeğe gideceğiz, başka zaman olur, size afiyet olsun."

Ve kapı çalıyor.

"Teyze ben kaçtım."

"Geç kalma tatlım."

Yağmur çiselemeye başlıyor, koşarak arabaya biniyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yan kasabada güzel bir restoran var. Orada yemek yeriz diye düşündüm, daha önce gittin mi?"

"Hayır, gitmedim." Yağmur giderek hızını artırıyor. Ormanın içindeki yolda ilerlerken yaşadıklarım aklıma geliyor ve Clar'dan daha da çok nefret ediyorum. Aklıma bir soru takılıyor.

Bella da cadı. Peki, Bella bu oyunun neresinde? Cadı olduğumu biliyor mu acaba? Biliyorsa, kendini benden saklamış olması üstlendiği bir rolü olduğunu doğruluyor. Bilmiyorsa, o zaman, o günden sonra benimle bu konu hakkında konuşmaması normal çünkü o günden sonra görüşmedik. Bella'nın masum yüzünde bakışlarımı gezdiriyorum. Annem insanın içinin güzelliği yüzüne yansır derdi, ne içindeki güzelliği ne de dışa vurmuş kötülüğü bulabiliyorum yüzünde.

Arabadan inip koşar adımlarla restorana ilerliyoruz. Yağmur hızını artırıyor, gece sessizliğini gök gürültüsüne bırakıyor. Pencere kenarındaki masaya geçiyoruz. Şimşekler masayı aydınlatıyor. Oldum olası korkuyorum gök gürültüsünden. Her çakışında zıplıyorum yerimden.

Bella neşe dolu, cıvıl cıvıl bir kız. Durmadan konuşuyor, sözcükleri ardı ardına sıralıyor, takip etmekte zorlanıyorum. Bir müddet sonra da dinliyormuş gibi yapıyorum, ne kadar başarılıyım tartışılır. Anlattıkları pek ilgimi çekmiyor; hoşlandığı oğlanları anlatıp yorgun olan beynimi daha fazla yoruyor. Bir an önce yemeklerimizi yiyip geceyi sonlandırmak için can atarken, gözüm karşı masaya takılıyor.

Clar sarışın, oldukça çekici bir kızla yemek yiyor. Beni fark etmemiş olmalı. 'Hoş böyle güzel bir kadın karşısında otururken etrafına bakacak zamanı olmamıştır,' diye düşünüyorum. Yüzümü bir sıcaklık kaplıyor, ellerim

titremeye başlıyor. Neden sinirlendiğimi düşünmek istemiyorum, nedenini inkâr etsem de biliyorum. Hemen burayı terk etmek geliyor içimden, bir saniye daha kalmaya tahammülüm yok. Gözlerimi masalarından ayıramıyorum. Bella'nın konuşma sesi kesiliyor, bendeki garipliği anlamış olmalı.

Garipliğin nedenini bulması çok vaktini almıyor. Benim baktığım yöne bakıp Clar ve kızı görünce, yine konuşmaya başlıyor. Konu erkeklerin vicdansızlıklarına geliyor, iki gün ortada görünmesen hemen başkasını bulduklarını anlatıyor da anlatıyor. Amacı benim üzülmemi engellemek olsa da beni daha da sinirlendiriyor. Sonra durup yüzüme bakıp "Clar hep çapkın bir çocuktu, gerçek yüzünü erken görmen iyi oldu. Kendini kaptırıp üzülmeni istemezdim. Onda da sana karşı bir şeyler olduğunun farkına vardım. Seni uyarmak istedim ama beklemenin daha doğru olacağı kanısına vardım," diyor.

"Aramızda bir şey yok Bella, boşuna üzülmüşsün," diyorum.

Konuyu değiştirmek hem de merak ettiğim bir gerçeği öğrenmek için konuşmaya başlıyorum.

"Benim cadı olduğumu ne zamandır biliyordun?" Bunu söylediğim anda rengi bembeyaz oluyor. Sürekli konuşan, konuşmaktan keyif alan, susturmakta zorlandığım Bella ağzını açmakta zorlanıyor. Fırsat bu fırsat deyip devam ediyorum sorularıma. Daha ilk sorumun cevabını almadan ikinciyi yöneltiyorum.

"Trans gecesinden önce bana neden söylemedin? Senin yüzünden aptal durumuna düştüm. Ayılıp bayılmazdım söyleseydin, sadece izlerdim."

Kekeleyerek konuşuyor, konuşmakta zorlanıyor. Uygun sözcükleri arıyor belli, bulduğu kadarıyla cevap veriyor bana.

"Aslında sadece şüphelenmiştik. Bu kasabada çok az insan yaşar, cadı olanları biliriz. Teyzenin ve annenin burada bir geçmişi var, tahmin etmek zor olmadı öyle olunca. Sin ve Clar kendilerinden çok emindi, onların sezgileri benden kuvvetli. Biz bir trans yaptık geçmişinle ilgili ama pek bir şey bulamadık, kesin bilmenin tek yolu seni davet etmek ve gelmeni sağlamaktı. Gerçeği öğrenmiş olduk."

"Peki diğerleri? Onlar kimdi?"

"Hepsi bizden o akşam gördüklerinin, bu kafeye cadılar gelir. Başta itiraz edenler oldu senin gelmene. Eğer cadı değilsen her şeyi öğrenmiş olacaktın, bunu da kimse istemez. Biz kendi içimizde yaşarız var olan hayatımızı."

"Kavga ettiğim üç serseri kim?"

"Onlar da cadı bizler gibi."

"Peki onlar da cadı ise ben onları nasıl dövebildim? Üzerimde güç kullanamadılar. Kaldı ki onlar senelerce eğitilmiş."

"Çünkü sen biraz farklısın, yani nasıl anlatayım, gücün üstün gibi düşün. Büyüleri etkilemiyor seni."

Pek anlamasam da anlamış gibi yapıyorum. Sonuçta öğrenmek istediğimi alıyorum. Fazlasını nasıl olsa öğreneceğim. Çok uzatmıyorum. Gözlerim Clar'a takılıyor yine, bizi izlediğini görünce telaşlanıyorum. Konuşmalarıma odaklanmaması için zihnimi Clar'a kapatıyorum. Bella'ya kalkmak istediğimi söylüyorum, bu manzaraya daha fazla katlanmak istemiyorum. Clar kalktığımızı görüyor, masamıza gelmek için bir hamle dahi yapmıyor. Bella arabada bana, "Aden onu kıskandın," diyor. İtiraz etmemin bir faydası yok, o bir cadı ve hisleri kuvvetli.

"Evet, nedenini sorguluyorum. Sevgi değil aslında Bella ama hislerime doğru ismi bulamıyorum."

Bella ile vedalaşıp evin kapsısına geldiğimde bir el ağzımı kapatıp, evin arkasına doğru sürüklüyor beni. Elini ısırıyorum var gücümle, tekmeler savuruyorum kurtulmak için ama adam çelikten sanki fayda etmiyor. Evin arkasında kolunu boynuma dayayıp hareketlerimi daha da kısıtlıyor. *"Benden kaçamazsın,"* diye fısıldıyor. "Beni rahat bırak," deyip bir tekme daha atıyorum, çırpınışlarım fayda etmiyor.

"Benden neden kaçıyorsun, öğrenmeden seni bırakmam."

"İnsan kaçırmaya mı başladın?"

"Ca-ca-ca-cadı."

Gözlerindeki ciddiyetin tersine dudaklarında o tanıdık ukala gülümsemesi var. Göz göze gelmemizle kalbim yine deli gibi çarpmaya başlıyor. Gözlerinden ayrılmak içimden gelmiyor. Bu sevginin, bu bakışın sonumu hazırlayan bir tuzak olduğunu aklımdan çıkartmadan çizdiğim yolda ilerlemeliyim. Ya varoluş savaşı ya sonsuzluğa dalış. Kafamda oluşturduğum senaryonun ilk adımını, oyuna oyun olarak atıyorum. İki cellat bir sahnede.

Ellerimi yüzünde gezdiriyorum, gözlerine derin bakmaya başlıyorum ve Clar afallıyor, sonra sıkıca sarılıyorum. Kalp atışının hızlandığını duyabiliyorum. Yüzünü omzuma gömüp "Büyüne kapılmaya başladım," diyor, ellerimi dudaklarında gezdirip, "Gitmeliyim," diyorum.

"Gitme Aden, biraz daha kal, bu ânı bekledim."

Cevap veremiyorum çünkü bu tarz sözcüklere pek alışık değilim. Kaldı ki bu bir oyunsa hamleleri düşünerek atmalıyım. Karar vermek için durduğumu sanıyor olmalı, ısrarla "Kal," diyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Kafası karışmış olmalı Clar'ın, yanakları pembeleşiyor. Yüzümdeki en ince ayrıntıyı bile incelerken sıcak nefesini hissediyorum.

Burun buruna bir müddet kalıyoruz, tam dudakları dudaklarıma değecekken sıyrılıp gidiyorum eve, arkama bakmadan. Eve girip odamın penceresinden orada olup olmadığına bakıyorum, ışığı açmadan. Beni görmesini istemiyorum.

Bir müddet kalıyor, sonra yerdeki boş kutuya bir tekme atıyor, karışıyor karanlığa. Çalışma masamda duran kitaba takılıyorum, lambayı açıp kitabın sayfalarında yapabileceğimiz büyüleri okuyorum.

Yapmak istediğin büyü tutana kadar söylenen sözcükler anlam içermiyor. Farklı bir dil var kullandıkları. Şekiller duruyor yanlarında, büyü sözcükleri dörder sıralı, farklı inançlar... Sayfaların birindeki resimde ateşin içinde görüntüler resmedilmiş.

Bu saatte ateş yakabileceğim bir yer de yok ama büyünün içeriği ilgimi fazlasıyla çekiyor. Düşünceyi okuyabiliyor ve bulunduğun ortama, ruhunu gönderebiliyorsun.

Ateşin içinde beğenmediğin düşünceyi hapsedebilmek... Bunlar çok büyük şeyler. Ama Clar'ın yaşadığı yeri ve şu andaki düşüncelerini merak ettiğim için kitapta yazan her satırı okuyorum tane tane, ruhumu yanına, bedenimi uykuya göndermek, bu harika bir şey. Sezerse tehlikeye düşebilir miyim? Onu da bilmiyorum. Ama yapmaktan kendimi alamıyorum.

Clar'ın evinde mutfaktan sesler geliyor. Ben onları görebiliyorum, onlar beni görmüyor. Annesi çok güzel ve asil bir kadın, kaç yaşında olduğunu tahmin etmek zor. Evde topuklu ayakkabılarla gezmesi otoritenin ve düzenin ev içinde de var olduğunun kanıtı. Clar'ın, ağzından dökülen sözcüklerle yumruğumu yüzüne çakmamak için zor tutuyorum kendimi.

'Benden acele etmemi isteme, onu sana getirmeme çok az kaldı, bana biraz zaman ver.'

'Sana istediğin zamanı vereceğim.'

Bu konuşmanın gidişatından pek hoşlanmıyorum. Ama Clar'ın beyninden adımın geçtiği düşünceleri duyuyorum. Zihnine odaklanıyorum, beni kurban etmeden bir çözüm yolu arıyor.

Şaşırıyorum, neler döndüğünü anlayamadan zihninden atıyor beni, bir şeyler mi sezdi, diye telaşlanıyorum. Sinirlenince kafasındaki basınçtan yer kalmıyor, anlıyorum hemen. Bir kere daha zihnine girmemle duyduğum sözcük karşısında aptallaşmam bir oluyor.

'Aden'in görevini başkasına kaptırmam. Bu onun yok oluşu demek,' sözü oyun içinde başka oyun kurduğunu anlamama yetiyor. Ağzından dökülen sözcüklerle aklındakiler bağdaşmıyor. Angela'yı ikna etmeye çalışıyor.

'Öyle ya da böyle Aden'in sonu belli,' diyor Angela.

'O bir yetişkin. 200 yıl önce ölen bebek gibi kurban edilemez. Sen de biliyorsun, güçlerin tamamını istemiyor musun?' diye soruyor Clar Angela'ya. 'Güvenini kazanmamı beklemek zorundasınız,' diyor bağırarak.

Angela diğerlerinin bana ulaşmasından kaygılı olduğunu dile getiriyor.

'Kontrolüm altında anne! Onu o katedrale götüreceğim ve neden gittiğini bilmeyecek, sonra çekileceğim.'

Kadın bu sözler karşısında havalara uçuyor, oğlunun sözleri onu ikna etmekle kalmıyor, elde edeceği gücün hayallerine bırakıyor kendini.

'Zaman senin oğlum, sana güveniyorum.'

Clar odasına doğru giderken ben daha hızlı, ondan önce gidiyorum odasına. Oda sade ama bir o kadar zevkli döşenmiş. Oldukça büyük, yatağın karşısında kocaman bir televizyon var.

Hemen yan tarafında dolabı, dolabın karşısında büyük bir kitaplık ve çalışma masası krem rengi… Yeşilin

kahveye dönen tonları dinlendiriyor insanın ruhunu. Bir an için uyumak istiyorum, bir ağırlık basıyor ruhumu. Dolabın yanında bir kapı var, sanırım banyo burası. İlerliyorum banyoya. Banyo da zevkle döşenmiş. Oda daha spor kalıyor, banyodaki dolaplar daha klasik, Angela'nın elinin değdiği belli.

Dolaba yaslanıp doya doya izliyorum Clar'ı. Odanın içinde dolanıyor, bir şeyler düşünüyor, bir karara varmaya çalışıyor. Televizyonun yanına doğru gidip bir düğmeye basmasıyla televizyon yan tarafa kayıyor. Hemen daha net görebileceğim bir yere geçiyorum.

Kilitli kasaya şifreyi girip açıyor. İçinde bir sürü kâğıt var. Kâğıtların arasında resimleri görüyorum. Kendimi görmek kafamda sonu gelmeyen soru işaretlerine yenilerini ekliyor. Ne yapmak niyetindeyse vazgeçip kasayı kapatıyor. Oflayarak telefonunu eline alıyor. Sanırım gitme vaktim geldi. Yakalanmadan çıkmam benim için en iyisi olacak.

Odama geldiğimde uyuyan bedenimi seyrediyorum bir an. Bana yabancı bir ben gibi. Bedenim ruhumu çekiyor. Kendime gelmem, titreme nöbetinin bitmesiyle son buluyor. Telefonumun yanıp sönen ışığına bakıyorum. Clar sekiz defa aramış beni, sanırım yanından ayrılmadan aradığı benim. Saat epeyce geç olsa da neden aradığını öğrenmek istiyorum.

Arayıp aramamayı düşünürken telefonum yine çalıyor. Clar hiç pes etmiyor.

"Nedir bu kadar ısrarla aramanın nedeni doğrusu merak ettim."

"Çok merak ettiysen neden açmıyorsun? Zihnine seslenmemi de engellemişsin?"

"Nasıl engellendi bilmiyorum. Hem aramalarını yeni gördüm, ne var?"

"Seni görmeye geliyorum Aden."

"Bu saatte mi? Ben yatıyorum, yarın konuşuruz?"

"Geliyorum, 5 dakikaya aşağıda ol," emrini verip seçme şansı tanımadan kapatıyor telefonu.

Teyzemin odasına bakıyorum, bu saatte beni görmesini istemiyorum. Bir de ona açıklama yapmak için yalan arama zahmetine girmek zor geliyor. Neyse ki odasında yok. Demir'le dışarıda demek ki. Üzerime bir şeyler alıp aşağıya iniyorum. Kapıyı açmamla yüz yüze gelmemiz bir oluyor.

"Rüyanda mı gördün beni bu saatte?" diye dalga geçiyorum.

"Pijamaların çok yakışmış, sen de sabırsızlanmışsın belli ki, üzerini bile değiştirmeye bile zaman harcamamışsın," diye lafı yapıştırıyor.

Pembe pijamalarıma yüzümün renginin uyum sağlaması uzun sürmüyor. İçimdekilerin dışa vurulması utandırıyor beni. Biz atışırken eve doğru araba farları aydınlatıyor tozlu yolu.

"Teyzem beni bu saatte burada görmesin," deyip Clar'ın kolundan tuttuğum gibi evin yanındaki kulübeye çekiyorum. Pencereden teyzemin Demir'le vedalaşıp eve girmesini bekliyorum. Kulübe küçük, sanırım bahçıvan kulübesi olarak kullanılmış vakti zamanında. Odada bir yatak eski bir masa var, dar koridorun sonunda bir mutfak, mutfak penceresinin yanına bir sedir yapılmış. Oldukça sevimli görünüyor gözüme.

On Üçüncü Bölüm

Teyzem burayı temizlemiş olmalı. Hiç merak etmediğime, yanından geçip gitmiş olmama şaşırıyorum. Sevimli ve huzurlu bir yer. Clar'a dönüp "Beni neden görmek istedin anlat; doğrusu bu kadar önemli olan ne merak ettim," diyorum.

Dikkatlice bakıyor, vereceği cevabı daha da merak ediyorum.

"Sadece seni görmek istedim."

"Nasıl ya, gecenin bu saatinde görmek için mi geldin?"

"Evet," diye kestirip atıyor. Evin ışığına bakıyorum, teyzemin odasını ışığı sönmeden giremiyorum eve. Teyzem uyuyana kadar burada beklemek zorunda kalıyorum.

"Arkadaşlarını bu saatte arar mısın sen?"

"Hayır."

"Clar, sen dalga mı geçiyorsun?" Odadaki yatağa oturuyorum. "Teyzem yatana kadar mecbur beklemeliyim. Hadi anlat bir şeyler, vakit geçsin."

Yanıma gelip yatağa yatıyor. "Uykum var, uyuyacağım Aden."

"Saçmalıyorsun Clar, ben gidiyorum, sana iyi uykular." Bir hışımla kalkıyorum oturduğum yerden. Kolumu

öyle bir çekiyor ki kendimi yanında bulmam bir saniyemi almıyor. Kolunu başımın altından geçirip, başımı göğsüne yaslamamı sağlıyor. Sessizce sarılıp yatıyoruz.

Bunun kurduğum oyunumun bir parçası olduğunu düşünmek vicdanımı rahatlatıyor, kendimi suçlamak zorunda kalmıyorum. Sabah güneşin parlamasıyla uyanıyorum. Clar yok yanımda, çoktan gitmiş olmalı. 'Sabah uykum hafiftir, sabaha karşı gitmiş olsa duyardım gidişini,' diye düşünüyorum.

Teyzem uyanmadan hemen eve girmeliyim. Kapıyı yavaşça açıp, sessizce odama çıkıyorum. Telefonumun mesaj ışığı yanıp sönüyor.

"Bütün gece uyumanı izlemek huzur vericiydi."

Defalarca kendi kendime tebessüm ederek okuyorum mesajı, biri şu hâlimi görse kesin aklımdan şüphe eder sanıyorum. Şarkılar söyleyerek hazırlanmaya başlıyorum okula gitmek için, daha özenli seçiyorum giysilerimi. Saçlarımla ve makyajımla uğraşırken, aynadaki görüntüme ikna olunca çıkıyorum odadan. Okulun giriş kapısında duvara yaslanmış Clar'ı buluyorum. Tebessüm edip geçiyorum yanından.

Yanıma gelip, "Seni burada bekliyorum Aden, bu da ne şimdi? Yanımdan selamsız sabahsız geçip gidiyor musun?" diyor.

Durup bakıyorum yüzüne, dudaklarında bir tebessüm beliriyor. "Günaydın," diyorum. İlerlemeye devam ediyorum. Ona bunu yapmayı, etrafımda dolaşmasını sağlamayı seviyorum. Adımlarının hızlandığını duyuyorum, ayak sesleri arttıkça tebessümüm derinleşiyor yüzümde. Bella karşıdan koşarak bana doğru geliyor. Bella'dan dolayı duramıyor Clar yanımızda, söylenerek geçip gidiyor.

"Buna ne olmuş be," diyor Bella.

"Bilmem... Nedir seni sabah sabah yanıma koşturan Bella?"

"Akşam okul partisi var, geliyorsun değil mi?"

"Olur, gelirim."

Sözleşip ayrılıyoruz, derse yeterince geç kalıyorum. Sınıfa girip, Sin'in yanına oturuyorum. Hocanın duymaması için sessizce selam veriyorum.

"Güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor Sin.

"Sen de bir kızın gönlünü almayı iyi biliyorsun," diye aynı sessizlikte cevap veriyorum.

Dersi dinliyoruz, ders bitiminde Sin bana onunla partiye gelmemi teklif ediyor. Aslında Clar'la gitmeyi çok istiyorum ama beraber olmamızın zorlukları karşısında başlamamak en iyisi. Hem onu kızdırmak için elime geçen bu fırsatı değerlendirmeyi akıllıca buluyorum. Sin'i oyunuma alet etmenin huzursuzluğunu yaşasam da "Olur," diyorum. "Akşam sekizde seni evden alırım," diyor. Clar yan tarafımızda oturmuş bizi kesiyor, ciddi bakışlarını bir an bile üzerimizden ayırmadan.

Okuldan Clar'a yakalanmadan eve gitmenin yollarını arıyorum. Neyse ki kafede kalabalık bir grupla derin bir sohbete daldığını görüp, fırsatı değerlendirip çıkıyorum okuldan. Eve geldiğimde teyzem evde yok. Oysa akşam çıkana kadar biraz sohbet edebileceğimizi düşünüyordum.

Khelon ile nette araştırma yapmam için uygun bir vakit. Nette pek fazla bilgiye yer verilmiyor aslında, yüzyıllar önce var olduğu düşünülmüş bir kabile ve mağaralarda işlenmiş simgelerinden bahsediyor. Değerli taşlara anlamlar yüklediklerini, bunları tedavi ve büyü için kullandıklarını. Var oluşlarının güneş, yok oluşlarının ay ile sonlanan çizgi üzerinde yaşadıklarına dair farklı hikâyeler buluyorum. Sanki bir destan gibi bahsediliyor. Daha çok

yazılarda okuyucu yorumlarına takılıyorum. Bilgisayarın saatine takılıyor gözüm, ne kadar vakittir burada olduğumu fark etmeden zaman geçirdiğimi anlıyorum. Hemen hazırlanmak için koşturmaya başlıyorum, yarım saat içinde hazırlanmam gerekiyor. Bu telaşımın arasında telefonum hiç susmadan çalıyor. Bakıp vakit kaybetmek istemiyorum ama arayanın pes edeceği de yok.

"Efendim Clar?"

"Seni kaçta alayım?"

"Clar, ben Sin ile gidiyorum partiye. Orada görüşürüz, hazırlanmalıyım," deyip kapatıyorum telefonu.

Sinirlendiğini görür gibi oluyorum. Telefonumun mesaj ışığı yanıp sönüyor, umursamayıp hazırlanmaya devam ediyorum. Vazgeçilmez rengim siyah. Dolabımdan siyah göğüs ve sırt dekoltesi olan elbisemi giyip, gri tonlarında yoğun bir makyaj yapıyorum. Saçlarıma şekil verip, aynada görüntüme bakıyorum. Topuklu ayakkabılarımı da giyince uzun olan boyum biraz daha uzuyor. Tercihim düz ayakkabı olsa da bu elbiseyle bu ayakkabılara katlanmak zorunda kalıyorum. Son kontrollerimi yaparken kapı çalıyor. Telefonumu çantama atarken mesaja bakmadığım aklıma geliyor.

"Sin'i dövmem için mi bunu yapıyorsun?"

Gülümsüyorum. Telefonu çantama atıp Sin'i daha fazla bekletmemek adına aşağıya iniyorum. Teyzem kapıyı açmış Sin'le sohbete başlamış bile. Hatta geç kalmamamız konusunda uyarıları sıralarken buluyorum onu. Sin gözlerini üzerimden ayırmadan bana bakıyor.

"Ne var Sin?"

"Hiç, güzel," diyor kekeleyerek, gülüyoruz birlikte ve evden çıkıyoruz.

Parti oldukça kalabalık, herkes çok şık görünüyor. Özenle hazırlandıkları belli, sanki bu bir yarışma da

kendilerini kanıtlamaya çalışır gibi bir hazırlık var. Sin ile kol kola salona giriyoruz. Bella'nın olduğu masaya doğru ilerliyoruz. Üzerimde gezinen gözleri fark etmem kendimden daha emin yürümeme neden oluyor. Masada sohbet konusu belli, klasik kız muhabbetleri; kim kiminle gelmiş, ne giymiş. Okulun en çekici erkekleri, biri Sin diğeri de Clar. Clar salona girerken göz hapsine alınıyor. Ben dâhil hepimiz o tarafa doğru bakıyoruz.

Yanında sarışın, uzun boylu, güzel bir kız var, el ele olduklarını görünce sinirleniyorum ve yine kızarmaya başlıyorum. Yüzümün kızarmasının beni ele vermesinden çekiniyor, bir taraftan da bizim masaya gelmesinler diye içimden dualar ediyorum.

Bütün gece gözümün önünde kızla cilveleşmelerini izlemek istemiyorum. Kahretsin, bize doğru geliyorlar. Clar kızın elini bırakmadan masada yerini alırken, yanıma yaklaşıp kulağıma bir şey söyleyecek gibi yaparak bir öpücük konduruyor. Neye uğradığımı anlamadan kulağıma "Büyülüyorsun," diye fısıldıyor. Masa kalabalık olduğundan tepki veremiyorum. Ne yapmaya çalıştığını anlamakta zorlanıyorum. Hem elinden tutup kızı buraya getiriyor, hem de bana yaklaşıyor. Daha fazla dayanamayıp "Yanındakine saygın olsun," diye laf çarpıyorum.

Bu yaptığının altında kalmamak için ben de Sin'e sırnaşıyorum. Sin belime sarılıyor, şakalaşıp kahkahalar atıyoruz. Clar'ın bakışlarını üzerimizde hissetmek öcümü aldığımı hissettiriyor bana, bir nebze de olsa rahatlıyorum.

Sin'e dans etmeyi teklif ediyorum, piste doğru yürüyoruz. Yarın okulda hakkımda bolca dedikodu duyacağımı biliyorum, üzerimdeki dikkatli bakışlar bunun habercisi. Buradan Clar'ı izlemem daha kolay. Gözlerindeki sinir ve öfkeyi görmek zor değil. Beni kıskanmasından mutlu oluyorum ve büyük keyif alıyorum ama anlayamadığım

şeyler de var. Ben sadece onun için bir kurbanken, kıskanması ve sahiplenmesi farklı düşünceler uyandırıyor bende. 'O da benim gibi,' diye düşünüyorum, 'kendini kaptırmak üzere.' Kafa karışıklığı yaşıyor. Gözlerini üzerimden kaçırmak için çabalamıyor, saklamaya çalışmıyor kendini.

Sin dans ederken saçlarımla oynamaya başlayınca, Clar, kızı elinden tutup dans etmeye yanımıza geliyor. Sin'in dikkatini dağıtmaya çalışıyor sanırım. Kafasında bir şeyler var belli. Dağcılık kulübüyle ilgili sorular soruyor, Sin ile yan yana gelip konuşmayı derinleştiriyor, lafını kesiyorum.

"Clar, Sin ile sen dans et istersen, daha rahat konuşursunuz."

Sin basıyor kahkahayı. "Yok tatlım, ben senden memnunum," diye.

"Eee hadi oturalım o zaman, masada konuşursunuz," diyorum ve hep birlikte masaya doğru gidiyoruz.

Clar'ın yanındaki kız beni öyle bir süzüyor ki en ince ayrıntıyı bile atlamadığına iddiaya girebilirim. Eline kâğıt kalem versen hafızasına kazıdığı beni zorlanmadan resmeder sanıyorum. Clar'ın bana olan ilgisini fark ediyor, avını korumaya çalışan kedi gibi bir saniye etrafından ayrılmıyor. Clar'a sırnaşıp bir taraftan da tepkilerimi ölçmek için bana doğru kaçamak bakışlar atıyor. Kızı parçalamamak için zor tutuyorum kendimi. Clar'a da kızıyorum, onu durdurmak ya da uzaklaşmak için hiçbir şey yapmıyor. Onlara doğru bakmamak için kendimle savaşsam da gözlerim istemsizce onların üzerinde geziniyor.

Bella hiç boş durmuyor, kendine yeni sevgili buluyor. Bizi tanıştırıyor. Amy esmer, uzun boylu, oldukça çekici bir çocuk. 4. sınıf öğrencisi.

"Bu yıl okula yeni geldiğimden pek kimseyi tanımıyorum," diyor.

Amy de dağcılık kulübü üyelerinden. Sin ve Clar'la ortak sohbete dalmaları çok zamanlarını almıyor. Bella bana dönüp "Sen de gel," diyor. Yarın akşam dağda kamp kuracaklarından ve zirveye çıkacaklarından bahsediyor. Clar bana bakıyor ne cevap vereceğimi öğrenmek için. Bunu fark ettiğimden gidip gitmeyeceğimi net olarak söylemiyorum. Aslında çok istesem de gitmeyi bir o kadar isteksiz görünüp "Bakarız," diyorum. Hatta biraz daha ileri gidip "Sin'le konuşmalıyım. O da gelirse neden olmasın," diye üzerine basa basa tekrarlıyorum sözlerimi.

Amy'nin yanında bir arkadaşı var. Tanıdık bir sima değil, daha önce görmediğime eminim. Fark ettiğim şey, bütün gece beni göz takibine almış olması. Mavi gözleri çok parlak, gözlerine bakınca insan çekemiyor bakışlarını. "Jack," diyor çocuk elini uzatarak. "Aden," diyorum ve tokalaşıyoruz.

Çocuk sohbete girmeye hiç çekinmeden bu yıl geldiğini ve komşu kasabada oturduğunu anlatıyor.

"Ne güzel, aynı kaderi paylaştığım biri daha diyorum."

Jack bana, "Sen de mi komşu kasabada oturuyorsun?" diye soruyor.

"Hayır, ben de okula yeni geldim."

Clar konuşmalarımızdan rahatsız olduğunu belli eder gibi, "Aynı okulda okuyanlar aynı kaderi paylaşıyorsa ben de varım," diyor bir elini omzuma atarak. Jack dağcılık hakkında bir sürü bilgi veriyor, gelmem konusunda bana ısrar ediyor.

"Aslını istersen dağcılık hakkında en ufak bir bilgim yok. İlgimi çeker mi onu da bilmiyorum. Hem o kadar yolu yürümek, bilemiyorum," diye ekliyorum. Jack

bana, "Seveceğinden eminim. Senin gibi tereddütlü yaklaşan bir sürü arkadaşım oldu bir müddet sonra kopamadılar. Sen de bize katılacaksın inan," diye ısrarcı davranıyor. "Aden hadi ama bir dene, vazgeçemeyeceksin," diye ekliyor.

"Peki Jack, seni kıramayacağım, hem diğer arkadaşlarım da çok ısrarcı. Denemekten bir şey çıkmaz herhâlde."

Clar'ın sinirlendiğini görüyorum, konuyu biraz daha uzatsam kavga çıkaracak.

"Yarın sabah görüşürüz Jack." diyorum ve izin isteyip lavaboya doğru yürüyorum.

Clar'ı kızdırmak çok hoşuma gitti bu akşam, tebessüm ederek yürüyorum. Biri kolumdan hızla çekerek depoya sokuyor beni. Eliyle ağzımı kapatıp bağırmamı engelliyor. Çırpınışım fayda etmiyor. İçerisi zifiri karanlık, yüzünü görmesem de kokusundan anlıyorum yanımdakinin kim olduğunu.

"Sen iyi alıştın kaçırmaya, alışkanlık yapmasın?"

"Sen de rahat dur o zaman Aden."

Kolumu öyle bir sıkıyor ki canımı acıtıyor. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun, amacın ne?" diye bağırıp kolumu sıkmakla da kalmayıp silkeliyor ve itiyor beni.

Sinirli hâlinden ürperiyorum ve korkmaya başlıyorum. İttirmenin etkisiyle arkamdaki fıçıya çarpıp yere düşüyorum. Üstüm başım yağ, pislik içinde.

"Benimle oynamayı kes!" diye bağırıp üstüme geliyor.

"Sen benim sevgilim değilsin, istediğim kişiyle gezerim, istediğim yere giderim. Bana karışamazsın!" diye bağırıyorum.

Daha da sinirleniyor. Karanlıkta gözlerinin parladığını görebiliyorum. Kolumdan tuttuğu gibi beni kaldırıp duvara yapıştırıyor, koluyla boğazıma baskı yapıyor.

"Gezemezsin, konuşamazsın," diye fısıldıyor. Sırtımın acısını içimde duyduğum ürperti baskılıyor.

"Nasıl engel olacaksın?" diyorum aynı ses tonuyla. Çıldırıyor, kolumdan tutup depodan sürükleyerek çıkartıyor neredeyse beni. Arabaya itip, gazı sonuna kadar körüklüyor. Sokak lambalarının ışığında yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve ellerinin titrediğini görüyorum.

Yüksek bahçe duvarı olan bir evin önünde duruyoruz. Arabanın ani freniyle öne arkaya sendeliyorum. Kapıyı açıp beni zorla arabadan çıkartıyor.

"Canımı acıtıyorsun, beni bırak," diye bağırmalarım fayda etmiyor. Duymuyor, cevap vermiyor beni sürüklemeye devam ediyor. Anahtarı ararken eli bir ara gevşiyor, bir hamle yapıp kaçmaya yelteniyorum. Belimden sıkıca tutup eve ittiriyor beni. Işığı açtığında, gördüğüm yüz sanki Clar'a ait değil, delirmiş gibi bakıyor bana, bir an için öldürecek sanıyorum. Oyunun sonunun geldiğini ve diğer odalardan insanların çıkmasını bekliyorum, 'Bu kadar kolay olmamalıydı sonum,' diyorum. Önemsemediğimi sandığım, hafife aldığım hayatım, canım için kaygılanıyorum.

Kapıyı kilitleyip, anahtarı cebine atıp mutfağa yöneliyor. Kendine bir viski koyup, televizyonu açıp ayaklarını sehpaya uzatıyor. Sanki buraya getirmekle görevlendirilmiş, vazifesinin sonuna gelmiş gibi davranması korkularımı ikiye katlıyor. Aptallığıma söyleniyorum. 'Bu kadar kolay tuzağa düşürülmüş olamam, adam dediğini yaptı, en ince noktamdan yakaladı, sevgimi kazandı. Kıskandığı için buraya konuşmaya getirmiş gibi düşünmeme neden oldu.' Tutamıyorum gözyaşlarımı. Ölümün ensemde olması yaşamak istediğimi hatırlatıyor bana. Odada ben yokmuşum gibi davranıyor. 'Ne olacaksa olacak artık,' diye düşünüyorum.

"Beni buraya niye zorla getirdin?" diye hem ağlıyor hem bağırıyorum.

Üzerine saldırıyorum, vuruşlarıma tepki vermiyor. Kapıyı zorlayıp tekmelemeye başlıyorum. Lanet olası kapı canımı acıtmaktan başka bir işe yaramıyor. Olduğum yere yığılıyorum, kabulleniyorum yaşayacaklarımı. Kendi hıçkırıklarımdan Clar'ın adımlarını duymuyorum. Sarılıyor bana. "Korkma, sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyor. Yağ içindeki yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Hadi git bir duş al sonra konuşalım, korkman için bir neden yok."

"Ben eve gitmek istiyorum Clar."

"Hadi dediğimi yap, yanımda kalmanı istiyorum. Biraz konuşmak ikimize de iyi gelecek inan," diye sakinleştiriyor beni.

Banyoya götürüyor, kendi kıyafetlerinden birkaç temiz eşya veriyor bana. Burası Angela ile yaşadığı ev değil, 'Bu adamın kaç tane evi var acaba,' diye düşünüyorum. Evde kırmızı ve siyah renkler hâkim, kasvetli görünse de modern döşenmiş. Sade mobilyalar oldukça spor. Saçlarımdaki yağı çıkartmak biraz zamanımı alıyor. Clar'ın eşyalarını giyiyorum. Yıkanmış, temiz giysiler olsa da Clar'ın kokusu var üzerinde, biraz büyük geliyor ama başka çarem de yok. Saçlarıma havluyu sarıp çıkıyorum banyodan. Koltukta oturmuş televizyon izlemeye devam ediyor. Geçip oturuyorum bir köşeye, yüzünü çevirip bakmıyor bile, yokmuşum gibi davranıyor.

Bir müddet bekliyorum sessizce, uslu kız olup buradan çıkıp gitmeyi hayal ediyorum. Sessizliğimi çok uzun süre sürdüremiyorum ama sakin davranmaya kararlıyım.

"Beni neden buraya getirdin?"

"Orada kalmaya devam etsek pek iyi şeyler olmayacaktı."

"Ne gibi?" diyorum.

Kalkıp yanıma geliyor, kolumda parmaklarının izi çıkmış, elini üzerinde gezdiriyor.

"Acıdı mı?" diye soruyor.

"Biraz."

"Sana zarar vermek yapmak istediğim en son şey, beni görmezden gelmene tahammül edemiyorum, üzgünüm."

"Zorla sahip olacağını mı düşünüyorsun Clar? Beni kilitleyerek ne kadar elinde tutabilirsin?"

Cevap vermiyor.

"Hem yalnız değildin, yanında kız arkadaşın vardı. Benim de sohbet ettiğim insanlar, arkadaşlarım. İstediğim kişi ile istediğimi konuşurum Clar. Benden ne istiyorsun? Yanındaki kızlarla sıraya dizilmemi mi?"

"İstediğin kişi ile konuşamazsın."

"Kim engel olacak?"

"Ben."

"Sen o konuştuğum arkadaşlarımdan sadece bir tanesisin ve bu sana beni kısıtlama yetkisi vermez. Ben senin yanında gezdirdiğin kızlar gibi her dakika ağzının içine bakıp senin istediğin gibi hareket edemem."

"Karşımda o çocukların sana asılmalarına da ben izin verememe Aden. Kaçırılmaya alışsan iyi edersin."

"Clar sen nesin? Dur ben cevap vereyim; okul arkadaşımsın bu kadar. Karışamazsın, yarın o dağcılık kulübünde de onlarla birlikte eğlenceli vakit geçireceğim. Her şeyi elde etmeye alışmışsın sen, beni hiçbir şey için zorlayamazsın ve bir daha asla beni itmeye kalkma," diye uyarıyorum, tehdit eder gibi çıkıyor sesim.

"Yoksa ne yaparsın? Döver misin?" diye gülümsüyor.

Ben de tutamıyorum kendimi. Birlikte gözlerimiz parlayarak tebessüm ediyoruz. Kollarının arasına alıyor

beni, kendimi güvende hissediyorum, bu çok garip. En son güvenmem gereken insan oysaki.

"Sana birkaç parça kıyafet almalıyım buraya."

"Neden?" diyorum.

"Benim kıyafetlerim sana oldukça büyük çünkü."

"Bu beni itip düşürmeye, kaçırmaya devam edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, sarıp sarmalamaya devam edeceğim anlamına geliyor," deyip daha da sıkı sarılıyor bana. İçimdeki kıpırtı daha da coşuyor, sıcaklık kaplıyor tüm bedenimi.

"Bütün arkadaşlarını sarıp sarmalar mısın?"

"Hayır. Sadece sevgilimi," diyor.

"Aaa evet, bu akşam yanındaki kız değil mi? Sarılıp koklaşmanızdan anlamalıydım."

"O benim kız arkadaşım değil Aden."

Ellerini yüzümde gezdiriyor, saçlarımla oynamasını seviyorum.

"Kız arkadaşını partide bıraktın Clar," diyorum.

"Seni bir yerde bırakmam, kaygılanma," diye cevap veriyor.

Saçlarımla oynamaya devam ediyor, nefesinin sıcaklığını yüzümde hissediyorum, bana bakarken aklından neler geçtiğini düşünmeden edemiyorum. Sonumuzun ne olacağını, bu oyunun nasıl sonuçlanacağını da kestiremiyorum. Soru soracağımı anlamış olmalı ki dudaklarıma parmağını koyup susmamı istiyor. Dudaklarımda ellerini hissetmek yüreğimin çarpmasını hızlandırıyor. Aşkı oyunun parçalarıyla bütünleştirip vicdanımı rahatlatmama yetiyor.

On Dördüncü Bölüm

"Artık gitsem iyi olacak Clar. Yarınki kamp için hazırlanmalıyım."

"Bir şartla."

"Dinliyorum."

"Kampta yanımdan ayrılmayacaksın, bu bir."

"O niyeymiş?"

"Dediğimi yap. Sadece bir kez soru sormasan? İkincisi, partideki gibi beni kızdırmak yok, yoksa seni ormana kaçırmak zorunda kalırım. Anlaştık mı?"

"Peki," diyorum. "Anlaştık, hadi beni eve bırak."

Tam koltuktan kalkmak için doğrulduğumda göz göze geliyoruz, beni belimden tutup kendine yaklaştırıyor. Nefesini yüzümde hissediyorum. Pembeleşmeye başlıyor yine yüzüm. Eminim çünkü tüm bedenimden ateşler çıkıyor ta ki dudakları dudaklarıma değene kadar, bir müddet nefes alamıyorum, nefes almamı söyleyene kadar. Aldığım nefesin bu ânın büyüsünü bozmasından korkuyorum. İlk defa biri için kalbim bu kadar hızlı çarpıyor. Her ânımı yanında geçirmek ve görmek için can atıyorum. Sevmekten çok korksam da kaçmam gereken yerde korkularımın üstüne gidiyorum. Buradan bir an önce gitmeliyim. Aklım gitmemi söylese de kalbimin gümbürtüsü onu susturuyor.

"Hadi gidelim," diye fısıldıyorum. Bana sarılıp "Tamam," diyor. Evden çıkarken hatırlatmaları yineliyor. "Seni korumam için yanımdan ayrılma," diye tembihliyor.

"Ben kendimi koruyabilirim Clar," diyorum.

"Bir kere olsun tamam de Aden," diye sitem ediyor.

"Peki, hadi çıkalım."

Evden adımımı atarken kolumdan tutup çekiyor beni.

"Hadi! Hadi!" diye geçiştiriyorum, ısrar edemiyor kalmam için. Arabada neredeyse hiç konuşmuyoruz.

Telefonu çalıyor, kimin aradığına bakıp cevaplamadan geri bırakıyor. Sonra mesaj sesini duyuyorum. Yüzünün rengi atıp tedirginlik kaplıyor Clar'ı. Kimin aradığını, ne olduğunu sormak istiyorum ama işine karışmak, meraklı sevgili rolüne bürünmek düşüncesi yüzünden vazgeçiyorum. Kaçamak bakışlar atıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Evin önüne geldiğimizde iyi geceler dileyip, iniyorum arabadan. "Yarın için söylediklerimi unutma," diye tekrarlıyor ve gitmek için aceleci davranıyor. "Tamam," deyip eve giriyorum. Merak ediyorum telaşının nedenini. Kesin bir şey var, ne olduğunu anlamam imkânsız. İçinde bulunduğu çevreye ve etrafındakilere o kadar yabancıyım ki.

Bugünün büyüsünün bozulmasını istemediğimden hemen yatıyorum, üzerimde Clar'ın eşyalarıyla uyuyorum, sanki yanımda o varmış gibi hissederek. Uykum enteresan rüyalarla karşılıyor beni. Koşuyorum durmadan, nefes nefese karanlık bir yolda, nereye gideceğimi bilmeden. Ormandan çıkamıyorum bir türlü, hangi yöne koşsam hep aynı yere varıyorum, arkamdan bir el tutuyor beni, kendi çığlığımla uyanıyorum. Gece lambasına uzanıp, ışığı açıp, başucumdaki suya uzanıyorum. Suyun yanındaki nota ilişiyor gözüm. 'Teyzem bıraktı,'

diye düşünüyorum. Ama su bardağını koyarken hiç fark etmiyorum.

Notu elime aldığımda şaşkınlığım ikiye katlanıyor.

"Ne pahasına olursa olsun seni asla bırakmam," yazıyor notta, 'Bu not buraya nasıl geldi,' diye ne kadar düşünsem de cevabını bulamayacağımı biliyorum. Cadı bir sevgili için bunların basit şeyler olduğunu düşünüp defalarca okuyorum notu. Notu okudukça içimde çırpınan, özgürlüğünü mutlulukla yaşamak isteyen kuşu serbest bırakamamanın burukluğunu da yaşıyorum aynı zamanda.

Kaldığım yerden uyumaya devam ediyorum. Sabah saatin alarm sesiyle bir koşturmaca başlıyor evin içinde, çantamı ve kendimi hazırlama çabası. Clar'ın beni almaya gelmesi yakındır, diye acele ediyorum.

Mutfaktan mis gibi kokular geliyor. Teyzemin güzel bir kahvaltı hazırladığı belli, Clar'la kahvaltı yapıp çıkarız evden, diye program yapıyorum kendimce. Clar gecikiyor biraz. Teyzemin sitemleri karşısında oturuyorum kahvaltıya. Beni görememekten yakınıyor.

"Buraya alışmandan mutluyum hayatım ama bana da vakit ayırmalısın."

Teyzeme laf atıyorum. "Teyze yeğen yoğun yaşıyoruz kasabadaki hayatımızı." Teyzem Demir'den bahsettiğimi anlayıp gülümsüyor bana.

Kapı çalıyor, Clar'ın geldiğini düşünüp koşuyorum kapıya. Demir'i görmemle bütün heyecanım içimde hapsoluyor. Demir'in geleceğinden haberim yok. Demir, "Beni gördüğüne memnun olmuş görünmüyorsun," diyor.

"Geleceğinden haberim yoktu, kusura bakma, hoş geldin," diyorum.

Kahvaltıyı üçümüz yapıyoruz, kamp planımızdan bahsediyorum. Teyzem yeni öğrendiği için sitem ediyor.

Ona akşam davet edildiğimi, gece uyuduğu için bahsedemediğimi anlatıp dil döküyorum. Neyse ki ikna oluyor, iyi vakit geçirmemi dilediğini söylüyor ve dikkatli olmam için uyarılarda bulunuyor. Demir'in araya girmesi işimi kolaylaştırıyor.

"Merak etme, gençler sürekli kamp yaparlar, şu âna kadar hiçbir şey olmadı, sorun olmaz."

İçimden teşekkür edip göz kırpıyorum Demir'e. İzin isteyip, Clar'ı aramak için odama çıkıyorum.

Telefonlarıma cevap vermiyor. Daha zamanım olması işime geliyor, daha özenli seçiyorum eşyalarımı. Kampta giyeceklerim kısıtlı; eşofman ve mont alıyorum yanıma ve yürüyüş ayakkabımı. Mini bir şort atıyorum çantaya, Clar'ı kıskandırmayı seviyorum.

Mesaj yazıyorum. *"Günaydın, ben hazırım,"* diye. Beş dakika geçmesine rağmen cevap vermiyor.

Zihnine seslenmek için odaklanıyorum ama ulaşamıyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler var belli ki. 'Zihnini okumaya ve seslenmeye kapatmış olmasının nedeni ne olabilir,' diye düşünüyorum. Transtayken ulaşılamadığını biliyorum ama bu saatte ne transı olabilir ki. Bir kere daha deniyorum, yine ulaşamıyorum. Başına bir şey gelmesinden korku duymaya başlamamla iç sesim liderin oğlu olduğunu hatırlatıyor. Şimdiden kendimi bu kadar kaptırmanın gelecekte büyük acılar getireceğini fısıldamadan da edemiyor. 'Akşamki telefonla bağlantısı olabilir mi,' diye düşünüyorum ama öyle olsa mutlaka haber vereceğini düşünüyorum. Odada oflaya, puflaya geziyorum, vakit geçmek bilmiyor bir türlü. Tekrar telefon ediyorum, bu sefer ulaşılamıyor diyor telefondaki ses. Sinirleniyorum Clar'a ve Bella'yı arıyorum.

"Selam Aden."

"Selam Bella."

"Ben hazırlandım, beni de alır mısınız çıkarken? Sanırım Clar son dakika fikrini değiştirdi. Ulaşamıyorum ona."

"Clar bu," diyor Bella. "Ondan bekleneni yapmış, 10 dakikaya çıkıyoruz, görüşürüz," diyor. Kapatıyorum telefonu.

Çantamı alıp iniyorum aşağıya, teyzem, "Ne oldu Aden, yolunda gitmeyen bir şey mi var? Daha birkaç dakika öncesinde havalara uçuyordun?" diye soruları sıralıyor.

"İlk defa kamp yapacağım ondandır, sana öyle gelmiş," deyip çıkıyorum bahçeye. Bahçeye çıkmamla Bella'nın neşe dolu çığlının sesi kendime getiriyor beni. Teyzem, Bella'nın sesini duymuş olacak ki, kimin geldiğini kontrol etmek isteyerek kapıyı açıyor. Teyzemi Amy ile tanıştırıyorum. Teyzem eğilip kulağıma Clar'ın nerede olduğunu soruyor. "Canı cehenneme!" diye söyleniyorum. Teselli vermek için sırtımı sıvazlıyor. "Sen eğlenmene bak tatlım." diye ekliyor, öpüşüp ayrılıyoruz. Arabada kulaklarımı sağır etmeye yetecek yükseklikteki müzik sesini kısması için üç kere uyarsam da Bella umursamıyor beni. Bir müddet sonra o da sesten rahatsız olup kısıyor. Sesi kısmasındaki nedenin konuşması olduğunu anlayınca açmasını diliyorum içimden. Hem tiz sesi hem de Clar hakkındaki yorumları beni rahatsız ediyor.

"Clar bu Aden, takılma, kim bilir hangi kızın yanında sızıp kalmıştır. Unutmuştur, kamp olayını bunlara alışsan iyi olur. Yoksa çok üzülürsün," diye tekrarlıyor. Hemen savunmaya geçiyorum.

"Beni yanlış anlamışsın Bella, ben Clar için üzülmüyorum. Yanında sızdığı kişiler de, o da beni ilgilendirmiyor. Sadece gidecek araç ayarlamak zorunda bırakıp sorumsuz davranmasına kızıyorum." Ya hak veriyor ya da vermiş gibi yapıyor.

"Ben sizin sevgili olduğunuzu düşünmüştüm. Clar'ın seninle bu kadar ilgilenmesi anlık hevestir. Üzülme diye uyarmak istedim," demesiyle sinirim daha da artıyor. Hatta Bella'yı boğazlamamak için zor tutuyorum kendimi. Neyse ki toplanma yerine gelmemiz konuşmamızı sonlandırıyor.

Kasabanın çıkışında toplanma yerinde buluşuyoruz kampçılarla. Ne kadar kızsam da Clar'ı aramaktan alıkoyamıyorum kendimi. Gelmemesinin mantıklı bir cevabını arıyorum kendimce. Gelmeyecek olan biri o sözleri neden verdirir? O konuşmaları niye yapar? Aklım almıyor. Bella'nın dediği gibi birinin yanında sızıp kalmış olabilir mi, diye düşünmeden edemiyorum. Akşamki o telefon, partideki o sarışından mı geldi acaba? Ben anlamayayım diye telefonu mu kapattı? Bir sürü soru beliriyor kafamda. Giderken de çok telaşlı olduğunu anımsıyorum.

Son kez zihnimden sesleniyorum, algıları açık, sesim gitmiş olmalı ama cevap vermiyor. Beş araba var. Yaklaşık yirmi kişi arabalara dağılıyoruz. Katılanlar genelde çift olarak gelmişler, gerçi benim gibi birkaç kişi daha var eşsiz gelen. Yaklaşık bir saat arabayla yolculuk yapıyoruz. Yolun bittiği yerde arabaları park edip, eşyalarımızı sırtlanıp, yaklaşık iki saat daha kamp kuracağımız yere yürüyoruz. Dağa tırmanırken eşyaların ağırlığı iki kat daha artıyor. Bacaklarımın ağrısından her adım eziyete dönüşüyor. Gördüğüm manzara, bu kadar yolu bu eşyalarla çıkmamın yorgunluğunu saniyede unutturuyor.

On iki çadır var kamp alanında, herkes çadırlarını kurmak için arılar gibi çalışıyor. Şarkılar eşlik ediyor şen kahkahalara, cıvıl cıvıl, harika bir ortam. Ormanın tamamen içinde olmaması hoşuma gidiyor. Çadırlarımızı kurduktan sonra; Amy, Sin, Jack, Bella ve ben ateşimizi

yakıp göl manzarasında sohbet ediyoruz. Ateş yakmak için çevreden topladığımız çalı çırpılarla işimizi bitirip dinlenmeye geçiyoruz.

Jack gelirken yanında bolca şarap getirmiş. Bize çanta ve çadırları taşımak zor gelirken, adam bir de şarap yüklenmiş. "Üşenmedin mi?" diye dalga geçiyoruz Sin'le beraber.

"Bak kızdırmayın, hepsini tek başıma içerim," diye tehdit ediyor bizi. Alkolün etkisiyle, gerilmiş olan sinirlerim gevşiyor, kendimi daha iyi hissediyorum. Diğer gruptakilerin şarkıları ve gitar seslerine bizim kahkahalarımız eşlik ediyor.

Hava kararmaya başlıyor, yarın sabah gün doğmadan zirveye tırmanacağız.

İnsanlar yavaş yavaş uyumak için çadırlarına çekiliyor. Bella kibarca benimle kalmayı teklif ediyor, korkmamam için. Teşekkür edip, "Gerek yok, sen Amy'le vakit geçir," diyorum, onlar çadırlarına çekilince Sin ve Jack ormanda macera arayışına gidiyor. Beni de yanlarına çağırıyorlar.

Ben ayın, gölün üzerine düşen yansımasını izleyip ruhumu dinlendirmeyi seçiyorum. Herkes çadırlarına çekilince ortalık sessizleşiyor, gölden gelen kurbağa seslerine böcek cırıltıları karışıyor.

Sin'in bıraktığı şişeden şarap yudumluyorum, bir müddet sonra da çimenlere uzanıp yıldızları izliyorum.

On Beşinci Bölüm

Simsiyah gökyüzü gecenin zifiri karanlığında içindeki küçük umutlar gibi parlıyor yıldızlar. Her kötülüğün sonunda bir umut olduğunu söylüyor. Kiminin ışığı daha fazla kiminin az. Bir yıldız kayıyor. Düşerken arkasında bıraktığı yol da bir müddet sonra kayboluyor. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, alkolün ve gecenin huzuruyla bir an içim geçiyor.

Yüzümde duyduğum sıcaklıkla irkiliyorum, Clar'la göz göze geliyoruz. Rüyada gibiyim; evet bu bir rüya olmalı, diye gözlerimi kapatıyorum, açtığımda göremeyeceğimden korkarak. Sarılmasıyla anlıyorum yanımda olduğunu, bırakmıyorum, ben de sarılıyorum ona.

"Neredeydin? Neden gelmedin? Seni aradım?" diye bir sürü aynı cevaba çıkacak soru üretiyorum kendimce.

Oysaki biliyorum, önemli olan gelmesi ama merakıma yenik düşüyorum işte. Belki söylemesini istediğim senin için geldim cümlesini duymak, bu cevaba çıkacak soruları arıyorum. Cevap vermiyor. Sorularıma soru ile karşılık veriyor.

"Ne arıyorsun burada tek başına?"

Kızıyorum. "Yokluğunun huzurunu yaşıyorum," diye cevap veriyorum.

Kızdığımı anlamış olmalı, bu tür durumlarda cevabı gecikiyor, önce beni kendi hâlime bırakıyor. Bir müddet ay ışığının göle yansımasını izliyoruz. Büyülüyor görüntü beni. Omzuna başımı yaslıyorum, şaşırmış olmalı, nefes almayı bırakıyor. Keyfini çıkartıyoruz manzaranın. Clar'ın sesiyle kendime geliyorum.

"Üşüyeceğiz, çadıra geçelim." Uyuduğumu anlıyorum.

"Yüzüme bakmayı kes ve hangi çadır senin onu göster."

"Ne yani benimle mi kalacaksın?"

"Sen buradasın diye bir dünya yol geldim. Ormanda yatırmazsın herhâlde," diyor.

"Gel," diyorum, elimi tutup beni kendine çekiyor.

Ay ışığı aydınlatıyor yüzümüzü, önce ellerini gezdiriyor yüzümde sonra dudaklarını. Ne kadar öpüştüğümüzü bilmiyorum. Zaman durmuş gibi, Sin'in öksürmesiyle ayrılıyor dudaklarımız. Jack ile göz göze geliyoruz. Kızgın. Clar'ı boğazlayacak gibi bakıyor, sonra geçip gidiyor yanımızdan.

Sabah günün doğuşunu izlemek için gece karanlığında ormanın derinliklerine dalıyoruz. Hayvan sesleri ve yaprakların yere bastığımızda çıkarttığı sesler beni korkutuyor. Bir an için pişmanlık duyuyorum. Clar anlamış olmalı korktuğumu, elimi tutup bana güç vermeye çalışıyor.

Sin ile Amy önde ilerliyor Bella hiç uyumamış gibi tiz sesiyle hiç durmadan konuşuyor. Jack ortalarda yok sanırım, arkadaki kalabalığın arasında.

Rüzgâr çıkmaya başlıyor, yaprakların uçuşması ortamı daha bir gizemli kılıyor, daha sıkı tutuyorum Clar'ın elini. Beni kendine çekiyor, korumaya çalışır gibi.

Clar, "Hava bozacak sanırım," diyor. Benim tedirginliğim daha da artıyor. Clar'a sığınarak devam ediyorum

yürümeye. Şimşeğin ışıkları fener gibi aydınlatıyor yolumuzu ardı ardına çakarak. Rüzgârın hızının artmasıyla sağanak bir yağmur başlıyor, zirveye çıkışımızı engellemeye çalışıyor sanki. Arkadaki gruptan çığlık sesleri yükseliyor. 'Benim gibi şimşekten korkanlar da var demek ki,' diyorum içimden. Clar'ın huzursuz tavırlarına anlam veremiyorum, beni kolunun altına alıp daha da sıkı sarıyor. Arkadaki grup bize yaklaşıyor, sık aralıklarla yürümeye çalışıyoruz.

Ani bir ses, kulaklarımızı sağır edecek kadar yoğun bir gök gürültüsüyle yer sarsılmaya başlıyor. Önümüze düşen alev topuyla geriliyoruz. "Yıldırım düştü, korkma," diyor Clar bana. Alevler sarmaya başlıyor her yeri. Bir gürültü daha kopuyor, gökyüzü bembeyaz oluyor birden, çığlık sesleri yükseliyor, kendi çığlığımı duyamıyorum gürültüden.

Bağırışlarımız rüzgârın sesi ve alevlerin çıtırtısına karışıyor. Şimşekler yarışıyor sanki birbiriyle, ardı ardına çakıyor, bir gürültü daha kopuyor sonra, arkamızdan da alevler yükselmeye başlıyor. Çembere alınmış gibiyiz, her yerden alevler yükseliyor. Korkudan dizlerim titriyor, ayakta durmakta zorlanıyorum. Gözümün önünden hızla geçen bir gölge görüyorum. Karartıya doğru başımı çevirdiğimde, siyahlar giymiş kalabalık bir grubu üzerimize gelirken görüyorum. Ağıtlar yükseliyor dillerinden, hep bir ağızdan bağırıyorlar, kulaklarım uğuldamaya başlıyor korkudan, yüreğim ağzımdan çıkacak gibi hissediyorum. Clar beni arkasına alıyor, Amy ve Sin de Clar'ın yanında yerini alıyor.

Clar tok bir sesle "Çekilin!" diye bağırıyor. Ses öyle bir yankılanıyor ki geceyi yarıyor sanki. Kalabalığı dağıtma çabası boşuna, adamlar aynı hızla üzerimize gelmeye devam ediyor. Clar bana dönüp, hızla kuzeye

doğru koşmamı, eski kulübenin arkasında arabası olduğunu, onu alıp evine gidip onu beklememi söylüyor. "Yapamam," diye ağlıyorum. "Ben onları oyalayıp sana zaman kazandıracağım, hadi git!" diye kükrüyor resmen. Başarabileceğimden emin değilim. Elime bir hançer tutuşturuyor.

Bize doğru yürüyen grubun önünde siyah pelerinli bir adam var… Pelerininin kapüşonunu başına çekmiş, yüz hatları belli olmuyor. Yüzüne bir ışık yansıyor sadece. Önümüzde durup "Kızı bana verin!" diye bağırıyor.

Clar, adamın kimi kastettiğini bilerek bana dönüyor. "Hadi şimdi," dedikten sonra adamın üzerine saldırıyor. O kargaşada kalabalıktan sıyrılıp koşmaya başlıyorum.

Yağan yağmurun hızı koşmamı zorlaştırıyor. Nereye gittiğimi bilmeden var gücümle koşuyorum. Çakan şimşekler hızımı artırmama neden olsa da önüme devrilen ağaç yolumu kesip beni duraksatıyor. Büyük bir gürültüyle seriliyor önüme. Son anda altında kalmaktan kurtuluyorum. Bella'ya takılıyor gözlerim, deli gibi dövüşüyor adamlarla. Cıvıl cıvıl, narin bir kızın içinde böyle bir savaşçı ruhu olması bir şok daha yaşatıyor bana. Arkamdan uzanan elin gölgesini görmemle, boğazıma yapışması bir oluyor. Elindeki bıçağın ışığı gözümü kamaştırıyor. Basıyorum çığlığı. Yapabileceğim en iyi şey çığlık atmak, fazlası elimden gelmiyor. Clar, "Hayır," diye bağırıyor adama.

"Gelme, keserim boğazını," diye uyarıyor. Sesindeki kararlılık, beni öleceğime ikna ediyor. Yüzünü görmemle neye uğradığımı şaşırıyorum. Adam sanki dünyanın oluşumundan beri yaşamış gibi yaşlı, yüzündeki kırışıklıklardan gözleri görünmüyor. Bakışlarından süzülen kırmızı bir ışık var sadece. Yüzüne bakmamla adamın eli titremeye başlıyor. "Bakma," diye karnıma dirseğiyle vuruyor.

Bir şeyleri bilmeden doğru yaptığımı anlıyorum tavrından. Benim gözlerimden de alev çıkıyor gibi bir ısı geliyor, bakmaya devam etmemle, adam beni tutmakta zorlanıyor. Clar bu boşluktan faydalanıyor, bedeni ayaklarımın altına seriliyor adamın, göğsüne saplanan hançerle, yüzündeki kırmızı ışık sönmeye başlıyor. Kırmızı göğsünde yayılan kana bırakıyor bedenindeki yerini…

Midem bulanmaya başlıyor, deli gibi kusuyorum, tutamıyorum kendimi, "Git," diye bağırıyor Clar.

Ortalık kan gölüne dönmüş, kızıl bir dere olmuş ayaklarımın altında. Kaçmak için çabalıyorum, koşarak uzaklaşmaya çalışıyorum oradan. Sesler azalmaya başlayınca güvende olduğumu düşünmeye başlıyorum ama dört kişi kesiyor yolumu. Geri geri giderken birine çarpıyorum, kapana kısılıyorum. Çabalarım faydasız, pes ediyorum.

Üzerime üzerime geliyorlar, adım atamıyorum, Clar'ın verdiği hançeri avucuma saklayıp geriye dönmemle arkamdaki adamla yüz yüze geliyoruz. Sırıtıyor bana, şimdiden zaferini kutluyor. Hırslanıp hançeri kalbine saplıyorum. Adamın bağırışına Clar ve Sin'in sesi karışıyor. Dört adamla dövüşüyorlar, kaçmam gerek ama zorlanıyorum gitmekte. Kaygılanıyorum, ölmelerinden korkuyorum. Clar'ın omzuna saplıyor adam hançeri, bağırıyorum, içim acıyor. Jack kolumdan tutup kaçırıyor beni, sürüklüyor resmen. Arkamızdan gelenlere bıçak fırlatarak ilerliyor.

'Neler oluyor? Neden insanlar canı pahasına beni koruyor? Jack beni nereye götürüyor. Clar beni neden canı pahasına koruyor?' Jack'in adımlarıyla yarışıyor kafamdaki sorular. Nereye gittiğimi bilmeden sürükleniyorum peşinde. Ormanın sessizliğinde yerimizi alıyoruz, ta ki gözümün önünden geçen ok Jack'in sırtına saplanana kadar.

Sırtından süzülen kan birkaç saniyede tüm bedenini kaplıyor. Beni itip saldırıyor adama, cebinden çıkarttığı çakıyı hiç acımadan defalarca saplıyor bedene, sanki karşısındaki canlı değil de boş bir çuvala vurur gibi vuruyor acımadan, iniltilere kulak asmadan. Bir an için hiç durmayacak sanıyorum, adamın bedeninden fışkıran kan karışıyor kendi kanına. Kanlı elleriyle tutuyor elimi, daha sıcacık kan, soğumamış bile. Midem bulanıyor, gözlerim kararıyor, yürümekte zorlanıyorum, düşmemek için telkinlerde bulunuyorum kendime. Olmayan gücümü artırmak için savaşıyorum zihnimle.

"Az kaldı," diyor Jack. "Dayan," derken yalvarır gibi bakıyor yüzüme.

Burayı hatırlıyorum, nerfle tanıştığım tepeye geliyoruz. Tepenin arkasındaki kulübeden bahsettiğini sanıyorum. Mağaraya yaklaşmamızla kaya hareket ediyor, taş duvar mağaranın girişini açıyor bize. Jack'e kilitleniyor gözlerim. "Sen burayı nereden biliyorsun?" dediğimde, "İçeri gir, vaktimiz az," diye itekliyor beni.

Mağaraya girmemizle kayanın kapanması bir oluyor. Meşaleler alev alıp aydınlatıyor içerisini. Sırtındaki oku çekip çıkarıyor. Hiç canı acımıyormuş gibi duruyor. O kadar rahat ki, çıkarttığı şey etine saplanan ok değil de üstündeki ceketiymiş gibi gözünü bile kırpmıyor. Ok çıktığında kanın akışı artmalı ama sızmıyor bile. Koridorun sonundaki, daha önce nerfle geldiğim odaya doğru gidiyoruz. Bana dönüp "Burada güvendesin. Birazdan dönerim," deyip gidiyor. Nereye dememe, soru sormama fırsat bile vermiyor. "Gitme," diye fısıldıyorum sadece, kendi sesimi duymakta zorlanarak. Clar'ı merak ediyorum. Yaşıyor mu diye kaygılanıyorum. Ona ulaşmanın yolunu biliyorum aslında. Odanın ortasına çöküp zihnine sesleniyorum.

Jack "Boşuna uğraşma, sesle iletişime geçemezsin burada," diyor, yan odada olduğunu anlıyorum. Ulaşamamanın burukluğunu ama yalnız olmamamın güvenini yaşıyorum aynı anda. Ölüm defalarca burnumun dibine kadar gelip gidiyor, yaşamımı yeniden veriyor elime. Hayatta olmamın önemini kanıtlamaya çalışıyor sanki bana.

Jack nasıl anlıyor iletişim kurmaya çalıştığımı? Kimin nasıl güçleri var bilmiyorum, tıpkı adamın gücünü alabileceğimi bilmediğim gibi. Jack odaya giriyor; biraz önce savaşın ortasından çıkan o değilmiş gibi, duşunu almış, elinde havlusu, saçını kurularken şarkılar söylüyor. Bir de hiçbir şey olmamış gibi bana dönüp "Git bir duş al, kendine gelirsin," diyor.

Rahatlığına şaşırıyorum. "Şaka mısın sen ya?" diye cırlıyorum.

"Sen bilirsin," deyip sırtını dönüp odadan çıkıyor. Sırtında oka dair hiçbir yara izi göremiyorum.

"Nesin sen?" diye bağırıp, kolunu tutup, gitmesini engelliyorum. Jack sadece gözlerime bakıyor.

"Burayı nereden biliyorsun?" diyorum.

Cevap vermiyor ama gözlerini de ayırmıyor gözlerimden. Tam düşündüğüm gibi olduğunu anlıyorum.

"Sen o musun?" diyorum. "Peki ama o parti, okul, anlattıkların?"

Sözümü bitirmeden cevaplıyor. "Seni korumak için yakın olmalıydım."

"Ama o küçük nerf. Nasıl oldu bu?"

"Yanında öyle dolaşamazdım. Biri kendi içimizdeki kimliğimiz, dışarıda böyle insan olarak dolaşırız."

"Çift kimlik gibi mi?"

"Öyle de düşünülebilir."

"Peki, bugün saldıranlar kimdi?"

"Gel," diyor. Dar koridordan ilerleyip başka bir odaya geçiyoruz. Bu oda diğer odanın tam tersine çok lüks bir daireyi andırıyor. Mağaradan girdiğimi görmesem kendimi lüks bir otel odasında sanırdım. Boyut değiştirmiş gibiyim. Mavinin beyaza dönük tonlarıyla renklendirilmiş, zevkle döşenmiş bir oda, odanın yanında bir kapı daha var. Oraya doğru yürüyorum. Banyo çıkıyor karşıma, banyo demeye şahit lazım, o kadar büyük ki şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Gel," diyor Jack, odadaki koltuğa oturuyoruz birlikte. Uçuk mavi koltuğa tedirgin bir havayla ilişiyorum. Bu sadelik ve beyaza dönük tonlarda daha da kirli görünüyorum. Kendimi odada buruşturulup atılmış çöp parçası gibi hissediyorum.

Söze doğrudan giriş yapıyor.

"Eve gittiğin akşamdan beni seni izliyorum. Evinin etrafında hareketlilik arttı. Ufak bir araştırmayla sana ulaştıklarını öğrendim. Etrafında olmam, sana yakın olmam gerekiyordu. Ben de böyle bir yol izledim." Bakışları güven veriyor bana ama yine de kafamdaki sorular yüzünden güvenmem gerektiğine ikna edemiyorum kendimi.

"İyi de kimdi onlar?"

"Cadılar."

"Ama neden? Nasıl? Arkadaşlarım da cadı, ben de cadıyım, onlara da saldırdılar," diyorum. Başımı hızla; karamsarlıkları dökecek, sadelik kalacak gibi sallıyorum.

"Sınıflarınızı biliyorsun Aden. Arkadaşların sade insan gibi yaşamayı seçenlerden ama savaşçı ruhu genlerinde var. Amaçlarını bildiklerinden ve bu sonucu istemediklerinden korudular seni bugün. Savaşçıların dünyada tek ırk olma hırsı gün geçtikçe artıyor. Zafere giden yol senden geçiyor; güçlerini alıp seni kurban etmek. Buna izin veremezdim. Bu kampın amacı da buydu."

"Hayır," diye bağırıyorum.

"Gücünün farkında değilsin. Bilmen işlerine de gelmez. Annenin yaşamasına izin verilseydi kabilenin başına geçecek tek kişi sen olurdun. Ama kurgu seneler önce hazırlandı. Varlığından şüpheleniyorlardı ama sana ait tek bir iz bırakmamış annen arkasında."

"Sen bu oyunun neresindesin?" diye bağırıyorum Jack'e. "Sana neden güveneyim? Sen de tek ırk olarak varlığını sürdürmek için bana yaklaşıyor olabilirsin."

Benim sinirli tavrım karşısında bir o kadar rahat oturuyor koltukta. Aynı sakinlikle, "Seni öldürmeleri işime gelmez, kendi ırkımı düşünüyorum seni koruyarak," diyor. "Seni korumalıyım çünkü senin ölmen bizim yok olmamız demek."

"Irkının devamını garantiye aldığında benden kurtulmak isteyebilirsin. Kendi soyum ve nerfler güvenmemem gereken yaratıklar. Geleceği bilemem ama şu an için zarar veremeyeceğinizi düşünüyorum." Sakinleşip soruyorum. "Peki, bundan sonrası için planın ne?"

"Bir müddet burada kalman daha doğru olur diye düşünüyorum. Ortalık karışık, gözlerini kan bürümüş, sakinleşmelerini, durulmalarını beklemeliyiz. Senin burada olduğunu düşünemezler, birbirlerine düşmelerini ümit ediyorum. İki grup da seni ele geçirmek istiyor. Onları durdurup kabuklarına çeken bir şey olmalı. Ben biraz dışarı çıkıp bilgi toplayacağım ama şimdi değil."

"Teyzem beni merak eder."

"Öldüğünü görmesinden iyidir Aden. Ortalık biraz durulduğunda kısa süreliğine seni ona götürürüm, için rahat olsun."

"Clar'ı merak ediyorum," diyorum korkarak.

"Seni öldürmek için görevli adamı mı?" diyor. Ses tonu ve bakışları odaya öfke saçıyor.

Ezilerek cevaplıyorum. "Canı pahasına korudu beni ama," diye. Bir kahkaha atıyor Jack, sinir bozucu bir kahkaha.

"Clar'a niye bu kadar düşmansın? Aynı çizgidesiniz şu anda. İkiniz de çıkarlarınız doğrultusunda hareket ediyor olabilirsiniz."

"Bu saflıkla yaşaman bir mucize," diye tersliyor beni.

Neler olduğunu çözmem çok zor. Zorlasam da kendimi, günlerce düşünsem de zihnimi yormaktan öteye gidemiyorum. Bir müddet odada yalnız kalıyorum. Düşünecek o kadar çok şeyim var ki hepsini bir kenara itip, hayaller kurarak rahatlatıyorum kendimi, delirmemek için. Hayallerimi Jack yarıda kesiyor.

"Dışarı çıkıyorum, sakın çıkmaya kalkma, aptallık olur yaptığın. Güvendesin, gelmemi bekle sadece."

Koşuyorum arkasından.

"Clar ne durumda öğren," diyorum.

"Ölmüş olmasını dilemen gerekirdi," diyor.

"Hayır, korudu o beni," diye karşı çıkıyorum.

"Çok aptalsın Aden!" diyor yüzüme acıyarak bakarken. "Seni diğerlerine götürmeye söz verdiği için, o savaşçılardan korudu," cevabını almamla yıkılıyorum. 'O öyle bir şey yapmaz,' diye bağırmak geliyor içimden. Bağırsam da karşı da çıksam Jack çoktan gidiyor.

Yatağa uzanıp, dizlerimi karnıma çekip mümkün olduğunca küçülmeye çalışıyorum.

Bir kadın görüyorum yüreğimin derinliklerinde, beni koruyan kalkan gibi, tek başıma da olsam sesini duyuyorum beynimin derinliklerinde. Görüntü netleşiyor.

On Altıncı Bölüm

Bir oda var, bomboş, yerde sadece bir kilim, kilimin üstünde diz çöken biri, gözleri kapalı. Ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. Dudakları kıpırdıyor, bir şeyler mırıldanıyor. Resim daha da netleşiyor. Gözlerini açıyor, içinde birileri var, başkasının yaşadığı ânı sorguluyor. Birilerinden haber almaya çalışıyor. Bunu kitapta okumuştum ama her cadının yapamayacağı yazıyordu, diye düşünüyorum. En basit şeyleri bile yapamayacağıma inandığımdan hiç yeltenmiyorum denemeye.

Beş kişiyi görüyorum gözlerinde, elinde bıçakla kovalıyorlar, saldırıyorlar sonra, aldığı darbeler yüzünden yere yığılıyor. Ruhunun bedeninden ayrıldığını, bir de kadının gözünden akan tek damla yaşı görüyorum. Ölümün acımasızlığını, bu kadar kolay olduğunu kazıyorum beynime.

'Kardeşi mi acaba,' diye düşünüyorum, çok benziyorlar çünkü. İçimi büyük bir hüzün kaplıyor. Hiç görmediğim annemin üzüntüsünü silmek istiyorum ona sarılarak. Beni yaşatmak uğruna giden canları geri getirmek istiyorum mesela, sırtıma yüklenen bu yükü atıp kaçmak. Bu amaçla gelmek istemiyorum dünyaya…

Gördüğüm düş değil, rüya da değil, şaşkınlığımı üzerimden atmam, yaşadığımı kanıksamam biraz zaman alıyor. Yatakta bir müddet daha hareketsizce kalıyorum.

'Keşke ben de yapabilsem,' diye düşünüyorum ama Jack'in burada zihne seslenemeyceğimi söylediği geliyor aklıma. 'Bu farklı bir şey, iletişime geçmiyorum, yaşananı sorguluyorum,' diye düşünüp, denemeye karar veriyorum. O ânı izlemek istiyorum, Clar'ın şu anda ne yaptığını, ne durumda olduğunu merak ediyorum. Merakım baskın geliyor yasaklara.

Hemen oturuyorum yere, gözlerimi kapatıyorum annem gibi, odaklanıyorum sadece. Zihnim bomboş, dudaklarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor, anlamsız kelimeler dökülüyor ağzımdan.

İlk defa duyduğum, ilk defa zikrettiğim sözler ama senelerdir kullanıyormuşum gibi, mırıltılarım eşlik ediyor. Bazı sözleri uzatarak söylüyorum. Susmak için çabalasam da içimde başka bir ruh var, bedenime hükmediyor sanki. Bir titreme alıyor bedenimi, karşı koymaya çalıştığımdan mı yoksa transtan mı bilemiyorum. Yaptığım şey tehlikeli, neye mal olacağını da bilmiyorum. Damarlarımdaki kanın basıncını duyuyorum, başım ağrımaya başlıyor, gözlerim kararıyor önce, sonra karıncalanıyor tüm bedenim. Kesik kesik bir şeyler düşüyor gözlerime, sadece bakıyorum boş boş. Netleşiyor görüntü.

Kalabalık bir evdeyim, yedi, sekiz kişi var, ileri geri yürüyorlar. Bağırıyorlar birbirlerine, itişmeler başlıyor sonra; kırk beş yaşlarında güzel bir kadın giriyor aralarına, onları durdurmak istiyor sanırım. Clar giriyor görüş alanıma, onu gördüğümde heyecanlanıyorum, film kopuyor, duygularım zihnimi etkiliyor sanırım.

Derin bir nefes alıp, yine odaklanıyorum. Görüntü karıncalanarak devam ediyor bir müddet, pek bir şey

seçemiyorum, netleştiğinde aynı grubu bahçede görüyorum.

Ateşin etrafına dizilmişler. Sesleri duymakta zorlanıyorum. Taşları diziyor adam ateşin etrafına, kadına takılıyor gözlerim, kaptaki suyun içinde gezdiriyor elini. Bir kutu alıyor yerden, içinde küller var.

Serpiyor suyun içine. Külleri serpmesiyle sendeliyorum yerimde, canım boğazıma gelmiş gibi sarsılıyorum. Acı kaplıyor tüm bedenimi, nefes almakta zorlanıyorum, boğazımdan boğuk boğuk sesler yükseliyor. Sarsılmalarım yavaşlıyor, rahat bir nefes alıyorum.

'Ne yapıyor bunlar, büyü mü?' diye düşünmeden edemiyorum. Dikkatimi daha da yoğunlaştırmış olmalıyım ki sesleri duymaya başlıyorum. Kadın delirmiş gibi görünüyor, elleri havada isyan ediyor Tanrıça'ya, adamlar hep bir ağızdan bağırıyor, "Liderimiz Angela!" diye.

Clar halkayı kapatıyor, kadın halka ve ateş arasında kalıyor. Bizim yaptığımız transa benziyor, tek fark kutudaki küller. Kutuya takılıyor gözlerim, gümüş, gösterişli bir kutu. Üzerinde simgeler, şekiller var. Altında da bir yazı, ne kadar odaklansam da yazıyı okuyamıyorum.

Kadın gökyüzüyle bütünleşmiş sanki, transını izlerken büyüleniyorum. Ateşin etrafındaki taşları alıyor, bir bir suyun içine atıyor. Her taş attığında farklı renkli dumanlar yükseliyor su dolu kaptan.

Clar'ın sözü geliyor aklıma… "Ateş kötülük, taşlar kötülüğü engelleyen set," demesi.

Clar ile Angela el ele tutuşuyor, halka içinde halka oluşturuyorlar, kollarındaki dövmeleri aynı. Duyduğum sözle irkiliyorum.

"Tanrıça'nın kızı Aden!" diye bağırıyor kadın, birden devasa ateş sönüyor. Gökyüzü kadının sözlerini yalanlamak istiyor sanki, fırtına çıkıyor. Yağmura, şimşekler

eşlik ediyor. Su temizlemeye çalışıyor sanki kadının yanlış düşüncelerini, tüm bedeninden süzülüyor.

Tüm kötü düşüncelerinden arındırmaya çalışıyor. Yüzünü gökyüzüne dönmüş hareket etmiyor. Kâsenin içinden yükselen ışık aydınlatıyor her yeri ve gecenin karanlığında yükselip yok oluyor, bedeni terk eden ruh gibi.

Kendime geliyorum, ter içinde kalıyorum. Alev alev yanıyor yüzüm, banyoya gidip elimi yüzümü yıkıyorum. Gördüklerimi analiz edip, ne yapmaya çalıştıklarını bulmaya çalışıyorum. Ateş, kötülük, taş set... Peki, taşları kaldırmalarındaki amaç ne olabilir?

Bir müddet düşünüyorum, bulduğum cevap beni korkutuyor.

Savaşı başlatıyorlar. Kötülük, güç ve büyü birleşiyor. "Küller," diye mırıldanıyorum. "Khelon kitabı sayfa iki yüz yirmide Tanrıçanın kızının külleri sembolize edilmiş olmalı. Kızın kurban edilmesiyle kaybolan lanetten bahsediliyordu kitapta, küllerinin konulduğu ama kimsenin nerede olduğunu bilmediği mezardan. Aden diye bağırması da, aynı ayini tekrarlayacağının sözünü veriyor Tanrıça'ya."

Lanetin devam ettiğine de inanıyorlar aynı zamanda. Benim doğduğum günün laneti.

Jack'in, güçlerimi istedikleri için beni kurban edeceklerinden bahsettiğini hatırlıyorum. Kabileyi lanete inandırıp güçleri kendine çekmek için oyun içinde oyun kuruyor Angela.

'Angela oyununa oğlunu da alet etmiş olabilir mi?' diye düşünüyorum ama Clar'ın kehanetten yana olduğunu sanmıyorum, diğer saldıran savaşçıları inandırmış olmalı. Clar liderlik savaşı için, diğerleri de inançları için Angela'nın etrafında. Zekice kurgulanmış bir oyun. İki farklı grubu kendine hizmet ettiriyor.

"Aden," diye bir ses duyuyorum. Jack'in sesi bu ama birisiyle konuşuyor. Ses yaklaştıkça tanıdık geliyor. "Demir!" diyorum şoka girmemeye çalışarak.

"Sen ve Jack, neler oluyor?"

Soru sormaktan da, alacağım garip cevaplardan da yoruldum. Bir günü normal geçirmek istiyorum artık.

"Tamam," diyor Jack. "Bunu açıklayabilirim."

"Hangi birini açıklayacaksın? Nasıl bir düzen bu? Nasıl güçlü bir kurgu?"

O kadar çok konuşuyor ve soru soruyorum ki bir an için hiç durmayacağım sanıyorum. Verilecek tek cevap var aslında, belki o cevabı duymak istemiyorum, istediğim cevabın verileceği doğru soruyu arıyorum belki, oyunlardan ve sürekli bir plan içinde olmaktan yoruldum.

Yaşananların mantık dışı olduğunu kabul etmek beni zorlayan, omuz silkip kaçmak istiyorum mesela. Ne kadar düşünsem boş, hangi taşı kaldırsam altından farklı oyunlarla biri çıkıyor. Soru sormaktan vazgeçip bağırıyorum Demir'e, sesim titreyerek, bütün öcümü ondan almaya çalışarak bağırıyorum, ciğerlerimdeki son nefesi bile ziyan etmiyorum.

"Sen bu oyunun neresindesin?"

Jack ve Demir aralarında bağlantı olduğunu anlamak zor. Bir de teyzem ve Demir var tabii. Kendi içimde cevap aramayı bırakarak Demir'e dönüyorum.

"Nesin sen? Ne istiyorsun benden?"

Demir çok sakin, ellerini bağlamış, yaşadıklarımı kanıksamamdan beni suçlar bir tavırla bakıyor yüzüme. Jack araya giriyor, sarılıp sakinleştirmeye çalışıyor beni.

"Tamam, sakin ol tahmin ettiğin gibi her şey. Demir'e boşuna kızıyorsun o senin yaşaman için çabalıyor."

İçimde alev almış siniri bastıramıyorum, delirmiş gibiyim.

"Ne yaşaması, sen buna yaşamak mı diyorsun? Hadi öldürün beni de kurtuluşum olsun. Ben yaşama amacımı altı ay önce kaybettim Jack, kaybedecek bir şeyim yok benim. Bu saçmalıkların ortasında daha fazla var olmak istemiyorum. Ya siz yapın bunu ya da ben şimdi kapıyı açıp çıkıp gidiyorum."

Engellemeye çalışır gibi yolumda duruyor, sağa sola hamleler yapsam da gidişime izin vermiyor.

"Bak," diyorum, "Ne senin soyun ne kabile ne de Clar umurumda değil."

Yüzüme bakıp, "Ölüm kolay Aden, zor olan savaşmak," diyor. "Amacım yok diyorsun ama senin bu dünyaya gönderiliş amacın bu, savaşı sonlandırmak. Sonlanana kadar da savaşmak zorundasın. İstesen de kaçamazsın. Görevini yerine getirene dek, ölemezsin de."

Yüzünde en ufak bir mimik kıpırtısı yok. Kaşları düz, bakışları soğuk, kollarını bağlamış, duruşunu dahi bozmadan iri cüssesiyle karşımda duruyor. Bedeni ve sözcükleri kararlı, boyun eğmekten başka çıkışım yok.

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

On Yedinci Bölüm

"Bize sadakat yemini edeceksin, biz de senin yanında olacağız."

"Peki Demir? Onun bu olayda rolü ne?"

"Nerf liderlerinden."

Demir'e bakıyorum, yüzünde zaferin tebessümü, bedeninde gücün kasılmasını arıyorum ama eser yok. Bir o kadar mütevazı ve sakin. Sanki lider olmak suçmuş gibi tedirgin bakıyor yüzüme. Utanıyorum kendimce düşündüklerimden.

"Teyzemle olan ilişkin bana yakın olmak için miydi Demir? Sende bana garip gelen, çözemediğim bir şeyler vardı. Onu kullanmamalıydın."

Hem soruyorum hem inandığım şeyi söylüyorum. Demir'e, ön yargılarımdan sıyrılıp, sorduğum soruların cevaplarını bekleyemiyorum bir türlü. Biraz önceki sakin duruşundan eser yok bu sefer Demir'in yüzünde. Oldukça sinirli bakıyor bana. Bakmakla da kalmıyor, sesini ayarlamakta zorlanıyor belli, sakin konuşmaya çalışıyor.

"Hayır Aden, söylediğin gibi değil, teyzenle eski arkadaşız. Evet, uzun süre görüşmedik, onun yeğeni olman işimi kolaylaştırdı. Sana yakın olup iletişim kurmam

daha kolay oldu. Kiminle görüştüğünü, nereye gittiğini öğrenmem esas görevimdi ama bu görüşmelerde aramızda bir yakınlaşma oldu. Sen sadece başlaması için bir vesilesin, devamı sen ol ya da olma bizi etkilemez, teyzen hayatımda farklı bir yerde. Senin hakkında mesleki anlamda değerlendirme yapmamı kullanmak olarak görüp beni suçlayabilirsin ama o da dostane. Orası sana kalmış," diyor kendinden emin bir ses tonuyla.

Söyledikleri kulağa mantıklı geliyor.

"Clar'a varıncaya kadar bilgin var. İmkânları iyi değerlendirmişsin. Bunu neden sorguladın?"

"Teyzenin korkuları vardı, Clar ve senin üzerine konuştuk, öğrenmem zor olmadı, teyzen ilişkinizi destekliyordu."

"Sen de destekledin yani."

"Cellâdına âşık olan sensin Aden."

"Cellâdım olduğunu biliyorsan, ölümümü de destekledin tabii" diyorum, kinayeli bir sesle.

"Desteklediğim doğru ama yaşam süren kısalsın diye değil."

"Niye? Sürem mi var Demir?" Sinirden gülüyorum.

"Evet," diyor benim gülüşüme tebessüm dahi etmeden.

"Nasıl ya? Bırak saçmalamayı artık," diye çıkışıyorum.

"16.04 tarihinden önce ve sonra seni öldürmezler, işlerine pek yaramazsın."

"Son kullanma tarihim mi var?"

"Dalga geçmeyi bırakırsan anlatacağım Aden. Sana açıklama yapmaya çalışıyorum, zorlaştırma." Ses tonu sertleşiyor.

Azar yiyen küçük bir çocuk gibi hemen durulup, dikkatlice dinliyorum.

"Ne var 16.04"te? Doğum günüm benim. Doğum günümü kutlayacak değiller herhâlde," dememle Jack basıyor kahkahayı. Demir, Jack'e bakıyor bu sefer sinirle, sonra kendisi de yumuşuyor birden.

"Tamam, tamam hadi kızma, dinliyorum."

"200 yıl önce aynı senin gibi imkânsız bir bebek dünyaya geldi, doğduğu gün de kurban edildi. Bebeğin üstün gücü kabileye o gün aktarıldı, inanış bu yönde. Sen de aynı gün doğan imkânsız bir bebektin ve o gün kurban edilemedin, doğduğun gün kurban edilirsen güçlerinin tamamını kabileye aktarıp ruhunla gökyüzüne ulaşırsın, Tanrıça'nın yanına."

"Bebeğin Tanrıça'dan çalındığına mı inanıyorlar?" Soruma cevap vermeden, kaldığı yerden anlatmaya devam ediyor.

"Tanrıça bebeğe kavuşunca güneş yüzünü gösterir, kabileyi korur. Bununla ilgili farklı kehanetler var ama buluştukları tek nokta gücün alınması. Senin gücün sayesinde daha da güçlü olup nerfleri yok edip, tek üstün yetenekli, farklı ırk olacaklar tüm dünyada."

"İki yüz yıl önce doğacağımın sinyali verilmiş," diyorum.

"Evet," diyor Demir. "Sen doğmadan, dünyaya geleceğini biliyorlardı. Annen öyle bir oyun oynadı ki 16 yıl saklamayı başardı seni. Güneşin battığı gün sen doğdun. O gün güneş hiç doğmadı, geceyi yaşadık tüm gün. Senelerce aradılar seni ve buldular. Bebeğin doğduğu gün lanetli gün sayılır. Tanrıça'nın elinden alındığına inanılır. Her yerde seni aradılar ama yaşadığına dair tek bir iz bulunamadı. Ama ertesi gün güneş doğdu," diyor Demir. "Bu da senin öldüğünü düşünmelerine neden oldu. İlk doğan bebek o gün kurban edildiği için ertesi gün güneşin doğmayacağına, karanlığa mahkûm

kalacaklarına inandılar. İkinci günü beklemediklerinden bu bir belirsizlikti."

"İyi de belki bu bir doğa olayı," diyorum. "Bunu bebeğe bağlamaları saçma."

"Hayır," diyor, "Senin güçlerin var, bunları görebiliyorsun, normal bir ırk değilsin. Saçma olan tamamen karanlığa mahkûm olacaklarını düşünmeleri. Ama güçler de arttı iki yüz yıl önce, bir de bu var onların inançlarını güçlendiren. Jack seni buraya getirmeseydi esirleri olacaktın ellerinde ve bugün seni kurban edeceklerdi büyük bir ayinle. Bu esaretten kurtulmak istiyorsan bizimle anlaşma yapmalısın. Bizim arkanda olduğumuzu bilmeleri onların sana yakınlaşmasını zorlaştırır. Seni lider yapacağız. Sen de Khelon'un başına geçince aramızdaki savaşı sonlandıracaksın. Tek söz hakkı sende olacak. Sen can kaygısı olmadan özgürce yaşayacaksın biz de özgürce varlığımızı sürdüreceğiz. Nerfler ile barış anlaşması imzalayacaksın."

"Peki, beni nasıl koruyacaksınız?"

"Sadakat yemini edeceksin. Tüm nerflerin koruması altına gireceksin böylelikle."

"Nasıl olacak bu?"

"Seni nerf yönetimine götüreceğiz. Orada tüm liderlerin yanında yemin edeceksin."

"Bir şartla," diyorum tok bir sesle. Demir ve Jack birbirlerine bakıyor. Kendi sesimin kararlılığı ve sertliği beni şaşırtıyor.

İkisi de şartımı bir an önce öğrenmek ister gibi yüzüme odaklanıp ne söyleyeceğimi duymak için can atıyorlar.

"Siz de bana bağlılık yemini edeceksiniz diyorum."

Şaşırıp birbirlerine bakmalarından istediğim şeyin imkânsızlığını anlıyorum.

"Biz buna karar veremeyiz," diyor Demir.

"Başka şansınız yok," diyorum. "Sizin beni satmayacağınızdan emin olmalıyım, tıpkı sizin emin olmak istediğiniz gibi."

Yüz ifadelerine bakılırsa duyduklarından pek hoşnut değiller. Her hâllerinden belli bu. Kararlılığım onları konuşmaya zorlamış olmalı ki yan odaya geçiyorlar. Odada saatlerce konuşuyorlar.

Ne konuştuklarını öğrenmek için hiç çaba sarf etmememe şaşırıyorum. Normalde oldukça meraklı olmama rağmen, şimdi sakin durmam şaşırtıcı. Belki de alacağım cevabın isteğim doğrultusunda olacağına emin olmam beni sakin kılan.

Demir yanıma gelip "Gece karanlığında yola çıkacağız," diyor.

"Niye?"

"Dikkatli olmalıyız."

'Nerf olmayan tek kişi nerflerin yerini öğrenecek ve bu benim,' diye geçiriyorum içimden. Orada beni neyin beklediğini bilmeden. Biraz dinlenmek için uzanıyorum koltuğa, aslında yaptığım bir şey de yok düşünmekten başka. Bir müddet sonra Jack gelip "Hadi gidiyoruz," diyor.

Elinde siyah bir elbise var; uzun, bol.

"Al, önce bunu giy."

"Bu da ne?"

"Sadakat yemini edeceksin, bunu giymelisin." Alıyorum elinden ve üzerime geçiriyorum elbiseyi. Cadılar bayramına hazırlanmış gibiyim; üzerimde upuzun, salaş bir elbise…

Demir önde, ben ve Jack arkasında çıkıyoruz yola. Ormanın zifiri karanlığında siyah elbisemle bütünleşiyorum geceyle. İsteseler de beni görmeleri zor, başımda

siyah şapka, hayalet gibi süzülüyorum ormanın derinliklerine.

Günler sonra, tıkıldığım mağaradan temiz havaya çıkmak, nereye gidersem gideyim iyi geliyor bana, gecem gündüzüm karıştı orada. Üç saat kadar yürüyoruz ormanda, hiç bitmeyecek sanıyorum bir an için yol. Ağaçlar yerini sık çalılıklara bırakıyor, geniş bir alanda devasa duvarlarla çevrilmiş bir binanın yanında duruyoruz. Binayı duvarlardan göremesem de içeride bir yerlerde var olduğunu düşünüyorum.

On Sekizinci Bölüm

Kocaman iki tepede gözcüler bizi karşılıyor. Birinin tam önüme sıçramasıyla Demir durduruyor onu. Aralarında konuşunca kapıları bize açıyor. Gözlerini benden ayırmıyorlar. Buradakiler daha yabani sanırım. Normal bir şekilde konuşmuyorlar.

İçeride devasa büyüklükte bir bina var, şato gibi. Gri tonlarda, soluk renkli, bahçede çimenler ve aynı gri renkte yürüyüş yolları var. Binanın önüne konulmuş banklar normal hayatı hatırlatıyor.

Jack ve Demir'in aralarına geçiyorum, hatta kollarına giriyorum her an bir saldırıya uğramaktan çekinerek. Bahçede ara ara küçük tepecikler var, bunların ne işe yaradığını merak ediyorum. Gece karanlığında pek bir şey seçemesem de etrafı incelemeden de duramıyorum. Binanın merdivenlerine yöneliyoruz, merdivenler oldukça geniş, 15 kişi yan yana çıkabilecek gibi. Bir kapı daha çıkıyor karşımıza, Demir'in elindeki kartı okutmasıyla, kapı iki kanadını da açarak karşılıyor bizi. Yerdeki kırmızı halı ve yanan spot ışıkları hiç hayal ettiğim gibi değil. Meşalelerle aydınlanıyor diye düşünüyordum niyeyse.

Halının iki tarafına da koridorda sıralanmış; bir sürü adam var, patlak gözlerle beni inceliyorlar. Attığım her

adımı dikkatlice gözlüyorlar. Yaptığım her hareketi izliyorlar. Her an bir şey yapacağım gibi tedirginler. Jack fısıldıyor bana, "Rahat ol, onlar da senin gibi tedirgin. İlk defa nerf olmayan biri geliyor buraya."

O kadar dikkatli bakıyorlar ki kimliğimi beyinlerine kazıyorlar sanki. Aldırmıyor gibi görünüp yürümeye devam ediyorum. Koridorun sonunda büyük bir kapı var, kapıda, ellerinde hançerlerle can almayı bekler gibi duran nerfler… Devasa kapı gıcırdayarak açılıyor, kapıdan başımı uzatmamla salondaki bütün gözler dikkatlice bize dönüyor.

Geniş bir salon ve kocaman bir masa var. Masa, salonun arkasında, girişte bir kürsü ve sıra sıra sandalyeler var, sunum salonu ve toplantı solunu bir arada sanki. Görüşmelerini burada yapıp, karara burada bağlıyor olmalılar. Güneş geçirmez perdeler asılı; gizlemek istedikleri bir şeyler var sanki. Perdeler kapalı olduğu için salonu spot ışıklar aydınlatıyor. Işığın yoğunluğu gözlerimi yoruyor ve salonun ısısını artırıyor. Masanın etrafına dizilmişler, sandalyelerin hepsi dolu. Nerfler ben gelmeden yerlerini alıyor. Masada oturanların liderleri olduklarını tahmin ediyorum.

Kürsüye doğru yürüyoruz, iki adam geliyor yanıma, ellili yaşlarda olduklarını tahmin ediyorum. Yaklaşık yetmiş kişi var salonda. Nefes sesi bile duyulmuyor, sessizliği bozmamak için adımlarımı bile yavaş atmaya özen gösteriyorum. İdam sehpasına götürülür gibi hissediyorum kendimi bir an.

Liderleri konuşmaya başlıyor. Irklarının devam etmesinin, onları özgürlüğe götürecek yolun benden geçtiğini anlatıyor onlara. Adamlar kıpırdamıyor bile. Dinlerken, hepsi dik oturuyor, sanki heykel gibi duruyorlar karşıdan bakıldığında.

"Bizlere sadakat yemini edecek, bağlılığını kanıtlayacak. Bizler de onu içimize alıp koruyacağız," diyor. Salondan birkaç ses yükseliyor, adamın uyarısıyla yine ortalık sessizleşiyor ve bana mikrofonu uzatıyor.

"Nerf savaşçılarının yanında var olacağıma, liderlik yolunun sonunda onları özgürlüğe kavuşturacağıma, rahat ve hür olarak soylarını devam ettirmek için yanlarında olacağıma yemin ediyorum."

Sözümü bitirmemle alkış kopuyor salonda. Hep bir ağızdan bağırıyorlar, ne dedikleri anlaşılmasa da bana inançları sonsuz olmalı ki zafer kutlamalarına şimdiden başlıyorlar.

Adam müdahale ediyor; alkışlar ve konuşmalar kesiliyor, yerini sessizliğe bırakıyor.

"Aden'i tüm nerfler olarak koruyacağımıza, sahip çıkacağımıza Khelon kabilesinin başına geçene kadar arkasında olacağımıza, ırkım adına yemin ediyorum," demesiyle salonda bir kargaşa başlıyor. Sesler yükseliyor, birkaç kişi arasında yaşanan itişip kakışmaya hemen müdahale ediliyor, salondan yaka paça çıkartılıyorlar.

Sessizce Demir'e neler olduğunu soruyorum. Eliyle sus işareti yapıyor, durumun ciddiyetinin farkına varıyorum. Ortalığın yatışmasını bekliyorum. Başka bir odaya alıyorlar beni, liderleri de geliyor benimle.

İstersem burada kalabileceğimi, artık yarı nerf sayıldığımı anlatıyor. Ben Jack ile kalmayı tercih ediyorum. İstediğim zaman gelip gidebileceğimi yineleyip bana ait olan odayı gösteriyorlar. Anlayışla karşılayıp Jack ile planlarını ileteceğini ve birlikte hareket edeceğimizi söylüyor. Gün ağarmadan yola çıkıp Jack'in yaşadığı yere dönüyoruz.

Nerfler'i arkama aldığımdan mı bilmem, keyfim yerinde. Jack'e dönüp "Senin odan benim artık, eşyalarını içeri

alsan iyi edersin," diyorum. "Liderine söylememi istemezsin herhâlde, bir de temiz kıyafetlere ihtiyacım olacak."

Demir ve Jack başlıyor gülmeye. Jack Demir'e dönüp, "İyi etmedik sanırım bunu aramıza almakla, bu yemini bozdurmanın bir yolu var mı?" diye soruyor.

Tebessüm etmeyeli uzun zaman oluyor. Sonuma yaklaşacağımı bilsem de Clar'ı görme isteğini atamıyorum içimden, tabii söyleyemiyorum onlara bunu. "Ben eve gidip temiz kıyafet almalıyım, teyzem meraktan ölmüştür, onu da görmem gerek," diyorum.

"Biliyor," diyor Demir.

Bir an söylediğini kanıksamakta zorlanıyorum, söylediğimi yanlış anladığını sanıyorum önce, anlamış olmalı ki yineliyor sözünü.

"Biliyor."

"Neyi?" diyorum emin olmaya çalışarak.

"Seni," diye cevap veriyor. Şu Demir iyi de kısa ve net cevap vermesi sinirimi bozuyor. Sözüne devam etmesini bekliyorum bu sefer sabırla, olayları yarım yamalak anlatması ve benim binlerce soru sormam yormaya başlıyor artık beni. Anlamış olmalı.

"Merak etme, güvende olduğunu biliyor," diyor.

"Nasıl öğrendi?"

"Aslını istersen daha başında öğrendi. Ona her şeyi anlattım," demesiyle bir pot kırıyorum.

"Yani senin yarı yaratık olduğunu mu söyledin?"

Yaratık dediğim için pişman oluyorum ama toparlayacak söz bulamıyorum. Kem küm ediyorum. Mahcubiyetimi anlamış olmalı ki, "Yaratıklar da âşık olur," diye cevap veriyor bana. Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Eve gitmem konusuna ne diyorsun?" diye soruyorum.

"Bir iki güne normal hayatına dönersin, sadece biraz daha sabretmelisin."

"Nasıl olacak? Normal yaşantım mı kaldı benim?"

"Aslını istersen senin etrafında nerflerden birileri her zaman bulunacak, senin görevin onları ormana çekmek olacak, gerisi bize ait," diye cevap veriyor. Kurguyu çoktan planlamışlar benim hiçbir şeyden haberim yok. Beni daldığım düşüncelerden çıkartarak, "Farklı gruplar hâlinde avlayacağız onları, boyun eğmek zorunda kalacaklar sana. Sonra sen de biz de özgürüz," diyor.

"Zafer yani," diyorum. Göz kırpıyor bana.

Zafer mi mağaradan çıkma düşüncesi mi bilmem ama keyifleniyorum. Çocukken yapardım hep, bayramı ya da doğum günü partimi ve bir an önce gelmesini istediğim zamanı, yatıp hayal ederdim. Daha yaşamadan yaşayacaklarımın mutluluğuna doyardım. Hem beklemiş de olmazdım, öyle güzel düşünürdüm ki en ince ayrıntısına kadar. Gülümseyerek uykuya dalardım çoğu zaman, kaldığım yerden rüyam başlardı…

"Demir benim eşyaya ihtiyacım var, sen teyzemden gidip alır mısın? Buraya geldiğim zamanlarda, savaşlarda da ihtiyacım olacak, sıcak bir duşa ihtiyacım var. Kaç gündür aynı giysilerleyim."

"Tamam," diyor. "Teyzeni görmem için de bahanem olur." Demir'in bu kadar istekli olduğunu bilsem daha önce söylerdim. Sözümü bitirmemle evden çıkması bir oluyor.

"Jack," diyorum, "Hadi ormanda biraz yürüyelim." Teklifim cazip gelmiş olmalı ki hemen reddetmiyor, bir müddet düşünüyor.

"Aslında fena fikir değil, hem bu saatte cadılar ormanda pek dolaşmaz, uzaklaşmazsak olabilir," demesiyle sevinçten zıplıyorum yerimde.

"Demir gelene kadar dönmeliyiz, kısa bir süre," diye uyarıyor.

Ormanın sessizliği bile iyi geliyor bana, sanki çok gürültülü bir yerden çıkmış gibiyim. Sessizliğe biz de eşlik ediyoruz, serin havayı soluyorum derin derin. İçimdeki sıkıntıları bırakır gibi nefesimi bırakıyorum sonra.

Jack'in sorusu bozuyor sessizliğimizi.

"Neden güveniyorsun bana?"

"Bilmem," diye omuz silkiyorum önce, sonra "Kaybedecek bir şeyim yok belki de," diyorum. "Akışa bırakmalıyım bir şeyleri, mücadele için çok bilgili ya da güçlü olmadığımdan, kendimde bulamadığım güveni arıyor olabilirim sende. Birçok sebebi olabilir, sorgulamadım. Bir dönem, bana mecbur olduğunuz için zarar vermeyeceğinizi düşündüm, sonra zarar vermeniz aptallık gibi geldi. Beni ortadan kaldıran siz olsanız gücüm de bende yok olacağından işinize gelir, diye düşünmedim desem yalan olur. Sonra bunun da sizin için büyük bir savaş başlatabileceğini anladım. Bıraktım düşünmeyi."

"Annene benziyorsun," diyor. Olduğum yerde kalıyorum, sözüne devam etmesini bekliyorum.

Doğru sözcükleri seçiyor olmalı ya da anlatıp anlatmamakta kararsız, bir müddet duruyor çünkü. "Onun gibi korkusuz ve umursamaz bir kadınsın. Gözün kara, sana gelecek zararı umursamıyorsun. O da canını umursamaz, istediğini yapardı."

Sesi alçalıyor, yavaş ve sakin konuşmaya başlıyor, gözlerime bakarak "Onun gibi bakıyorsun," diyor.

"Erken öldü ama," diyorum.

"İstese yaşardı, teslim oldu. Senin için canından oldu," demesi üzerine savunmaya geçmek istiyorum ama savunacak tek bir sözcük yok aklımda. Yaşadıklarıyla ilgili bilgim de kısıtlı. Belli ki suçlanmak istemiyorum. Birinin

yokluğunun, varlığım olması yükünü taşımak istemiyorum omuzlarımda. Suçu Jack'e yıkmak için "İstersen beni öldürürdün, varlığımdan haberin vardı," diyorum. Susuyor.

"Jack bana bak," diyorum. Sesim yükseliyor, yankılanarak kulaklarıma geri geliyor.

"Bana kalsa seni gözümü kırpmadan o gün öldürürdüm ama yapamazdım, ona söz verdim."

Ürperiyorum, öldürürdüm lafı ağzından yapamadığına pişmanmış gibi çıkıyor.

"Kendi ırkından daha mı önemliydi? Aranızda nasıl bir bağ vardı? Anlatsana biraz. Nasıl tanıştınız?"

Sessizliğe bürünüyor, yine gözünde bir damla yaş görüyorum, sorgulamanın doğru vakit olmadığını anlıyorum.

"Senin bedeninde onu göreceğimi bilmiyordum, artık istesem de yapamam, zarar veremem, ne pahasına olursa olsun."

'Onu seviyor,' diye geçiriyorum içimden, dilim varmıyor, soramıyorum aralarındaki bağı. Beklesem de söylemesini, tepkisizce bakıyor yüzüme, düşünmemi istemiyor gibi. Sonra fısıldayarak dökülüyor dudaklarından sözcükler.

"İnanamayacağın kadar çok," diyor.

Bunun üzerine zamana bırakıyorum anlatmak istediklerini dinlemeyi ve "Dönelim," diyorum. Kolunun altına alıyor beni, soğuktan da koruyor tehlikelere karşı koruduğu gibi. Demir, kapıda bizi bekliyor. "Duyacağımız azarlara hazırlansan iyi edersin," diyor Jack. Demir tahminimden daha sert çıkışıyor bize. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz!" diye bağırmıyor, kükrüyor resmen.

"Abartma Demir, buralardaydık, hem uzaklaşmadık, temiz hava almanın nesi kötü," diye cevap veriyorum.

Cevap verdiğime pişman ediyor beni, söylenmedik söz bırakmıyor içinde.

"Hadi ama kıyafetlerim nerede?" diye konuyu dağıtmaya çalışıyorum. Ben bitince sıra Jack'e geliyor. "Bunun aklına uyup dışarı çıktığına inanamıyorum Jack," diye söyleniyor.

Kıyafetlerimi alıp duşa giriyorum. Uzun zamandır sıcak su yüzü görmedim. Su o kadar iyi geliyor ki bedenim gevşiyor. Bütün sıkıntıları alıp götürmesini ister gibi duruyorum. Yerin kaç metre altında, mağarada duş almak inanılır gibi değil. Hiç duştan çıkmak istemiyorum. Temiz kıyafetlerimi giyip çıkıyorum banyodan. Demir ve Jack yemek hazırlamış, mutfağa geçip oturuyorum. Yemekte yapacaklarımızı konuşuyoruz.

Anlıyorum ki planlarını yapmışlar. Yapacaklarını ve benim yapmam gerekenleri anlatmaya başlıyorlar. Kendi planlarıyla ilgili derinlemesine bilgi vermeye çekiniyorlar. Nedenini sorgulamaya kalktığımda Demir, "Bu kadarını bilmen senin için yeterli," diye kestirip atıyor lafı. "Yarın akşam göl kenarında bir parti var. Hiçbir şey olmamış gibi hazırlanıp partiye gideceksin."

"Peki, ama Clar ve Bella nerede olduğumu, ne olduğunu soracaklar."

"Onları bir şekilde geçiştir. Türkiye'ye gittiğini söyle mesela."

"Ya diğerleri yine bana saldırırlarsa?"

"Onlar şu anda şaşkın, sana ulaşamadılar ve senin gücünü kestiremediklerinden bir hamle yapmazlar. Bir müddet sana yaklaşmayıp, bekleyip gerçeği görmeye çalışacaklar. Senin hiçbir şey olmamış gibi hayatına kaldığın yerden devam ediyor olman kafalarını karıştıracak, arkanda birilerinin olduğunu düşünüp kim olduğunu öğrenene kadar hamle yapamazlar. Yapmaya kalkan

birkaç kişi çıkabilir ama ben ve Jack etrafında olacağız zaten. Adamlarım da herhangi bir tehlike karşısında etrafta hazır şekilde bekliyor olacaklar. Tek yapman gereken, kendinden emin bir şekilde onları ormana çekmen. Anladın mı beni? Yapabilir misin? Şüphe uyandırmadan, rahat bir şekilde ormana girmelisin."

"Tamam, yaparım. Peki neden döndün diye soran olursa ne diyeyim?"

"Ölümden kaçış yok de, gül geç..."

"Elimden gelenin en iyisini yaparım. Şimdi gidip yatsam iyi olacak, yarın zor bir gün bizi bekliyor."

"Fazla cesur," diyor Demir, sonra ne konuştuklarını duymuyorum.

Odama geçip yatıyorum, heyecanlıyım yarın için. Clar'ı görecek olmak beni heyecanlandırıyor. Yatağımda onu hayal ediyorum, gözleri geliyor gözlerimin önüne, keskin bakışları. Sıcacık sarılmasını düşledikçe özlemim daha da artıyor.

Sonra aklıma geliyor istersem onu görebileceğim. Kalkıp yere oturuyorum, zihnimi boşaltıyorum önce, arındırıyorum tüm bedenimi, akışına bırakıyorum zamanı. Dudaklarım hareket etmeye başlıyor, istemsizce dökülüyor kelimeler birer birer.

"Bedenim burada, zihnim, ruhum yanında, Clar'ın ânı Tanrıça'nın aşkına yaşa."

Sonra yabancı sözcükler sıralanıyor birer birer, gözlerimde bir karaltı beliriyor. Bir şeyleri doğru yapmıyorum sanırım, duvarda bir görüntü oluşuyor gözlerimden yansıyan ışıkla. Zihnimde görmeliyim ama film izler gibi izliyorum Clar'ı.

On Dokuzuncu Bölüm

Birileriyle kavga ediyor, etraf karanlık, eski bir bina var yanlarında. Çocuğun yüzüne tekmeler savuruyor ve "Nerede dedim?" diye bağırıyor. Çocuğu yüzünden süzülen kanlardan seçmem zor ama Max olduğunu anlıyorum. 'Beni kaçıranın o olduğunu mu sanıyor acaba,' diye düşünüyorum. 'Saçmalama Aden,' diye söyleniyorum bir taraftan, onun gözünde bu kadar önemli olamam. "Kim bilir neyin peşindedir," deyip izlemeyi kesiyorum. Hemen sabah olmasını istiyorum, gecenin karanlığı göz kapaklarımı kapatmamla bütünleşiyor bedenimde. Clar'ın kokusunu duyuyorum, dudaklarının sıcaklığını hissediyorum dudaklarımda, sesi geliyor sonra kulağıma 'Çok özledim gel,' diye fısıldıyor bana.

Tam elimi uzatıyorum, Demir'in sesi rüyamı yarıda bırakıyor. "Hadi Aden, kalk artık."

Burada gece gündüz kavramım yok, saat olmasa gün mü gece mi bilemiyorum, bu esaretten bugün kurtulacak olmam içimin kıpır kıpır olmasına yetiyor.

"Seni gülerken görmek güzel," diyor Jack.

Keyifli bir kahvaltı yapıp son olarak gözden geçiriyoruz yapmam gerekenleri. Demir bana çağrı cihazı gibi bir şey veriyor. Tehlike ânında basmam için buton var. "En

yakınındakiler yerini tespit edip seni bulacaklar, umarım kullanmak zorunda kalmazsın," demesiyle işin sandığım kadar kolay olmayacağının farkına varıyorum. Bununla da kalmıyor, bir çakı veriyor.

"Bu ne için?"

"Bunu yanından ayırma sakın, eline ucunu değdirme. Ucundaki zehir seni öldürmeye yeter. Kendini koruman gerekirse diye bulunsun yanında."

"Tamam," diyorum. Her şeyi zihnimden bir kere daha kontrol edip hazırlanmak için izin istiyorum. "Gecenin en güzel kızı olmalıyım beyler, çok işim var," diye takılıyorum.

Jack, sesleniyor arkamdan. "Bir şey yapmana gerek yok Aden, sen her hâlinle gecenin en güzel kızı olursun."

"Vay benden kurtulacağın için mi bu iltifatlar?" diye cevap veriyorum. Yanlarından uzaklaşırken kahkaha sesleri eşlik ediyor bana.

Demir'in makyaj malzemeleri ve şık elbiseler getirmesine şaşırmış, 'Ne bulduysa almış işte,' diye gülüp geçmiştim. Meğer bunları almasının bir nedeni varmış, 'Akıllı adam ve oldukça zevkli,' diye düşünüyorum. Bu elbiseler yeni alınmış, ya bana seçme şansı tanımak istenmiş ya da katılmam gereken birkaç davet daha var.

Saçlarımı serbest bırakıyorum ve koyu tonlarda yoğun bir makyaj yapıyorum, gözlerime koyu renk kalem çekiyorum. Elbiselerden kırmızı olanı tercih ediyorum, Dikkatleri üzerime çekerek, bunca zamandır ortalarda gözükmeyişim unutulsun istiyorum sanki.

Aynadaki görüntüm beni ikna etmeye yetiyor hatta kendi görüntümden büyüleniyorum. Odadan çıkıp "Hazırım," diye bağırıyorum.

"Yer altında ne madenler gizlidir," diyor Jack.

"Vay iltifat etmeyi de biliyormuşsun sen," diye atışıyoruz. "Beyler siz de çok yakışıklı görünüyorsunuz."

Partiye gitmek için yola çıkıyoruz. Topuklu ayakkabılarımı elime alıyorum.

"Ben de bu elbise ile spor ayakkabı ne alaka diye düşünmüştüm," diyor Demir.

"Ormanda topuklu ayakkabıyla yürümemi nasıl beklersin Demir?" diye takılıyorum ona.

"Ne bileyim, topuklu ayakkabı ile hiç yürümedim ki."

Uzun bir yol yürüyoruz ormanda. Jack'e söylenmeden edemiyorum "İnini ormanın kenarına yapsan ne olurdu," diye.

"Sen bana ayı mı diyorsun Aden?"

Kızarıyorum tabii yine, düşünmeden konuşmamam gerektiğini bir türlü öğrenemiyorum ve başlıyorum lafı çevirmeye.

"Ya şaka yapıyorum Jack, alınma."

"Tamam tamam, affettim."

Gülümseyince içime bir nebze de olsa su serpiliyor. Neyse ki Demir'in arabasına geliyoruz. Arabaya binince ayakkabılarımı değiştiriyorum.

"Bu neşeli hâlin Clar'ı göreceğin için mi?" diyor Jack. Demir bana ters bir bakış atıyor. Daha cevap vermeden uyarıyor beni, "Görevini iyi yap aşkın büyüsüne kapılma," diye.

"Niye, kıskanıyor musun beni?" diyorum, amacım Demir'in öğütlerini yarıda kesmek.

Ciddileşiyor birden, ciddiyetine anlam veremiyorum. Tamam, gelgitleri olan, hayatı dalgalanmalarla yaşayan biri beni kıskanıyor olamaz. Sahiplenme olabileceği kanısına varıyorum.

"Şaka yaptım, hadi ama ne bu ciddiyet, bak başarısız olursam senin bu tavrına yorarım ona göre."

"Ooo… Tehdit de var."

"Var tabii. Hadi asma o yakışıklı suratını."

"Beni yakışıklı mı buluyorsun?" deyince şaşırıyorum. Bu cevabı beklemiyordum, iş başka bir boyuta doğru gidiyor.

"Sen kendini beğenmiyor musun?" diyorum.

"Kurtuluş her zaman soruya soruyla cevap vermekte."

Gülümsemesi beni mutlu ediyor. Göl kenarına geliyoruz. Demir tembihlerini sıralıyor.

"Aden sen yalnız önden git, bizi birlikte görmesinler. Orada bir araya gelsek de fark etmez."

"Tamam," diyorum ve kalabalığa karışıyorum.

Müzik sesi, insanların kahkahaları ve hep bir ağızdan konuşmaların yayıldığı uğultu bile iyi geliyor bana. Kalabalığa dalıyorum. Clar'ı görüyorum, arkası dönük sohbet ediyor birileriyle. 'Çok çabuk alışmış yokluğuma,' diye söyleniyorum içimden. 'Ne yani arkandan yas tutmasını mı bekliyordun Aden, ağlayacak değil ya partide.' Kendi iç sesimle kendimi azarlamak kızdırıyor beni.

Öç alır gibi yanından geçerken çarpıyorum ona ve hiç yüzüne bakmadan "Özür dilerim," deyip devam ediyorum yoluma.

"Dikkat etsene," diye dönüyor. Yan gözle takip etsem de durmuyorum. Kolumdan tutup durduruyor beni. O olduğunu anlamamış gibi, "Bırak kolumu," diye tersliyorum. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda sanki yeni görmüşüm gibi bir şaşkınlık oturtuyorum yüzüme. Birkaç dakika sadece bakışıyoruz.

"Gel," diyor. Sonra bütün gözleri üzerimde hissediyorum, ortalık sessizleşiyor. Sımsıkı sarılıyor, elinden alınmama korkar gibi, saçlarımın arasına gömüyor yüzünü. "Kokunu özledim." diye fısıldıyor. Bella'nın çığlığıyla Clar'ın kollarından beni çekmesi bir oluyor. Sarılıyor o da bana, Clar gibi iyi gelmiyor ama.

Bakıyor yüzüme. "Hey sana bir şey oldu sandım. İyisin değil mi?" Lafını bitirmeden yine sarılıyor.

"Beni bu kadar sevdiğine inanamıyorum," diyorum.

"Deli misin? Tabii ki. Hem neredeydin sen?"

"Off Bella, geldim işte," diye geçiştiriyorum.

"Öldün sandım." diyor yüzüme bakarak.

"Bak yaşıyorum, hadi partiye katılalım," diye ikna savaşına giriyorum.

"Kızım öldün sandım, sen parti diyorsun."

"Yok, ölmedim, cellâdım başkasıymış, saldılar," diyorum Clar'a bakarak, arkasından da kahkaha eklemeyi ihmal etmiyorum.

Clar'ın sinirli bakışından mesajımı aldığını anlıyorum. Bella'yı koluyla iterek "Bella biraz müsaade et, sevgilimle konuşmalıyım, eminim benden daha çok özleyen olmamıştır," deyip beni çekmeye çalışsa da başarı olamıyor.

"Ne? Sevgili misiniz?" diye cırlıyor Bella.

Ben de Bella'ya eşlik ediyorum, "Biz sevgili değiliz," diye cırlıyorum. Clar oflayarak kolumdan tutup, Bella'yı da "Sakın gelme," diye uyarıp beni bir köşeye çekiyor.

"Sana bir şey oldu sandım. İyisin değil mi?"

Beni sevdiğine ve merak ettiğine inanamıyorum. Bu bakış, bu telaşlı tavırlar rol yapmaktan çok uzak.

Cevap vermekten kaçıyorum. "İyiyim tabii, kötü mü olmalıydım?"

"Neredeydin?" sorusundan kaçmanın tek yolu dikkatini dağıtmak. Bu kalabalıkta tüm cesaretimi toplayarak dudaklarına yapışıyorum.

Neye uğradığını şaşırmış olmalı ki önce duraksıyor, sonra bir müddet nefes almayı unutarak öpüşüyoruz. Dudaklarının sıcaklığı içime işliyor. Yüzüne yakınlığımdan, teninin kokusunu daha net duyabiliyorum. Huzur kokuyor, güven veriyor… Huzuru ve güveni bulacağım

en son yer olsa da bana iyi geliyor. Ortamın sessizleşmesinden herkesin bizi izlediğini anlayıp "Hadi dans edelim," diyorum. Sarılıp dans ediyoruz, burada saatlerce böyle kalabilirim.

Jack geliyor yanıma, "Aden! Nerelerdeydin? Seni çok merak ettim?" diye atlıyor resmen boynuma. Neye uğradığımı şaşırıyorum. Sonra oyunun parçasını hatırlayıp ileri gittiğimi ya da benimle konuşacak bir şeyleri olduğunu düşünüyorum. Ben de sarılmasına karşılık veriyorum tabii. Clar sarılışımızdan rahatsızlığını kendince söylenerek belli ediyor.

Elimden tutup beni masaya götürüyor. Clar gelip "Dostum biz dans ediyorduk," diye beni çekiyor. Jack'in karşı çıkmasıyla bir itişme başlıyor aralarında.

Amy geliyor yanıma, bir sarılma, sorgu sual faslı da onunla geçiyor. İşi gırgıra vuruyorum. "Bilsem hepinizi toplar anlatırdım, yoruldum ya tek tek hesap vermekten," diye yakınıyorum. "Hadi," diyorum. "Hep beraber masaya geçelim, hepinizle vakit geçirmek istiyorum." Clar'ın yüzü çok bozuk, ta ki elini tutana kadar. Demir'i görüyorum masanın karşısında, kaş göz işareti yapıyor.

"İzninizle lavaboya gidip hemen geliyorum."

"Ben de seninle geleyim," diyor Clar.

"Şimdi dönerim, sen kal." Neyse ki kalması için ikna ediyorum. Uzaklaşıyorum.

"Ne var Demir?"

"Burada sadece birkaç gözcü var, onlar da sadece takipçi, saldırma yetkileri yok. Clar'ın yanından ayrılma, onu çözmeliyiz. Hatta amacını öğrenmek için yanında kal ve ağzından alabilirsen laf almaya çalış."

"Nasıl yani, gece Clar'la mı kalacağım?"

"Sen gidene kadar ben ve adamlarım buradayız. Merak etme elinde çağrı cihazı var, dışarıda bekleyen

olacak seni. Sen geceyi Clar ile geçir, sabah görüşürüz."

"Tamam," diyorum memnuniyetsiz, çaresiz bir ses tonuyla... Oysa içimden çığlık atmak geliyor.

"Bir şey mi var?" diyor Demir, ses tonumdaki garipliği sezmiş gibi.

"Yok, görev kutsaldır," diyorum göz kırparak. Masaya dönerken Clar ile karşılaşıyorum.

Bizi gördü mü, diye telaşlanıyorum, görmemiş olmalı ki, "Sen burada ne arıyorsun?" diyor.

"Sabredemedin mi ben masaya gelene kadar? Arkadaşları gördüm, sakıncası mı var?" diyorum.

Çıkışıma şaşırmış olmalı açıklama yapmaya çalışıyor. "İçki almaya gidiyordum, ister misin?"

Demir'le beni görmediğini anlıyorum, içim rahatlıyor. Bir an için kuytu köşede ne aradığımı soracak sanıyorum. "Bir kadeh şarap lütfen," deyip gülümsüyorum. Arkamı dönmemle kolumu tutması bir oluyor.

"Ne var Clar yine? Sana ne zaman sırtımı dönsem kolumdan çekiştirmek zorunda mısın?"

"Hadi beraber alalım içkileri." Cevabımı beklemeden beni sürüklüyor resmen.

"Hey! Sen bu kaçırma olayına iyi alıştın. İnan ki birileri beni sürüklemese yolumu zor bulurum."

"Aden ciddi olmayı denesen. Sen hep dalga mı geçersin?"

"Tamam sustum. Bak konuş diye yalvarırsın, konuşmam ona göre."

Birden durup, ellerini belime sarıyor. Neler olduğunu anlamaya çalışırken bağıracak diye düşünüyorum.

"Sen yanımda ol ama hep yanımda, istersen hiç konuşma." Donup kalıyorum, içim kıpır kıpır, boynuna sarılmamak için kendimle savaşıyorum. Kolumdan çekiştirmeye davam ediyor sonra.

"Boşuna çekiştirme, kendi isteğimle geliyorum Clar."

Gülümsüyor, o sıcacık bakışı içimi eritiyor.

Arabaya binip Clar'ın evine gidiyoruz, böyle bir görev verilmesi vicdanımı hafifletiyor. 'Görev kutsaldır,' diye kendimi rahatlatıyorum. Biliyorum ki böyle düşünmezsem, onunla vakit geçirmeyi çok istememe, yanında olmaktan mutlu olmama rağmen amacını bildiğim için kendimi suçlayacak, gitmemenin yollarını arayacaktım.

Arabayı park ediyor. Tam arabadan inerken "Kıpırdama!" diye bağırıyor.

"Neler oluyor Clar?"

"Yok bir şey, sen sakın arabadan inme ben dönene kadar."

"Ne oldu?"

"Sana bekle dedim."

Arabanın kapılarını kilitleyip eve doğru temkinli adımlarla ilerliyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler var. Tedirgin oluyorum, kendim için değil, Clar için korkuyorum. Asıl görevi beni öldürmek olan adam için kaygılanmam çok saçma ama zarar görmesini istemiyorum. Onun da bana karşı farklı duygular beslediğine, zarar veremeyeceğine inanıyorum. Her ne kadar zihnim tersini söylese de kalbim buna inanmamakta inat ediyor. İçim içime sığmıyor, bu bir tuzak da olabilir. İç sesim tehlikenin ensemde olduğunu, arkama bakmadan kaçmam gerektiğini söylese de Clar'ı burada yalnız bırakmak istemiyorum.

Demir'in verdiği çağrı cihazını arıyorum, elim basmaya bir türlü gitmiyor. 'Gerçekten beni tehdit eden bir faktör olsa nerfler bunun haberini alıp beni uyarırlardı,' diye düşünüp arabadan iniyorum. Evin kapısı aralık, Clar bahçeyi kontrol ediyor önce. Saklanıyorum evin önündeki ağacın arkasında, karanlık görünmemi engelliyor.

İçeriden sesler geliyor, kırılan camların şangırtısı duyuluyor. Merakım korkuma baskın geliyor, bahçe kapısından giriyorum. Eve doğru temkinli adımlarla ilerlerken biri ağzımı kapatarak beni evin arkasına çekiyor.

"Saçmalama Aden, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Demir senin ne işin var burada? Clar'ın yardıma ihtiyacı olabilir, bırak beni." İtişmeye başlıyoruz.

"Saçmalama Aden, o iyi bir savaşçı, unutma ki bir cadı, ona bir şey olmaz. Hadi gidiyoruz."

"Gelemem Demir, ne olur anla beni, onu bırakamam."

"Peki, ben de burada seninle kalıyorum o zaman."

"Saçmalama, her şeyi anlar."

"Peki, ben ağacın arkasındayım. Bir şey olursa müdahale ederim, Clar çıkarsa içeridekilerin kim olduğunu, amaçlarını öğrenmem gerek. Sen onunla gidersin."

Clar çıkıyor evden bir müddet sonra, her yeri kan içinde. Koşuyorum hemen yanına.

"İyi misin? Ne oldu?" diyorum.

Eliyle ittiriyor beni, tersliyor, kaşından akan kandan yüz ifadesini anlamakta zorlanıyorum.

"Ben sana arabada bekle demedim mi?" Öyle yüksek sesle bağırıyor ki onunla dövüşen benim sanki. Yaşananların öcünü benden almaya çalışıyor.

"Bin arabaya dedim sana Aden. Bin şu lanet olası arabaya dedim sana."

Dediklerini yapıyorum, karşılık vermem faydasız. Bana bağırma desem de bu sinirle beni duymaz zaten. Sorularımı ve sinirimi sakinleştiği zamana erteliyorum. Bana bu şekilde davranması, bağırması, aşağılar gibi olması hiç hoşuma gitmiyor. Arabada yokmuşum gibi davranıyor. Yüzüme dahi bakmıyor. Sürekli telefonla konuşuyor. Tanımadığım isimler geçiyor konuşmalarında. "Sen onları topla, ben iki saate geleceğim," demesinden beni eve

bırakacağını anlıyorum. Tehditler savuruyor, durmadan küfür ediyor. Beni eve götürmesini istiyorum ama duymuyor. Kasabanın çıkışına doğru ilerliyoruz. Telaşlanıyorum, o gün bugün mü, diye düşünmeden edemiyorum.

Gözüm dikiz aynasındaki arabaya takılıyor, takip ediliyor olmak beni rahatlatıyor. Demir tedbiri elden bırakmıyor.

"Nereye gidiyoruz Clar?"

Susuyor. Bu sefer sesimi yükselterek soruyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Yine cevap yok. Komşu kasabaya girmeden ormanın yanındaki patikaya doğru dönüyor, sokak lambaları arkamızda kalıyor. Bu, yaklaşan karanlığın habercisi... Gün bitip gece başlıyor sanki, saat gece yarısını gösterse de. Bir evin önünde duruyor. Etrafta başka ev yok.

Tek katlı sarı bir ev, karanlıkta ben buradayım, diyor âdeta. Dökülen yaprakların bir araya gelmesinden oluşmuş sanki. Etrafı sık ağaçlarla çevrili, ormanın kenarında gizleniyor.

"İn," diyor sert ses tonuyla emir vererek. İnmiyorum arabadan.

"Sana in dedim," diye yineliyor sözcüklerini.

Oflayarak iniyorum arabadan. Evin kapısını açıyor, içeri giriyoruz birlikte. Buraya uzun zamandır kimsenin gelmediği belli. Koltukların üzerine örtüler serilmiş, yerdeki halılar toplanmış, küçük bir salon karşılıyor bizi. Salonun çıkışındaki koridora ilerliyor, ben de arkasından gidiyorum. Evde birinin olup olmadığını kontrol ettiğini düşünüyorum. Küçük bir oda var burada. Yatağın yanındaki dolaptan bir şeyler alıyor. Acelesi var gibi davranıyor. Eline aldığı hançerleri ve bıçakları görünce geriliyorum. Kapıya doğru koşar adımlarla ilerliyor, ben kolundan tutup durduruyorum bu sefer onu.

"Bana neler olduğunu söyleyecek misin?"

"Ben bir saate dönerim, sen burada kal ve kimseye kapıyı açma. Ters giden bir şeyler olursa mutfakta kiler var. Kilerin içinde bir kaçış kapısı göreceksin, oradan çık." Elime bir telefon tutuşturuyor ve "Beni bu telefondan ara, seni bulunduğun yerden gelir alırım," diyor.

"Clar ne olur beni eve bırak, korkuyorum," diye yalvarsam da fayda etmiyor.

"Sana dediğimi yap," diyor ve kapıyı kapatıp çıkıyor.

Arabanın sesini duyuyorum, evden gittikçe uzaklaştığını... Ses duyulmaz olunca bir korku kaplıyor tüm bedenimi.

Çağrı cihazından Demir'i numarasını kodluyorum. "Demir neler oluyor?"

"Ben bir gidip bakacağım. Korkma burada seni kimse bulamaz."

"Tamam ama bana da haber ver."

"Yarım saate geleceğim, görüşürüz," deyip kapatıyor.

Küçük odaya doğru ilerliyorum, evin kimin evi olduğunu merak ediyorum. Dolaba göz atarken Clar'ın eşyalarını görünce yazlık gibi kullandığı bir yer olduğu kanısına varıyorum.

Masanın üzerindeki çerçeveleri inceliyorum. Clar'ın çocukluk resimleri olmalı, bakışlar aynı hiç değişiklik yok. Birkaç resim de masanın üzerinde duruyor, elime alıp dikkatlice onları da inceliyorum. O sarışın kızla Clar'ın resmini görünce, evden çıkıp gitme isteği doğuyor içimde. Kıskanıyorum onu ve "Buraya kız arkadaşlarını getiriyor demek," diye söyleniyorum. Kapı tıklıyor, çağrı cihazının ışığı yanıp sönüyor. Demir'in aramalarını sesi kısık olduğu için duymuyorum. Açıyorum kapıyı, etrafı süzüp hemen kapatıyorum.

"Demir neler oluyor?"

"Kendi içlerinde anlaşmazlıkları var. Angela'yı, Clar'la vurmak istiyorlar."

"Ne?"

"Merak etme, Clar'ın etrafı kalabalık, bir şey olmaz ama bu bizim için iyi bir haber. Onları oyalayıp kandırdıklarını anlayanlar çıkması güzel," diyor.

"Evine ondan mı saldırmışlar?"

"Gözdağı vermekmiş amaçları. Ben şimdi gitmeliyim, sen Clar'ın konuşmalarını, tepkilerini iyi ölç."

Görüşürüz, deyip ayrılıyoruz. Beklemekten başka çarem yok. Yatağa uzanıp dinleniyorum. Yorucu ve gergin bir gün daha ekleniyor hayatıma. Odanın sessizliğindeki tek ses rüyalarım. Annem, Nil ve ben... Can alıcı kahkahalarımız geliyor önce kulaklarıma. Nil'in on dördüncü doğum gün;ü sonsuzluğa uğurlanmadan tuttuğu en son dilek, üflediği son mum... Ne diledi acaba? Dileğinin gerçekleşmesine yetecek zamanı olmadığını bilmeden. Annem zarfı uzatıyor Nil'e, doğum günü hediyesi uçak biletleri. Cıvıl cıvıl, yaşama sevinci dolu o küçük kızın bütün hayalleri uçak enkazında son buluyor. Yüzleri yüreğimin derinliklerine kazınmış, aldığım her nefesi haram görüyorum kendime. Nil'in ölü bedenini görüyorum, saçları yüzünü örtmüş, üstü başı kan içinde, en sevdiği elbisesi var oysaki üstünde, bir de uğur getiren bilekliği. Ormanın karanlığında annemi arıyorum, hiç yılmadan, bıkmadan, bir gün bulacak ve bana yine sıcacık sarılacak sanki. Her yer alev alev, dumanların arasında görmekte zorlanıyorum. İnsanların yanına koşuyorum annem diye ama bulamıyorum. Mavi gömleğinden tanıyorum sonra onu, ağacın dibinde hareketsizce yatıyor. Sarsıyorum, tepki vermiyor. Boş gözlerle bakıyor bana, elleri sıcacık, havanın soğuğuna inat. Bırakamıyorum elini, bırakmasını da istemiyorum.

"Aden, geçti Aden." Clar'ın sesini duyuyorum kendi hıçkırıklarımın arasında. "Korkma yanındayım," diye fısıldıyor. Gözyaşlarımı durduramıyorum, birbiri ardına süzülüyorlar. Elinin sıcaklığını duyuyorum yüzümde, gözyaşlarımı siliyor. Gözyaşlarımı durdurabilse acım da duracak sanıyor.

"Korkma, geçti bak yanındayım, hadi uyu artık," diye fısıldıyor. Başımı göğsüne yaslayıp huzurlu bir uykuya teslim ediyorum bedenimi.

Sabah mis gibi kokularla uyanıyorum, şarkı söyleyen sesi takip ediyorum. Neşe içinde "Günaydın," deyişi ve güne onu görerek başlamak içimi büyük bir sevinçle dolduruyor. Birlikte güzel bir kahvaltı yapıyoruz. Birbirimize bakarken sevgi dolu bakışlarımız buluşuyor, bir müddet devam ediyor kenetlenmeye.

"Ben eve gitsem iyi olacak," diyorum. Niye söylediysem bunu, hiç buradan gidesim de yok aslında. Odaya gidip, eşyalarımı alıp, salona, yanına dönüyorum. Döndüğümde koltukta uyurken buluyorum Clar'ı. Onu uyurken izlemenin keyfine varmak için başucuna oturuyorum. Beni yanına çekiyor.

"Sen uyumuyor muydun?"

"Bütün gece seni izlemekten uyumadım, içim geçmiş ama o güzel kokunla uyandım."

Burun buruna geliyoruz, nefes almayı unutuyorum yine, yüzüme düşen saçlarımla oynuyor, sadece bakıyor. Bu bakışın derinliğinde sevgi olmadığına inanmak çok zor.

"Aden neredeydin?" diye sorunca anlamamış gibi yapıyorum.

"Buradayım işte." Gözlerimi kaçırıyorum, bir şeylerin farkında, konuyu dağıtmaya çalışıyorum.

"Clar, burası kimin evi?" diye soruyorum.

"Benim evim ama istersen ikimizin olabilir."

"Dalga geçmesene sabah sabah, kaç tane evin var senin?"

"Diğerlerini görmek istersen daha birkaç gece benimle kalmalısın."

"Birilerinden kaçmam gerektiği geceler yanındayım," diyorum gülerek.

"Ben seni korurum, hep yanımda kalabilirsin."

Bir an duraksıyorum, konuşup konuşmama arasında gelgitler yaşıyorum.

"Clar, daha fazla oynamanın anlamı yok, ben her şeyi biliyorum. Sen istesen de beni koruyamazsın."

Yüz ifadesi ciddileşiyor, kaşlarının çatıldığını, gözlerinin büyüdüğünü ve yüzünün kızardığını görüyorum. Bu yüz ifadesini daha önce de görmüştüm, açık konuşmamdan pişman olmaya başlıyorum.

"Neden yanımdasın?" diye soruyor.

"Sığınmak için belki bilmiyorum, yanında olmayı seviyorum, olmamam gerektiğini bilsem de. Ateşin içindeki korları elimle çevirmeye benziyor yaptığım ama yapmaktan da kendimi alıkoyamıyorum."

"Korkmuyor musun?"

"Hayır."

"Başına gelebilecekleri hiç düşünmedin mi?"

Sözlerinin uyarı mı tehdit mi olduğunu ayırt edemiyorum. "Yanındayken bir şey olmaz, beni korursun diye düşünüyorum."

Cevap vermiyor. Dışarıdan sesler geliyor. Clar telaşla yerinden kalkarken kapı kırılarak açılıyor, çantamdan çakımı çıkarıp elime alıyorum. Angela ve yanında iki adam üzerimize doğru geliyor.

Angela'nın "Yakalayın şunu!" demesi ve adamların üzerime yürümesinden Clar ile işleri olmadığını anlıyorum.

Clar ne önüme atılıyor ne onları durdurmak için çaba sarf ediyor. "Son sözlerimin bu kadar çabuk boşa düşmesini istemezdim," diye fısıldıyorum. Kapıdan çıkmaya yeltenirken önüme geçiyorlar, kaçışımı engellemeye çalışıyorlar. Elimdeki çakıyı Clar'ın boynuna dayayıp "Yaklaşmayın keserim," diye bağırıyorum.

'Cellât ile kurban yer değiştirdi Angela.'

Angela'nın bakışlarındaki kini görüyorum, kana susamış ama eli kolu bağlı, çaresiz kalmasını izlemek hoşuma gidiyor. Adamlar üzerimize gelmeye devam ederken Angela eliyle durun işareti yapıyor. Çağrı cihazına basıyorum, Demir ya da nerflerden birinin bir an önce gelmesini beklemekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

Clar kurtulmak için caba sarf etmiyor, sadece canı biraz yanmış olmalı ki mırıldandığını duyuyorum. Elimden aşağı akan kan sızıntısını fark ediyorum.

Angela benden önce fark edip adamlarını durduruyor.

"Yan tarafa geçin. Hadi!" diye bağırışımdan şaka yapmadığımı anlıyorlar. Kapı çıkışına doğru, Clar'ın boğazına dayadığım bıçakla yürürken masaya çarpıyoruz. Masa şangırtıyla devriliyor, yürümek daha da zor bir hâl alıyor.

"Kapı çıkışında arkamdan gelmeye kalkmayın, oğlunun boğazını düşünmeden keserim."

Angela cevap vermese de, bu yenilgi onu delirtmeye yetiyor. Evde eline ne geçerse sağa sola fırlatıp, adamlara "Aptallar, beceriksizler!" diye bağırışını duyuyorum.

Ormanın içine dalıyoruz birlikte, bir ağacın önünde oturup avazım çıktığı kadar ağlıyorum. "Defol git Clar!" diye bağırsam da duymuyor beni. O da bir ağacın dibine çökmüş, konuşmadan sadece yere bakıyor.

"Beni tuzağa düşürdün Clar. Hani beni koruyacaktın? Sana amacını bildiğimi açıkça söyledim, hislerimi

anlattım. Peki sen ne yaptın? Beni öldürmelerine göz yumdun, kılını bile kıpırdatmadın. Defol git buradan!"

Clar uzaklaşıyor yanımdan, gözden kayboluyor bir müddet sonra. Ağacın altında saatlerce ağlıyorum. İçimde kopan fırtınaya inat, var olmak için savaşıyorum. Ormanın sessizliğini isyanım bölüyor.

Kafamda cevabını bulamadığım binlerce sorunun en azından bazılarının cevabını biliyorum artık; her ne kadar kabul etmek istemesem de. Bir çıkış yolu, tutunacak bir dal belki aradığım. Kendi iç sesimi susturmak için uydurduklarım… Hiçbiri yok. Beni öldürmek için bir sürü fırsatı var ama yapmıyor, seviyor işte diye kendimi avutmaya çalışsam da boşuna.

Düşüncelerimin içinde yaşananları sorgularken, ayak sesleri duyuyorum. Kararlı, sert, bir o kadar emin vuruyor toprağa ve gittikçe yaklaşıyor. Umurumda değil giden gelen, vicdanlı değil ama umursamaz yanımı seviyorum. Sese karşılık gözlerimi kaldırıp bakmıyorum bile. Mücadele etmekten yorulmuş gibi, sonumu bekliyorum. Sonsuzluk acımı dindirecek sanıyorum. İlk defa âşık oluyorum, bir şeyleri doğru yapamıyorum, diye kendime kızmadan edemiyorum.

Neye elimi atsam yüzüme gözüme bulaştırıyorum. Ne kadar çabalasam boş, doğuştan lanetliyim.

Yirminci Bölüm

Sevgiyi yüreğimin derinlerinde dolu dolu hissetmek istiyorum. Coşkuyla yaşamak, mutluluğu tatmak. Kötülük çemberi içine hapsolmuş yüreğim, ne kadar çabalasam boş, ateşten öteye gidemiyorum. Tabular oluşmuş etrafımda, yıkılması zor. Yüzyıllardır işlenmiş yüreklere, acıyla yoğrulmuş, nefretle pişirilmiş.

Jack dokunuyor omzuma, "Yoluna girer zamanla, üzülme," diyor. Ses tonu çekingen, kendi söylediğine kendi inanmıyor belli ki.

"Canım acıyor Jack."

Sarılıyor bana avutmak istercesine, söyleyecek sözü yok, o da biliyor imkânsızlıkları.

"Hadi kalk gidelim Aden. Ağlamak işimize yaramaz, üzülmenin kimseye faydası yok."

"Evime götür beni," diyorum.

Demir açıyor kapıyı, teyzem tam sarılacakken Demir eliyle durduruyor onu. Onları alt katta bırakıp, yukarı, odama çıkıyorum. On beş günün ardından ilk defa yatağımdayım.

Sabah teyzem okula gitmem için ısrar ediyor. Dün yaşadıklarımı Jack anlatmış olmalı ki beni hiç sorgulamıyor. Önce isteksizce davranıyorum, sonra evde vakit

geçirmenin daha zor olacağını düşünüp okula gitmeyi kabul ediyorum.

İlk ders tarih, konuları bölüştürüyor öğretmen, araştırma ödevi için Sin, Amy ve ben eşleşiyoruz. Clar ile eşleşmediğime dualar ediyorum. Sınıftan çıkıp dosyalarımı koymak için dolabıma gittiğimde Clar'la karşılaşıyorum. Göz göze geliyoruz, içim acısa da kafamı çevirip gidiyorum. Demir anlamış olmalı ki yanıma geliyor. Birlikte kütüphaneye gidiyoruz. Heyecanla, soluk soluğa anlatmaya başlıyor.

"Aden, okul pikniğine gidiyoruz."

"Demir, inan ki pikniğe falan gidemem, hiç piknik havamda değilim."

"Gitmek zorundayız."

"Öyle mi? Süper," diye dalga geçiyorum.

"Aden, dalga geçmenin sırası değil. Sana saldıracaklar, organize ettim bütün adamları, anlaşma yaptık unutma. Gelmek zorundasın, savaş başladı, kaçmanın zamanı değil. Ben tek gidemem."

"Nasıl olacak?"

"Ben yanında olacağım, merak etme, tek tek avlayacağız onları."

"Ne zaman piknik?"

"14.00'da."

"Dalga mı geçiyorsun sen? Bir saat sonra yani!"

"Evet," diyor.

"Ya ne kadar sakinsin, şimdi mi söylenir?"

"Hazırlık mı yapacaksın?" diye dalga geçiyor.

"Ben canımı ortaya koyacağım, sen işin dalgasındasın."

"Ben de yanında olacağım telaş yapma, her şey hazır," diyor. "Avlayacağız onları tek tek."

Soracağım sorudan tedirginlik duyuyorum ama merakımı da yenemiyorum.

"Clar da avlanacaklar arasında olacak mı?"

Demir gözlerini kaçırıyor ve derin bir nefes alıyor sabır diler gibi. "Umarım olmaz," diyor.

Daha fazla soru soramıyorum. Son derse girmek için okul koridorunda yürüyoruz Demir'le, bana saldırıyla ilgili tüyolar veriyor. Bella'nın sesiyle zıplıyorum yerimden, başlıyorum Bella'ya söylenmeye. "Bu kadar vurgulu ve yüksek sesle konuşmak zorunda mısın?"

"Ay sen de her şeyden korkar oldun ya," diye savunuyor kendini, sonra meraklı yanı ortaya çıkıyor. "Onu mu düşünüyordun, neden bu kadar dağıldın?"

Bütün sinir tepeme çıkıyor. "Bella kes sesini! Seni şu duvara yapıştırıp boğazını sıkmak zorunda bırakma beni!" diye ben bağırıyorum bu sefer.

Aklımı derse veremiyorum bir türlü. Clar'a kaçamak bakışlar atınca, bakışlarını kaçırmadığını görüyorum, masaya kafasını koyup ders boyu beni izliyor. Kitaplarımı alıp, dersten çıkıp piknik alanına doğru ilerliyorum. Etrafım kalabalıklaşıyor birden, herkes bir şeyler anlatıyor, içi boş konuşmalar kahkahalarla sonlanıyor. Piknik çantalarını boşaltıyorlar birer birer, görevime başlama zamanım geliyor.

Gözlerim Clar'ı arıyor. Göremiyorum onu. İçki ikram ediyorlar bana, itiraz edemiyorum, bir yudum alıp, döküyorum çaktırmadan. Belli ki çok hafife alıyorlar beni, alkol alsalar da savaşmaya engel görmüyorlar.

"Hadi ormanda yürüyelim," diyorum. Göreve hazırım. Gülüyorlar ve can atıyorlar yürümek için, salak olduğumu düşünüyor olmalılar. Ormana gitmek işlerini kolaylaştıracak, kendi ayaklarımla tuzağa gidiyorum. Elli kişi var piknikte.

Jack'e göz kırpıp başladığımın işaretini veriyorum. Ormana giren grup içinde Clar'ı görüyorum, grubun

sonunda bağımsız takılıyor. Demir eliyle devam et, diye işaret ediyor. Hep bir ağızdan şarkılar söylüyorlar ormanda ilerlerken, Sin geliyor yanıma, tarih dersindeki araştırma ödevinden bahsediyor, ondan kurtulamıyorum. Demir uzaklaşmam gerektiğinin sinyalini veriyor bana, ortadan kaybolmalıyım. Kaçacak bahane arıyorum. "Ben ödevi tamamladım, sen merak etme," diyorum. Sin boynuma sarılıyor büyük bir sevinçle, sarılması o kadar uzun geliyor ki bana, bir an için hiç bırakmayacak sanıyorum. "Bella'yı bulmalıyım Sin, görüşürüz," deyip cevabını beklemeden kayboluyorum ortalıktan.

Taşkınlıklar ve itişmelerin başlamasıyla nerfler ortaya çıkıyor, Demir elimi tutup beni hızla tepeye çıkartıyor. Ay ışığı arkamdan vuruyor, gücümü, liderliğimi vurguluyor sanki. Clar ağacın yanında Demir'le beni izliyor. 200 yıl önce bitmiş olan savaş yeniden başlıyor. Arkadaşlarımın zarar görmesini istemiyorum. Sin'i arıyorum. Demir, "Merak etme ona ve Bella'ya bir şey olmaz," diyor. Kendinden emin olması beni şaşırtıyor.

Savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Nerfler yaratık olarak savaşın içinde ürkütücü görünüyor. Cadılardan bir kısmı ölüyor, bir kısmı esir alınıyor. Esir alınanlar konuşturulunca anlayacağız tüm planı. Çembere alıyor nerfler son kalanları, aralarında Clar da var.

"Yeter!" diye bağırıyorum tok bir sesle. "Alın bunların hepsini götürün. Sorgulamalarında bizzat ben de bulunacağım. Ava giderken avlandınız," diyorum.

Clar'ın yanına gidiyorum. "Diğerlerini alın gidin, bununla ben ilgileneceğim." Emrimi ikiletmeyip toparlıyorlar esirleri. Clar'ın etrafında bir tur atıp karşısında duruyorum. "Yüzüme bak!" diye bağırıyorum hiddetle. Gözlerini yerden kaldırmamakta inat ediyor. "Bana bak!" diye yineliyorum. Sonra kulağına eğilip "Ben senin

kadar aciz davranmayacağım, av olmak istemiyorsan defol git," diyorum. Clar gözlerini yerden kaldırıp yüzüme bakıyor. Bakışından ne hissettiğini anlamıyorum.

"Ben senin gibi değilim Clar, savaşarak alırım, oyun oynayarak değil. Seni avladım ama serbest bırakıyorum. Hadi git." Olduğu yerde durmakta ısrarcı ama gözleri kinle bakıyor bana. İki adam gelip Clar'ı çekiştiriyor. "Bırakın onu," diyorum. Ve arkamı dönüp gidiyorum nerflerle.

Arkamdan bağırıyor "Dur!" diye. Olduğum yerde kalıp bekliyorum yanıma gelmesini.

"Ben senin için barışı getirmeye çalıştım Aden; sen çok büyük bir savaş başlattın," diyor.

"Beni oyuna getirerek mi barışı sağlayacaktın. Bu kadar mı acizsin?"

"Yüz yıllar öncesinde sönmüş olan ateşi körükledin sen."

"Ben körüklemedim, yanılıyorsun Clar! Bu ateşin kıvılcımları hiç tükenmedi. İçten içe yanmaya devam etti. Hırs, kin, nefretle beslediniz siz bu ateşi senelerce. Ben söndürürüz sandım, büyük hayallere kapıldım. Sen bunu kullandın. Pek çok kişiyi öldürdünüz, masum, hiçbir şeyden haberi olmayan insanlara kıydınız, sırf beni kurban edebilmek için."

Duyduklarını inkâr etmesi için fırsat vermiyorum, konuşmak için ağzısı açınca sözcüklerim birbiri ardına sıralanıyor. Clar sadece dinliyor gözlerini ayırmadan, bense içimde biriken kini kusuyorum.

"Madem bu kadar masumsunuz, o uçağı neden düşürdünüz?" deyince beti benzi atıyor. Bu kadar çok şey bildiğimden haberi yok belli ki. Söyleyecek söz bulamıyor, sadece bakıyor yüzüme. Bir an sarılmak, yumuşatmak için hamle yapıyor, bir diğer an düşmanını parçalamak isteyen av gibi bakıyor bana.

"Neden o kadar insanı öldürdünüz!" diye bağırıyorum. Öcümü ciğerlerimden almaya çalışarak. Göğsüm acıyor, ses tellerim çatallanıyor, sesim boğuk çıkıyor.

"Dur, senin haberin yoktur bundan, ben sana anlatayım, sizin masalınızı. Daha doğrusu tuzağınızı. Beni yeni bir hayata zorladınız, yolumu çizdiniz, sen de bu yolun köşesinde sana gelmemi bekledin değil mi? Her şey yolunda gidiyor sandınız. Buraya kadar kendi ayaklarımla gelmiştim."

Gözlerimden akan yaşları durduramıyorum, sinirden ellerim titriyor. İstediğim hayatı ellerimden almalarına mı, yaşadıklarıma mı, yoksa benim üzerime kurulmuş oyunda ölüme sürüklenen insanlara mı ağlıyorum bilmiyorum.

"Peki, o uçaklar? O uçakların içindeki insanlardan ne istediniz Clar? O insanların tek suçu benimle aynı tarihte doğmuş iki kız taşıması mıydı? Beni kurtaracaklarını biliyordunuz. İşiniz kolaylaştı değil mi? Ölen ölsün sizin içiniz sızlamaz, siz sadece ne kadar güç kazandığınıza bakarsınız."

Clar beni sakinleştiremeyeceğini anlamış olmalı ki artık ne bir hamle yapıyor yaklaşmak için ne de açıklama yapmaya çalışıyor. Şaşırmış, söylediğim bazı şeyleri yeni duymuş gibi düşüncelere dalıyor arada.

"Şimdi karşıma geçmiş masum rolü oynamayı iyi biliyorsun ama," diyorum kahkaha atarak. "Ateşi körükledim diye yakınıyorsun. O ateşi hırslarınız uğruna siz körüklediniz Clar, ben sadece rüzgârın yönünü değiştirdim. Yanan siz oldunuz."

Bana doğru bir adım atıyor. "Dur!" diye bağırıyorum. "Bana âşık rolü mü yapacaksın yine? Sevgiyle mi sarılacaksın? Ya da dur, ırkıma sadık olmamakla da suçlayabilirsin. Hangisi? Seç. Merak ettim, bak şimdi

aklıma geldi, hangi katedralde yakacaktın beni? Kutsal suya küllerimi sen mi bırakacaktın, ha? Sen bunlara cevap ver önce?"

Clar'ın gözlerinden bir damla yaş süzülüyor, gözlerime öyle bakıyor ki, kustuğum kinin ardından karşımda duran düşmanımın kollarında teselli bulmak istiyorum içten içe.

"Clar, her şeyi biliyorum ben!"

"Açıklayabilirim Aden! Ne olur beni bir dinle. Bak elindeyim, git dedin gitmiyorum. Dediğin gibi olsa bir saniye durur muydum burada? Kaçar giderdim."

"Neyi açıklayacaksın? Her şey çok açık zaten. Farklı düşünmek saçmalık olur. Sen beni aptal sandın. O gün kampa neden geç geldin? Hiç anlatmadın mesela, anlatacaksan buradan başla."

Susuyor, verecek cevabı yok.

"Tek ırk olamayacaksınız, beni kullanmanıza izin vermeyeceğim."

"Aden yanlış yapıyorsun. Kimlere, nasıl güveniyorsun? Gel benimle," diyor elini uzatarak.

"Clar, ben ailemi iki kere kaybettim, sırf sizin tek ırk olma savaşınız yüzünden. Bana iyilikten bahsetme. En son inanacağım şey artık iyi niyet."

"Ben seni sevdim Aden, beni dinlemelisin, gel gidelim."

"Aptal olduğumu düşündüğünü sanmıştım ama görüyorum ki böyle düşünmekle kalmamış, inanmışsın. Beni gerçekten sevdiğini sandım, bekledim, kurguyu anlatırsın, belki birlikte bir şeyleri başarmak için savaşırız diye. Sen tuzağa düşürmeyi seçtin. Ben seni sevdim biliyor musun?" dediğimde başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Gözyaşlarım birbiriyle yarış içerisinde, içimdeki tüm acıyı akıp götürmek için uğraşıyorlar sanki.

"Alın bunu da, gitmiyorsa," diyorum adamlara. Çırpınmıyor, hemen teslim oluyor. Arkama bakmadan ilerliyorum, içim ezilse de. Demir geliyor yanıma.

"Aden, Clar'ı bırakalım, basarlar burayı, bırakmazlar onu burada."

"Savaş diyordunuz tamam işte; al sana savaş! Lider ben değil miyim?"

Demir bakıyor yüzüme, "Aden sinirli olduğun için sağlıklı düşünemiyorsun şu anda."

"Benim dediğim olur!" diye kükrüyorum yüzüne. Kolumu tutuyor, canımı acıtıp kendime getirmeye çalışıyor beni. Gözlerini açıp burnundan solurken dudaklarından tek bir sözcük dökülüyor.

"Yapma."

"Geliyorlarsa gelsinler Demir. Savaşırız. Her koşulda savaş olacak zaten, hem hazırlıksız yakalanmış olurlar, fena mı? Eninde sonunda çarpışacaktık, yalan mı?"

"Düşünmeliyim, pek doğru bir karar olduğunu sanmıyorum," deyip yanımdan uzaklaşıyor.

Ormanın derinliğinde yüksek duvarlarla örülü büyük bir binada yaşıyorum artık. Tek başıma bile gezemiyorum, arkamda beş adamla dolaşıyorum. Hem gücü hissettiriyor hem de acizliği anımsatıyor bana, kendi kendine yetememeyi.

Birbirinin eksik yanını tamamlayan beş kişi bir kişi ediyor sanki. Can sıkıcı aslında. Sıradan hayattan sıkılsam da sıradanlığı lüks olarak görüyorum artık. Tek derdimin gireceğim sınav olduğu zamanları özlüyorum, çıkışım yok. Labirente konulmuş farenin peyniri araması gibi benim özgürlüğü bulma savaşım. Birilerinin oyunu bu, ben de bir parçası oluyorum. Korkarak geldiğim koca bina artık benim yönetimim altında. Hayatım çok hızlı akıyor.

Jack geliyor yanıma. "Angela çılgına dönmüş. Yönetimi eline alman ve Clar'ın burada olması onu delirtmiş. Gözü kara bir kadındır."

"Oynadığım oyunda hamleleri doğru seçmeliyim, biliyorum Jack. Telaşlanma, birlikte ateşin bize sıçramasını önleyip çıkacağız bu yangının ortasından."

"Senin gibi düşünmeyi ve bu söylediklerine inanmayı çok isterdim."

"Şüphen mi var? Beni bu oyuna ikna edenlerden biri de sendin," diyorum.

Kendimi tanımakta zorlanıyorum; tavırlarımla, yaptıklarımla bu ben olamam. İçimde bir yerlerde saklanmış canavar dışarı çıkma mücadelesini kazanmak üzere.

"Öyle demek istemedim Aden," diyor Jack. "Tabii ki inancım sonsuz ama sanki biraz hızlı gelişti her şey. Acını biliyorum, seni anlıyorum, Clar'ın yaptıklarına inanmak istemedin, görmek seni yordu," deyince kalıyoruz bir an.

"İçim acıyor Jack," diyorum. Ağzımdan dökülenlere kendim bile şaşırarak. Kendime itiraf edemediğim, içimde hapsettiğim hislerim de gün yüzüne çıkmaya başlıyor. Clar'a inanmayan, onu kötüleyen Jack, şimdi bana teselli vermeye çalışır gibi.

"Dur bakalım, belki o da Angela'nın oyunudur," diye su serpmeye çalışıyor yüreğime.

Söylediklerine ne o ne de ben inanıyorum ama içimi bir nebze de olsa ferahlatıyor. Yanında bekçilerle bir adam yanımıza doğru geliyor.

"Angela hiç vakit kaybetmemiş," diyor Jack. "Bu onların adamı."

"Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, biraz tutar salarız, inan ki bilmiyorum," diyor. "Hele bir derdini öğrenelim."

Adamı bırakıyorlar. "Ne istiyorsun?" diyorum.

"Clar'ı. Onu bana verin, bu bir savaş değil esir alamazsınız. İstekli gelmemiş, isteyerek size katılsa sözüm yok."

Adam Jack'e bakıp konuşuyor, beni dikkate bile almıyor. Deliriyorum bu tavrına. "Tamam, savaş başladı o zaman," diyorum. Jack tedirgin, kolumu dürtüyor çaktırmadan. Umursamayıp devam ediyorum konuşmaya. "Pek çok kişi öldü, umurunuzda olmadı, bir liderlik türküsü tutturdunuz. Şimdi tek derdiniz Clar mı? Onun peşine mi düştünüz?"

Adam beni tepeden tırnağa inceliyor, küçümser bakışlar atmayı da ihmal etmiyor. Kasıtlı yapıyor sanki bunu, bana cevap vermeyip yine Jack'e dönerek konuşuyor.

"Clar'ı görmek istiyorum."

Zindana iniyorlar; ben de onlarla birlikte iniyorum. Adam ne kadar dil dökse de Clar cevap vermiyor. Sonunu kabullenmiş gibi; ilgilenmiyor bile. Ben orada olduğum için konuşmadığını düşünüp ayrılıyorum yanlarından. Yan odaya geçiyorum, kameralardan takip ediyorum onları.

Adamın Clar'a "Anneni aciz göstermeye hakkın yok, senelerini verdi bu liderlik uğruna. Senin burada kalman ona eksi yazar, cadılar huzursuz. Oğlunu kurtaramadı, bizi nasıl koruyacak diye kendi içlerinde örgütleniyor. Savaşa girmek zorunda kalacağız, iyi düşün," demesi yeni bir bakış açısı geliştirmemi sağlıyor.

Adam gidince ben de odama çıkıyorum. Adamın konuşmalarını zihnimde tekrarlıyorum. Angela bütün zamanının hayatını bu tek ırk için harcamış. Clar'ı burada tutmak büyük katliama neden olabilir, farkındayım ama ne yapacağıma da karar veremiyorum. Doğru hamleleri bulmaya çalışıyorum. Kapı çalınıyor, adamlarımızdan biri geliyor yanıma. "Ne kadar işkence yaptıysak amaçlarını öğrenemedik," diyor.

"Sözcü gitmişti diye biliyorum," diyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

"Efendimiz, Clar'ı sorgulamamızı istemişti," demesiyle "Kim?" diye bağırıyorum. 'Jack… Hayır bunu benden habersiz yapamaz,' diye düşünüp Jack'in odasında alıyorum soluğu. Kapıyı çalma zahmetine girmiyorum. Gömleğini giyerken buluyorum odada onu, umurunda değil.

"Sen ne hakla Clar'a işkence yaparsın?"

Sanki beni teselli etmeye çalışan adam yok karşımda, inanamıyorum yaptıklarına, inkâr etmesini bekliyorum. Bana cevap vermek zorunda değilmiş gibi giyinmeye devam ediyor, ben yokmuşum gibi davranıyor. Çılgına dönüyorum bu tavrı karşısında, sinirim ikiye katlanıyor.

"Sana diyorum Jack! Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Sakin bir ifadeyle yüzüme bakıp "Sen istediğini tutukladın, ben sorguladım. Ne var bunda?" diyor.

"Jack biliyorsun, konuşmuştuk. Onu niye tuttuğumu biliyorsun, beni anladığını sanmıştım. Hem o bana ihanet etmez. Etmiş olsaydı beni öldürmesi için bir sürü fırsat geçmişti eline. Bu işin içinde başka bir iş var, sen de biliyorsun."

"Bildiğim tek şey; esirimizse konuşmak zorunda olduğu."

"Adamıyla konuşmadı bile, istese çeker giderdi," diyorum, onaylaması için yönelttiğim sorulara, döktüğüm dillere rağmen oralı bile olmuyor.

"Onu niye tuttuğumu biliyorsun."

Omuzlarımdan yakalayıp sarsıyor beni, kendime gelmemi istiyor.

"Ben biliyorum. Bilmeyen sensin!" diye bağırıyor. Yüzüme bakarken o sert ifadesini bir kenara bırakıyor, sıcaklık bekler gibi. Ne kadar dil döksem boşuna, çarpıp kapıyı çıkıyorum. Zindanın merdivenlerini üçer beşer iniyorum, korumalara talimat vermiş olmalı. Yapacağım bütün hamleleri biliyor Jack, benim yerime düşünüyor sanki. Adam önüme geçiyor, geçişimi engellemek için.

"Çekil önümden!" diye bağırışımdan kendim ürküyorum, sesim yankılanıyor zindanın koridorlarında; sesim duvarlara çarpıp geri dönüyor. "Aç kapıyı!"

Adam bakıyor yüzüme. "Aç dedim sana!" İnletiyorum ortalığı, başını öne eğip açıyor kapıyı.

"Şimdi gidin buradan." Tık yok adamlarda, deliye dönüyorum. "Gidin dedim size!" Uzaklaşıyorlar. Ayak sesleri kesilince Clar'ın yanına giriyorum.

Yarı uyur yarı uyanık hâlde bakıyor bana Clar. "Çık hadi," diyorum. Ağır adımlarla ilerliyor. Ne soru soruyor ne de konuşuyor. Başını önüne eğmiş, yüzüme dahi bakmıyor. Bahçeye çıkarıyorum onu. Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışsa da sormuyor. Bahçe kapısından çıkıp ormandaki patikaya giriyoruz. Ben önde, o arkada sessizce ilerliyoruz. Yolun sonundaki uçuruma geldiğimde duruyorum. Buraya Demir'le geldiğimi hatırlıyorum, bu dipsiz uçurumun hikâyesini anlattığını.

"Nerfler ve cadılar, iki üstün yetenekli ırk bir dönem birlikte yaşamışlar, kuralları varmış ama. Âşık olmaları

yasakmış mesela… Gönlüne söz geçirebilenler olmuştur belki bilemem, annemle babam onlardan olamamış."

O zaman bakıyor sadece bana, devam ediyorum anlatmaya.

"Aşkları o kadar büyükmüş ki söz geçirememişler. Irklarının safkan olmasını da önemsememişler, kapılmışlar büyülerine. Üçüncü bir ırk kaygısına düşen nerf ve cadı heyeti toplanmış. Bakmamışlar gözlerinin yaşına, umursamamışlar sevgilerini. Ders vermişler iki ırka da; gözlerini kırpmadan herkesin gözü önünde atmışlar dipsiz uçuruma, karnında bebeğiyle. O gün bugündür düşman yetiştirmiş aileler çocuklarını. Bir araya gelmemişler, çizgi kesin bir ayrımla çizilmiş aralarına. Biliyorsun değil mi bu hikâyeyi?" diyorum.

"Kabilenin yaşlıları anlatır gözleri nemli. Nesiller boyu aktarıldı bizlere, gözdağı verir gibi. Neden anlattın bunu şimdi?"

"Biz aynı ırktanız ama nerf ve cadılar arasında sıkışıp kaldık. Liderlik savaşı cadıların mı, nerflerin mi sonunu getirecek?"

Ayaklarımı uçurumdan sarkıtıp oturuyorum kayalıklara. "Azrail o kadar yakınımda ki! Tek dokunuşunu bekliyorum."

Geliyor yanıma, benim duruşuma inat o da beni sınıyor gibi ayaklarının yarısı boşlukta, yarısı kayanın üzerinde, meydan okuyor. Bedenlerimiz inatlaşıyor. İçim ürperiyor, uçurumun kenarındayken ona baktıkça. Karşıya bakıyor, çok uzaklara, eski yaşanmışlıkları sorguluyor belki, belki yaşanacakları düşünüyor. Elimi uzatıp, onu tutup çekesim geliyor, zor tutuyorum kendimi onu oradan almamak için. Sevgimi fısıldıyor zihnim, kalbim yenik düşsün istiyorum düşüncelerime. Dayanamıyorum sessizliğe.

"Bu savaştan var olarak çıkacağımızı sanmıyorum."

"Ne savaş ne barış. Hangisinde boğuluruz zaman gösterecek Aden. Belli mi olur, farklı ırkın uçurumun kenarında yok oluşu gibi ikimiz birden yok oluruz belki. Zamandan başka çare yok, göreceğiz." Devam ediyor konuşmaya, ben de kesmiyorum sözünü.

"Seni ilk öğrendiğim zamanı hatırlıyorum, anlatacaklarıma inanıp inanmamak sana kalmış. Annemin sevinci… Uzun zaman olmuştu onu bu kadar mutlu görmeyeli, kahkahaları çığlıklarına karışmıştı. Kabile toplantısındaydık, önce anlamadım, sonra Amerika yolculuğunda başladı her şey. Ama istedikleri gibi gitmedi, kâğıt üzerinde her şey daha kolaydı, şimdiye kadar çoktan iş bitmiş olacaktı! Annen akıllı kadınmış. Seni korumanın tek yolunun nerflere yakın olman gerektiğini biliyordu. Seni buraya getirdi."

Yirmi İkinci Bölüm

"Annem bilerek mi buraya geldi?"

"Bildiği için seni buraya getirdi. Nerfler sen ölmene izin vermeyecekti, ölmen işlerine gelmezdi. T başına bunu yapması imkânsızdı. İyi hamle. Geleceği duyduklarında, sana nerflerden daha yakın olmam senin güvenini kazanmam için görevlendirildim. Sa nerfleri kötülediğim günü hatırlıyor musun?"

"Evet! Sanırım başarmıştın da."

"Sana çok kafa yormaya başladım. Ama bir zam sonra aklımdan çıkmamaya, hep zihnimin bir köşesi de durmaya başladın. Görevimi önemsediğim için bö le olduğunu sandım ama aşk, oyunu bozdu. Elime b sürü fırsat geçti, istesem seni defalarca kez öldürebil dim, yapamadım. Baktım, bir müddet sonra öldürmen değil kurtarmanın yolunu arar hâldeyim. O gün kamp sana saldıracaklarının haberini aldım. Onları durdurm için kampa sizinle beraber gelmedim. Bana söz verm lerdi, zaman istedim onlardan ama sözlerinde durma lar. Sanırım görevimi yerine getiremeyeceğimi anladıl kendileri yapmak istediler. Seni çok sorgulamadım, o ların yanında olduğunu tahmin ediyordum. Seni koru madım. Uzak durmak istedim kendimden korumak iç

ama yapamadım, yanımda olduğun her ânı değerlendirdim, gözlerinin derinliklerinde kendimi aradım."

Tüm çıplaklığıyla anlatıyor Clar yaşadıklarını.

"Peki, ne olacak şimdi?" Uzaklara bakmaya devam ediyor, sanki doğru cevap oralarda bir yerlerde gizli de onu arıyor gibi. Uçurumun kenarında, ayaklarının boşlukta kalması ürkütüyor beni.

"Durma orada," diyorum.

"Korkuyor musun benim için?"

Elimi uzatıyorum cevap vermeden, uzattığım el havada kalıyor. 'Esir aldığım adam elimi tutacak değil ya,' diye kızıyorum kendime. Bir adım atıp çekiliyor uçurumun kenarından.

"Benimle kal Clar." Şaşkın bir şekilde bakıyor bana. Sözlerime anlam vermeye çalışıyor sanırım. "Bu savaşta beraber zafer kazanalım."

"Anneme karşı savaşmamı mı istiyorsun benden? Bu imkânsız Aden. Ben hiç savaşın başlamasını istemedim, barışın yollarını arayalım dedim, anlatamadım kendimi."

"Senelerce iki ırk olarak yaşadınız, nerflere bunun garantisini verelim o zaman," diyorum.

"Kendinle ilgili nasıl ikna edeceksin cadıları?"

"Elbet bir yerlerde bir şekilde aynı fikri savunan kişiler çıkacaktır ortaya. Eminim onlar da durumun ciddiyetinin farkına varıp kabulleneceklerdir bir müddet sonra. Seneler önce yaşanmış, yine yaşanabilir. Bir anlaşma yaparız, herkes kendi yolunu çizer!"

Clar bir müddet düşünüyor. Sonra, "Bekle, benden haber bekle, savaşma," deyip uzaklaşıyor. Arkasından bakakalıyorum, gözden kaybolana kadar da bakmaya devam ediyorum.

Demir'in sesiyle irkiliyorum. "Amacın ne? Ne planlıyorsun?"

Clar ile yaptığımız konuşmayı aktarıyorum Demir'e, harfi harfine. Heyecanım yansıyor sesime, bir umut doğuyor içime.

"Nerfler olarak özgür yaşayacaksınız," diyorum. "Sizi etkileyen bir şey yok, hem sizin işiniz kolaylaşacak."

"Kendi canını nasıl garanti altına alacaksın Aden?"

Hoşuma gidiyor, mutlu oluyorum birden varlığımın birilerini kaygılandırması.

"Var olduğum müddetçe hep bir şüphe olacak içimde, içlerinden biri kehaneti gerçekleştirmek isteyecek, ölümün nefesini ensemde hissederek yaşamaya da alışacağım. Lider olsam da hep tedirgin olacağım."

"Doğru söylüyorsun, seçimin ne olursa olsun bir gözüm hep üzerinde olacak," diyor. Gülümsüyoruz bakışarak ve ormanda yürümeye devam ediyoruz.

"Clar görüşecek liderlerle, bakalım ne sonuç çıkacak?"

"Hayal mi kâbus mu?" diyor Demir.

"Hayal mi?" diyorum gülerek. "Hayallerimden çok uzaktayım Demir, kâbusun ise tam ortasında."

Ertesi gün sabah erkenden, korumalardan biri geliyor yanımıza.

"Ziyaretçiniz var Aden Hanım".

"Kimmiş?"

"İki kişiler."

"Tamam, ziyaretçi salonuna alın, geliyorum."

Demir, "Süreç çok hızlı işlemeye başladı," diyor. Ziyaretçi salonuna doğru yürümeye başlıyoruz Demir'le. Bella ve Amy'yi karşımızda görünce şaşırıyoruz. Bella, "Aden!" diye çığlık atarak üzerime doğru geliyor, salondaki adamlar hemen aramıza girmek için hareketleniyor. Demir onları durdurup, dışarı çıkmalarını söylüyor.

"Amy, hoş geldin," diyorum. "Doğrusunu söylemek gerekirse sizi görmeyi beklemiyordum. Ne işiniz var burada?"

"Aa Aden, bizi gördüğüne sevinmedin mi, o nasıl soru?" diye güceniyor.

"Yok, sevindim tabii, sadece şaşırdım," diyorum. Neyse ki tavrını sürdürmeyip boynuma sarılmaya devam ediyor. Geliş amaçlarını merak ediyorum ama bir daha soramıyorum. Amy suskun, Bella bıcır bıcır, boş boş konuşuyor. Bu kız bu enerjiyi nereden buluyor doğrusu anlamıyorum. Aklı bir karış havada.

"Burası çok güzel, ne kadar şanslısın," demeye bile cüret ediyor. Bu kadarla kalsa yine iyi, "Clar'la ilişkiniz soluk kesici. Bak bize, Amy'le ne kadar sıradan bir ilişkimiz var," diyor. "Yeter Bella, sen işin oyun tarafındasın," diye susturuyorum onu. "Ben nelerle uğraşıyorum, sen neler söylüyorsun!"

"Aman sana şaka da yapılmıyor, hemen yönetici havalarına girmişsin, değişmişsin," demesiyle Amy durduruyor Bella'yı.

"Şakayı fazla uzatma istersen Bella."

"Aman tamam ya hepiniz üstüme geliyorsunuz, ben buraya Clar'la konuştuğum için geldim. Bende hata, iyilik de yaramıyor kimseye."

"Tamam Bella, duygu sömürüsünü bırak, anlat hadi."

"Çocukluğumdan beri tanırım Clar'ı, onu ilk defa böyle gördüm."

"Nasıl gördün Bella?" Sinirlenmeye başladığımı anlamış olmalı ki lafı daha fazla uzatmıyor.

"Clar'la konuştuk dün akşam, beni şaşırttı. Kabilesine kendini adamış bir adam yoktu karşımda. Senin için o kadar kaygılıydı ki inanmakta zorlandım. Khelon için farklı hedeflerdeki cadıları bir araya getirmekten bahsetti, bizden yardım istedi. Annesinin haberi yokmuş, aramızda kalmasını rica etti. Angela'nın kaygıları varmış, sana bu kadar yaklaşmışken düzenin bozulmasını istemiyormuş,

yeni düzene karşıymış. Annesinden habersiz örgütlenme çabasına girmiş. Clar'ın sana âşık olduğuna da inanamıyorum açıkçası, yerine oturtamadığım taşlar var. Konuşması etkileyici ve ikna ediciydi, ikilemde kaldığım için bilmen gerektiğini düşündüm. Sözleşmeden bahsetti. Beni yanlış anlama ama seni çok iyi bir sonun beklediğini düşünmüyorum. Bu amaç uğruna yüzyıllardır savaşlar verilmiş, bir kâğıt parçasının, adı sözleşme ya da her ne ise bunu sonlandıracağını sanmıyorum. Kaldı ki Clar'ın sana yaklaşma amacını biliyoruz, kamptaki saldırıda seni gerçekten sevdiğine inanmıştım. Bunu ona da söyledim ama hepimizi kandırdı. İnandık, senin için dövüştük orada, o tablo çok inandırıcıydı. Bunu kurgulayan neler kurgulamaz ki. Bence Clar'dan kork Aden."

Sinirden yüzüm alev alev yanmaya başlıyor. 'Clar'ın seni sevdiğini sanmıyorum,' diyerek beni küçümsemesine mi, benim adına düşünmesine mi, neye kızayım bilemiyorum ama içimden tek gelen kolundan tutup dışarı atmak. Clar'ın beni korumak için bir çok tehlikeyi göze alması onu yüreğimin en güzel köşesine oturtmam için yeterli. Aşk yüzünden sağlıklı düşünemiyorum. Karmakarışık hâldeyim, yolunu kaybetmiş kedi gibi kıvranıyorum.

"Clar o saldırıyı durdurmak için uğraşmış, haksızlık etme. Onu da kandırmışlar, ben ona inanıyorum. Benim daha doğrusu bizim için çabalıyor." *Bizim* lafını üstüne basa basa, gözüne sokarcasına söylüyorum.

"Aden, sen bu saçmalıklara inanmış olamazsın," diyor Bella. Ateş kulaklarımdan çıkmaya başlıyor.

"Hâlâ senin güvenini kazanıp seni oyuna getirmek için uğraşıyor, kör olma. İlişkinin amacı belli, niye diretiyorsun? Celladın olmaya niyetli!" deyince dayanamıyorum daha fazla.

"Yeter!" diye bağırıyorum.

Yıkıldığımı görmüş olmalı ki sesi alçalıyor, daha yumuşak konuşuyor ama susmamaya kararlı.

"Tek bir hatan seni bitirmeye yeter, uyanık ol," diye fısıldıyor kulağıma.

"Clar seninle bu konu hakkında konuştu mu?" diyorum.

"Evet, konuştu ama ben konuşmasının da sana geleceğimi, sana söyleyeceğimi bildiği için olduğunu düşünüyorum. Masum, saf sevgili değil o."

Son sözü bu oluyor. Kendi içimde söndürmeye çalıştığım nefreti yeniden alevlendirmek istemiyorum. Ama söylediklerinde de haklılık payı yok desem yalan olur. Yapacağım en ufak hata benimle birlikte bir sürü kişinin de sonu olabilir. Kafam karmakarışık, önümde yol gösterici yok. 'Khelon kitabı belki bana yol gösterir,' diye düşünüyorum.

Bella dışarıda olanlarla ilgili bana yine bilgi vereceğini söyleyerek ayrılıyor. Hemen odaya çıkıp kitabı karıştırmaya başlıyorum.

Kitabı açıyorum, hislerimin gücünden kendim bile ürküyorum, açmamla hava kararmaya başlıyor. Karanlık günleri haber veriyor sanki bana.

Oysa güneş yüzünü ne güzel gösteriyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Khelon kitabı, sayfa 120.
Güç Büyüsü: Bitkiler ile yapılan büyü.

Merak edip okumaya başlıyorum. Büyünün yapımından çok gücü anlatılıyor ve eğitimli cadılar tarafından yapılması gerektiği yazıyor.

Şifa Büyüsü: Bitkiler ile yapılan bir büyü… Yakılıp külleri kutsal su ile karıştırılıp, duası yapıldıktan sonra kullanılıyor.

Etkileşim Büyüsü: Tehlikeli sınıf içerisinde. Hayvan kılı ve kanı kullanılıyor. Yabani hayvanın yırtıcı ruhunu cadıya transfer ediyor. Bu karışım hipnoz edilerek cadıya içiriliyor. Hipnoz birinci ve üçüncü sınıf cadı tarafından yapılmalı, eğitimli uzman cadı büyülerinden.

Buralarda da işime yarar bir şeyler yok ama bulacağıma inanarak, ısrarla karıştırıyorum sayfaları.

Ayna Büyüsü (Ceza Büyüsü): Güçlerini kötülük için kullanan cadıların geçmişe hapsedilmesi için yapılan büyü.

Okudukça heyecanlanıyorum. Büyü yapma isteği tüm bedenimi kaplıyor. Yapabileceklerimin sınırını bilmediğim gibi doğuracağı sonuçları da bilmiyorum. Güç büyüsüne aklım takılıyor. İsteğime karşı koymaya çabalasam da aklımdan çıkaramıyorum.

Gecenin karanlığında kasaba çıkışındaki ot ve bitki satan dükkâna gitmek için karşı konulamaz bir istek doğuyor içimde. Binadan koşar adım çıkıyorum, önüme çıkanların soru sorma ihtimalini yok etmek için başımı öne eğiyorum. Kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek bahçe kapısındaki adama kapıyı açmasını emrediyorum, arabaya binip uzaklaşıyorum. Yaptığım tam bir saçmalık ama merakıma yenik düşmüş durumdayım.

Biraz düşünerek hareket edecek olursam, gitmemem gerektiğine karar vereceğim, biliyorum. Bu yüzden düşünmüyorum. Dükkânı açık bulsam da alacaklarımla büyüyü nasıl yapacağımı, yanlış bir şey yaparsam nasıl bozacağımı dahi bilmiyorum. Aldırmadan içimdeki deli cesaretimle yola koyuluyorum. Yağmur delicesine yağıyor. Benim oraya ulaşmamı engellemeye çalışır gibi hızı her dakika artıyor. Dükkânın önüne geldiğimde içeride ışığın yandığını görmek kalp atışlarımın hızlanmasına, heyecanımın ikiye katlanmasına yetip artıyor bile. Dükkânın içinde iki adam, bir kadın, hayalet görmüş gibi yüzüme bakıyor. Yüzümü, sanki bir hırsız gibi saklamaya çalışıp, şapkamın altında, görünmemek için savaş veriyorum kendimce. Kadın gözlerini kırpmadan bana bakıyor, her adımımı takip ediyor, adam arkamda, nefes alışını dahi duyuyorum.

Taşların olduğu yerde duruyorum, aradığım şeyin ne olduğunu gizlemeye çalışır gibi hepsine teker teker bakıyorum. Zaman öldürmeye çalışmam boşuna, alacaklarımı rastgele alıyor edasını yaratmam bu ortamda zor.

Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Baktıklarım arasındaki sarı taş ilgimi çekiyor. Dikkatle incelemeye başlıyorum. Bu taşta beni kendine çeken bir şey var; yaşanan çekimi hissedebiliyorum. Aramızda süzülen sarı bir ışık var, ışığın gücü ben yaklaştıkça artıyor. Geri adım atmaya çabalasam da başaramıyorum, elim isteğim dışında havalanıyor. Bedenim bağımsızlığını ilan etmeye kararlı, beynimle ilişkisini kesmeye başlıyor.

Gözlerim taşa kilitlenmiş, elim havada, gittikçe aramızdaki mesafe daha da kısalıyor. Bir güç her saniye bedenime daha da hâkim olup, sarmalayıp, beni kendine çekiyor. Elim taşa yaklaştıkça, taştan yayılan sarı ışık yoğunluğunu daha da artırıyor. Dükkânı kaplayan, gözlerimi acıtan bir ışık doluyor içeri. Bir ninni, bir ağıt duyuluyor derinlerden. Sonra bir bebek ağlaması karışıyor ağıtın sesine. Ses gittikçe daha da yükseliyor, sesle aynı oranda ışık da artıyor. Gök gürültüsünden mi, ışıktan mı, sesten mi bilemiyorum ama dükkânın camlarının titremesinden korkan kadın çığlığı basıyor.

Kadının çığlığıyla büyüden kurtuldum sanıyorum. Kadın dükkânın kapısını açmaya çabalıyor, çabaları fayda etmiyor. Bir gök gürlemesiyle tezgâhın yanına doğru düşüyor. Tepkilerimi, düşüncelerimi kontrol edemiyorum. Rafların üzerindeki kutsal su şişelerinin birbirine çarpmasıyla melodik bir ses yankılanıyor içeride. Bebeğin ağlama sesi ve ağıtları yükseliyor cam şangırtıları arasında. Elim gittikçe daha da taşa yaklaşıyor. İçimde doyurulması zor bir açlık var güce karşı. Karşı konulması zor…

Elim taşın üzerine yaklaştığında bir ısı geliyor parlayan taştan. Elim yaklaştıkça ısı da artıyor. Taş avucumun içinde güneş gibi parlarken, kolumdan yayılan ısı tüm bedenime hızla ilerliyor. Avucumun şeklini almaya

başlıyor, sonra tüm bedenim sarsılıyor, midem kasılıyor. Düşünemiyorum, vücudumun titremesini durduramıyorum. Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Elimden bırakmaya çalışsam da başarılı olamıyorum. Vücudumun verdiği tepkiler biraz olsun azalınca adım atmaya çalışıyorum. Attığım her adımda yer isyan ediyor sanki. Taşlar ayaklarımın altında çatırdıyor.

Dükkândan çıkmak için koşmak istiyorum ama bir kaplumbağa gibi yavaş hareket edebiliyorum. İki adamla göz göze geliyoruz. Adam bana yol vermek ister gibi raflara yapışıyor resmen. Kendimi havalanacak, birazdan ayaklarım yerden kesilecek gibi huzurlu ve bir o kadar da güçlü hissediyorum. Dükkânın kapısına elimi atmamla cam patlıyor. Sanırım yaydığım enerji çok yüksek, verdiğim hasardan sonra buraya nasıl gelirim bilemiyorum. Dışarı çıkmamla yüzüme yağmur vurunca bir müddet olduğum yere çöküp bekliyorum. Beni kendime getiriyor yağmur.

Başımın ağrısı ve mide bulantım yüzümü yalayan rüzgâr ve yağmur damlalarıyla son buluyor. Taşın elimde kaldığını tam arabaya binecekken fark ediyorum. Adamların anlamamış olması imkânsız. Arabanın kapısında biraz daha duruyorum, arabayı kullanacak gücü toplamam neyse ki çok vaktimi almıyor. Elimdeki taşı arabaya bırakmamla ışığı sönüyor.

Ben kendimdeki güce, bu simgelere nasıl alışacağım? Her doğan gün sürprizlerle karşılıyor beni. Son bir derin nefes alıp arabaya oturduğumda, yanımda nefes alan birinin daha olduğunu fark ediyorum. Taşı hızla cebime koyuyorum. Sarı ışık montumun cebinden fener gibi parlıyor. Işığın parlaklığı gözlerimi alıyor, yanımda oturanın yüzünü seçmekte zorlanıyorum. Savunma mekanizmamın hızı beni şaşırtıyor. Adamın boğazına sarıldığımda, sıkışmış ses tellerinden yükselen titreşimi

parmaklarımın arasında hissediyorum. Hissettiğim titreşime adamın boğazının ısısı karışıyor.

Daha da güçlü sıkıyorum parmaklarımı. Parmaklarımın gücünün eşit olmadığını sesin aralıklı gidip gelmesinden anlıyorum. Gücümü artırmak için eğildiğim sırada kokunun tanıdık ve huzur verici oluşuyla duraksıyorum. Yavaşça açıyorum ellerimi, adamı serbest bırakıyorum. Ardı ardına öksürürken arada derin nefesler almaya çalışıyor.

"Clar üzgünüm, iyi misin?" Cevap veremiyor, var gücüyle öksürmeye, derin nefesler almaya devam ediyor. Bu kadar güçlü olmam beni şaşırtıyor. Nedeni onun karşı koymaması mı, yoksa gücümün her geçen gün ikiye katlanması mı, bilemiyorum.

"Beni boğuyordun Aden."

"Ne işin var burada?"

"Geçiyordum, seni görünce durup beklemeye karar verdim, az kalsın canımdan olacaktım. Ne oldu sana böyle?"

"Sessizce arabama giriyorsun, suçlusu ben oluyorum öyle mi?"

Nasıl özlediğimi fark ediyorum soru sorarken. Çok saçma biliyorum ama büyüsüne kapılmamak elimde değil. Kaçmak istesem de bir adımdan öteye gidemiyorum, hapsolmuş gibiyim. Yüzünü gördüğüm anda kini, nefreti, oyunu bir kenara bırakıveriyorum. Bakışlarımı üzerinden çekmeden, ürkmeden, derin derin bakmaktan alıkoyamıyorum kendimi. Bakışımın büyüsüne kapılmış olmalı ki o da gözlerini ayırmadan bana bakıyor. Sesini duymuyorum, dudaklarını oynatmasından anlıyorum bir şeyler anlattığını. Dudaklarındaki kıpırtı dudaklarımın değmesiyle son buluyor. Sıcaklığı dudaklarımdan tüm bedenime yayılıyor. Şaşırmış olmalı ki öpüşüme

karşılık vermiyor, cansız bir nesne gibi kıpırdamadan, nefes almadan duruyor sadece.

Kollarının arasına alıyor beni, sımsıkı sarıyor önce, sonra öpüşmeye kaldığımız yerden devam ediyoruz. Ne büyü ne savaş ne kabile var aramızda, sadece biz. Biz olarak düşünmek bile ayrı bir heyecan veriyor. Karşı konulması güç hatta imkânsız bir çekim bizimkisi, sonunun nereye gittiği belli olmayan. Bir müddet başımı göğsüne yaslayıp gücünü hissediyorum. Korunmaya ihtiyacı olan bir kız çocuğu gibi güveni huzuru arıyorum yanlış yerde. Sessizce geceyi izliyoruz, arabanın camına vuran yağmur damlalarının süzülüşüne takılıyor gözlerim. Bu ânı bozmak istemesem de, hayatımın sonuna kadar kalmak istediğim yer bu kolların arası olsa da, vermiş olduğum sözler yüzünden gitmem gerektiğini biliyorum. Gitmeye önce kendimi ikna etmeye çalışıyorum; yapacaklarımı, yapmam gerekenleri geçiriyorum kafamın içinden. Sonra Clar'a sessizce fısıldıyorum. "Gitmeliyim."

Yakınlaşmam onu nasıl şaşırttıysa, o sevgi dolu sarılış ve öpüşmeden sonra "Gitmeliyim," deyişim de bir o kadar afallatıyor, bakıyor sadece. Gerekçelerimi anlatmaya başlamışken, bu sefer onun dudakları yarıda kesiyor konuşmamı. Bir müddet izin vermiyor konuşmama, teklifi karşısında şaşırıyorum.

"Hep yanımda kal Aden."

"Beni koruyamazsın, kalmam sana da bana da zarardan başka bir şey getirmez. Sen de biliyorsun."

"Güneş taşına ne yaptığını gördüm Aden, aranızdaki o çekimi, ışığı..."

Sözü yarım kalıyor, sanırım konuşmak için doğru cümleleri arıyor. Bir rüyadan, bir masaldan bahseder gibi anlatıyor Güneş taşını ve beni. Ben bile masal prensesi gibi hayran kalıyorum kendi büyüme. Çocukluğumda

anemin anlattığı masallardaki prenseslere özendiğimi, onların yerine kendimi koyduğumu hatırlıyorum. Şimdi aynı masalları dinliyor gibi dinliyorum Clar'ı, uslu bir kız gibi sözünü kesmeden.

Sözüne kaldığı yerden devam ediyor sonra; beni ikna etmesini, kalmam için yalvarmasını bekliyorum ama duyduklarım masal prensesleriyle bütünleşmeme neden oluyor.

"Tanrıça izin vermedikçe sana kimse zarar veremez. 200 yıldır bu taşla yapılan yüzlerce büyü ayini oldu. Ne gördüklerimde ne okuduklarımda böyle bir şeye şahit oldum, böyle bir çekim gördüm. Sen Tanrıça tarafından bu kabile için seçilmiş bir insansın, bu olaya hangi cadı şahit olsa gücünden korkardı. Güneş taşının gücünü çektin içine, içinde var oluşunu izledim. Hiçbir ateş kötülüğü yansıtamaz sana. Ateş güneşin anasıdır, sense Tanrıça'nın evladı. Sen düşüncelerinle bile değiştirebilirsin geçmişi ve geleceği." Clar'ın sözlerinin büyüsüne kapılmış dinliyorum onu.

"Gel benimle," diyor. Aklında önemli bir şeyler var, bana bir şeyleri kanıtlama çabasına girdiğini anlıyorum. İkna olmadığımı, söylediklerine inanmamak için direndiğimi sezmiş olmalı. Kolumdan tutup çekiyor. "Hadi gidiyoruz."

"Clar gitmeliyim, vaktim yok," diyorum.

Yanaklarımı avuçlarının içine alıp yüzümü sıkıca tutuyor. Tüm dikkatini yüzüme yansıtıp hem gözleri hem sözleriyle ikna etmeye çalışıyor beni.

"Bir kere olsun bana güven, sana bu anlattıklarımı kanıtlamam için izin ver, sadece bir kere…"

"Clar başaramayız, anla beni," desem de dinlememekte kararlı. Kolumu çekip beni gitmek istediği yere doğru sürüklüyor.

"Bana kendini kanıtlamak zorunda değilsin, kaldı ki bana kanıtlaman bir işimize yaramaz. Sen de kabul et bunu," diyorum ve devam ediyorum sözlerime. "Nasıl bir akıntıya kapıldıysak nereye gittiğimizi bilmiyoruz, nehir ne zaman durulursa o zaman karaya çıkarız. Nehrin coşkusunda nefes alabilirsek yaşarız, alamazsak cansız bir beden olarak kıyıya vururuz ya da bu bataklıkta yok oluruz. Bana bir şey kanıtlaman akan suyun hızını kesmez. nerflerle bir anlaşma yaptım, sadakat yemini ettim, sözümden dönemem."

"Sana sözünden dön demiyorum Aden, doğru bulduğun yolda ilerlemene yardım etmeye çalışıyorum."

"Bana kimse yardım edemez bu saatten sonra," diye karşılık verip tebessüm ediyorum, söylediği söz komik geliyor kulağıma. İki omzumu tutup söyleyeceklerini daha iyi anlamamı sağlamaya çalışıyor olmalı ki arada bir silkeliyor beni. "Cadılar ve güçleri konusunda çok bilgisizsin, sana güçlerin konusunda yön vermem için izin ver, yapabileceklerini gör; sonra ister kullan, ister kullanma. Gücü eline vermeliyim, tek kurtuluşun bu."

"Sana karşı kullanmamdan korkmuyor musun?" Sesim ürkek çıkıyor ama söylemekten de geri kalmıyorum. Tahmin ettiğimin tersine gülümseyerek cevaplıyor sorumu.

"Bana karşı kullanmayacağından eminim, tıpkı senin, benim sana zarar vermeyeceğimden emin olduğun gibi," diye yanıtlıyor sorumu. Aldığım cevap beklediğim cevap mı bilmem ama beni mutlu etmeye, içimi coşturmaya yetiyor da artıyor bile. Düşünceleri kesin. Nerede, nasıl hareket edeceğimi biliyor olması beni kızdırır normalde. Ya alışıyorum bu tavrına ya da inanıyorum ona.

"Hadi çok konuştuk, gitmeliyiz," diyor. Belime sarılıp çekiyor beni. Bir an donup kalıyorum, bu tavrımı gitmek

istemeyişime yormuş olmalı ki kolumdan tutup çekiyor. Oysaki bana dokunduğunda aklım bedenimi terk ediyor, neyse ki bunu bilmiyor.

"Arabayla gidelim," deyip, anahtarları atıyorum. Şoför koltuğuna geçiyor, ben de yan tarafa. Yola dikkat etmek zorunda olmadığımdan onu izlemekle geçiriyorum yol boyu bana ait olan vakti.

'Bir daha ne zaman görebilirim onu belli olmaz, belki de göremem. Bir sona yaklaştığımın farkındayım, bu yolda var olabilme ümidim çok az. Var olarak çıksam da bu savaştan, birlikte olma şansımızı görmüyorum,' diye düşünüyorum.

"Dikkatimi dağıtıyorsun, istersen arabayı kenara çekebilirim, ne dersin? Birbirimizi doya doya izleriz," demesiyle savunmaya geçmem bir oluyor.

"Seni izlediğimi de nereden çıkardın, dalmış olamaz mıyım?" diye karşılık veriyorum ama yanaklarımın kızarması, söylediklerimin doğru olmadığını kanıtlıyor. Yine de içerisi karanlık olduğu için kızardığımı görmemiştir diye umut ediyorum. Söylediklerimin arkasında duruyorum. Kafamı yola çeviriyorum ve artık sadece kaçamak bakışlar atmakla yetiniyorum.

Neyse üstelemiyor, dalga da geçmiyor. O ukala tavrına bürünmemesi daha fazla kızarmamın önüne geçiyor. Yola odaklanmaya, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Tam olarak nereye gittiğimizi bilmesem de kasabadan uzaklaştığımızın farkındayım.

Yüksek bahçe duvarları olan, yaşamdan kendini soyutlamış görünen boş arazide tek başına duran, etrafında ne bir yol ne de içeride yaşam belirtisi olan bir evin önünde duruyoruz. Buraya niye geldiğimizi diye soramadan "Hemen dönerim," deyip iniyor arabadan. Söylediği gibi de kısa süre içinde dönüyor, elinde siyah büyük bir çantayla…

Ürpertici, bir o kadar soğuk bir yerde tek başıma bekliyor olmak, arabanın içinde de olsam beni ürküttüğü için çabuk dönüşüne seviniyorum. Bir insanın niye burada yaşadığına şaşırıyorum; bina o kadar yalnız ve hüzünlü görünüyor ki gözüme, canlıymış gibi acıyorum hâline. Arka koltuğa çantayı bırakıp, arabaya giriyor. Oturduğunda yüzüme dikkatli bakması, huzursuz olmama yetiyor. Yanağıma minik bir öpücük kondurup çalıştırıyor arabayı.

Yolun devamında seyrek ağaçlıklar yerini sık bir ormana bırakıyor. Zirveye arabayla çıkmanın yolunu arıyor sanırım. Bir şey sormuyorum, cevap vermeyeceğini biliyorum. Manzara ürkütücü, kurt ulumaları yankılanıyor sessizlikte, zifiri karanlığı aydınlatıyor arabanın farları.

Farların ışığına hızla geçen sincaplar ve ne olduğunu kestiremediğim hayvanların gölgesi takılıyor arada. Sık çalılıkların arasına arabayı sokup kontağı kapatıyor. Tedirginliğim sesime yansıdığı gibi dizlerimin titremesine de neden oluyor. Ürkek bir sesle "Neden geldik buraya?" diye soruyorum.

"Sesinde tedirginlik var, sana ne göstereceğimi bilmediğin için ama korku yok. Çünkü bana güveniyorsun," diyor. Hislerimi doğru okuyor; birçok duyguyu aynı anda yaşadığım için ben bile çözemiyorum, çözemediğim duygunun cevabını da veremiyorum. Tebessüm etmekle yetiniyorum, sözlerinin doğruluğunu kanıtlar gibi.

Arabanın arkasından çantayı alıyor. "Biraz yürümemiz gerekecek," diyor.

"Olur," diyorum ve el ele tepenin en uç noktasına kadar ilerliyoruz. Ağaçlar seyrekleşiyor ve muhteşem bir manzara seriliyor ayaklarımın altına. Dolunay gölün üzerine bütün ışığını yansıtıyor, büyülenmemek elde değil.

"Muhteşem," diyorum, gözlerimi manzaradan ayırmadan. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, Clar belime sarılıyor, bir müddet manzarayı izliyoruz. "Uzun süredir aradığım şey, huzur," diye fısıldıyorum. İç çekiyor sadece. Anlıyorum hislerini.

Ellerimi tutuyor sımsıkı, öyle bir sıkıyor ki, o an beni yaşananlarla baş başa bırakmayacağını anlıyorum. Yavaşça açıyor avucumu ve elime bir şey bırakıyor.

"Bu da ne?" diyorum.

Cevap vermiyor, yerden çalı çırpı toplamaya başlıyor. Ne yapmaya çalıştığını sorsam da sorularım cevapsız kalıyor. Pes etmeden sorularımı sıralıyorum.

"Kamp mı kuracağız? Ateşi niye yakıyorsun?" Birbiri ardına sorduğum sorulardan sıkılmış olmalı ki dönüp bakıyor yüzüme.

"İnan ki kamp kurup, ateşi yakıp, sana sarılıp uyumayı her şeyden çok isterdim. Hadi konuşmayı bırakıp yardım et de şu ateşi bir an önce yakalım."

'Bu neydi şimdi?' diye kendi kendime söylenerek yerde bulduğum çalıları toplamaya başlıyorum. Kocaman bir ateş yakıyoruz, manzara daha da romantik bir hâl alıyor. Dolunay sanki kayaların üzerine oturmuş, ışığını esirgemiyor gölden. Ateş, ayın ışığıyla yarışıyor sanki, kocaman turuncu aleviyle bölüyor ayın güzelliğini. Çantasını karıştırıp, içinden çıkarttığı şişelerdeki suyu bir kaba boşaltıyor ve elime bir şeyler daha bırakıyor, soru sormama fırsat vermiyor.

"Beni iyi dinle." Dinlemekte zorlanıyorum, elime bıraktığı şey beni içine hapsetmek üzere. Sarsıldığımı görmüş olmalı ki elimden geri alıyor. Birden kendime geliyorum.

"Neler oluyor bana Clar?"

"Dinle," diye sözümü kesiyor. Çok telaşlı, zamanla yarışır gibi, soluk soluğa konuşuyor.

"Dolunayda büyüler ve transların etkileri büyük olur. Bak elimdeki taş beni etkilemiyor. Sana daha önce söylediklerimi hatırla, sen bizden farklısın. Şimdi ateşin etrafında ellerimizi birleştireceğiz, hiç korkma. Bir eline Ay taşını, diğer eline Güneş taşını bırakacağım. Güneşin gücünü dolunayın büyüsü tamamlayacak ve tüm güçlerin aktif olacak. Trans bittikten sonra taşları kutsal suya bırakıp suyu içeceksin. Beni anladın değil mi?"

Ben daha cevap veremeden "Hadi başlıyoruz," diyor. "Gücünü görmeyi istiyorum. Senin de görmeni istiyorum!" diye bağırışı yankılanıyor karanlıkta.

Ateşin etrafında ellerimizi birleştiriyoruz. "Tanrıça'nın zincirini kapatıyorum," diyor. "Ay taşının gücü, dolunayın büyüsü, Tanrıça'nın kızını getirdim sana. Güneş taşı yolunu aydınlatsın, kötülüğü karanlığında saklasın. Tanrıça'nın evladı, Tanrıça tarafından kutsansın." Anlamakta zorluk çekiyorum diğer sözcükleri. Bir müddet sonra da sadece dudaklarının hareket ettiğini görüyorum, sesi duyamıyorum.

Oysa sesin coşkusu ürpertiyordu beni. Gözlerim kararmaya, bedenim karıncalanmaya başlıyor. Gecenin ayazında güneşin ısısını hissediyorum tüm bedenimde. Rüzgâr çıkmaya başlıyor, hafif tenimi okşar gibi önce, sonra o da gücünü kanıtlar gibi artırıyor şiddetini. Vücudumdaki bütün damarları hissetmeye başlıyorum; damarlarım patlayacak gibi, nabzımın atışı kulaklarımda patlıyor.

Gözlerime inen karanlığı elimden süzen ışık aydınlatıyor. Ay'a inat, onunla yarışır gibi bir ışık yayıyor geceye. Gece güne dönüşüyor bir an, ışığın büyüsü beni içine hapsediyor, ta ki Ay taşını elime verene dek. Diğer elimi kaldırıyor yukarı, dünyaya meydan okur gibi duruyorum kayalıklarda.

Taşı elime bırakmasıyla bir şimşek çakıyor; yeryüzünü iki eşit parçaya bölüyor sanki. Yer sarsılmaya başlıyor, ağaçların çatırdadığını, dalların gövdeden ayrıldığını duyuyorum. Gölün sesi karışıyor ağaç dallarının sesine. Gün yine kararıyor, bir şimşek daha çakıyor Güneş taşına inat, şimşeğin ışığı aydınlatıyor geceyi.

Bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlıyor. Su yüzüme vurduğunda yaşadığım bir huzur işliyor tüm bedenime. Kayaların düşerek göle çarptığını duyuyorum. Tüm bedenim sarsılıyor yerin isyanı karşısında. Topraktan bir güç yayılıyor bedenime; ayak parmaklarımdan, saç köklerime dek dağılışını hissediyorum. Gözlerimi açıyorum yavaşça. Ellerimi görüyorum, avuçlarımdan yansıyan ışık dünyaya gücümü kanıtlar gibi güçleniyor; tüm bedenimi kaplıyor. Kendime geliyorum. Hiç olmadığım kadar emin adımlarla kâseye doğru yürüyorum. Bir kez daha bakıyorum elimden yayılan ışığa, sonra usulca kabın içine bırakıyorum. Kor hâlindeki ateşin suya değdiğinde çıkarttığına benzer bir ses yankılanıyor, geceye çığlık sesi gibi yayılıyor ve dumanlar kaplıyor her yeri. Kâsenin içinde bir müddet daha parlamaya devam ettikten sonra sönüyor ışık; her canlının yıldızının bir dönem parlayıp söndüğünü anlatmak ister gibi.

Clar'a takılıyor gözlerim; yüzündeki şaşkınlık büyük bir şok yaşadığını söylüyor. Boş bakıyor gözleri, transta olduğunu düşünüyorum. Işığı sönünce taşları elime alıp ateşe bırakıyorum. Önce büyük bir patlama oluyor, ateş devasa bir boyuta ulaştıktan sonra birden sönüyor. Bunu daha önce yaşamışım gibi hissediyorum, bu transı defalarca yaşamışım gibi... Bir ilki yaşıyorum oysaki. Bu ânın büyüsüne kendimi kaptırıyorum. Nerede, ne yapmam gerektiğini biliyor gibi kâseye doğru yürüyorum. Elime aldığım kâseden ışık saçan suya

bakıyorum. Dudaklarımdan bir ezgi dökülüyor birden; ninni gibi… Huzur verici zihnim yine bana oyun oynuyor. Konuşmama engel olamıyorum, olmak için çabalamıyorum da. Kutsal suyun serinliğini dudaklarımda hissediyorum, bedenime verdiği huzur tarif edilemez. Gözlerim parlıyor birden, parlaklık bir müddet sonra yerini karanlığa bırakıyor…

Gözlerimi açtığımda Clar ile göz göze geliyoruz, alnıma bir öpücük konduruyor sessizce. Toparlanırken, nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Loş bir ışık yansıyor gece lambasından, bir yatak, bir koltuk ve bir masa var odada. Sade ve huzur verici, çok eşya yok.

"Neredeyiz?" diye soruyorum Clar'a, sessiz, sakin, duyulmaktan korkar gibi. Masanın üzerinde bir çerçeve duruyor, içindeki resmin kime ait olduğunu merak ediyorum. Resme odaklanmamla çerçeve havalanıyor, bize doğru havada süzülüşünü seyrediyorum ve birden telaşlanıyorum. Çerçevenin yere düşüp çıkarttığı sesten mi yoksa olanlardan mı bilmem titremeye başlıyorum. Clar'ın sarılması bile sakinleştiremiyor beni, kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor.

"Şıışt, geçecek, sakin ol. Konuşacak çok şey var." Sesi bastırıyor kalbimin gümbürtüsünü. Ter içinde kalıyorum, titremelerim giderek artıyor. Üzerime bir ağırlık çöküyor, külçe gibi ağırlaşıyor bedenim ve gözlerim kararıyor. Yine karanlık…

Merdivenlerden inerken görüyorum kendimi, zifiri karanlığı merdivenlerde yanan meşaleler aydınlatıyor. Düşmemek için duvara tutunarak merdivenleri birer birer iniyorum. Bir an için hiç bitmeyecek sanıyorum. Boş bir odaya geliyorum. Buz gibi soğuk bir oda. Taş duvarlara kazınmış şekiller var, sessizce izliyor, ne olduklarını anlamaya çalışıyorum. Duvara yaslanmış, yere çökmüş

bir kadın bana bakıyor. Kocaman ama çok güzel, etkileyici gözleri var.

Gözlerinin yeşilini çevreleyen siyah uzun kirpikleri gizem katıyor gözlerine. Üzerindeki kıyafetler eski değil ama kirli. Birilerinden saklanıyor gibi bakıyor bana. Yaklaşmaya çalıştığımda kucağındaki bebeğine daha sıkı sarılıyor. Onu almamdan korkuyor, anlıyorum, daha fazla ilerlemiyorum tedirgin etmemek için, geri çekiliyorum. Bana kaçamak bakışlar atıp, tek bir noktaya odaklanarak duvara bakıyor.

Baktığı yöne doğru ilerliyorum. Ayağım takılıyor. Yere çarpıp sürüklenen bir şeyin sesi yankılanıyor boşlukta. Ayağa kalkmaya çalışırken yerde duran kutuyu görüyorum. Üstünde kazınmış güneş resmi var, kutuyu açmak için çabalarken kadın geliyor yanıma.

Bebeğine sımsıkı sarılmış, yanımdan geçip duvarın içindeki taşta bir şeyler arıyor. Elinde parlayan anahtarla yanıma gelip anahtarı uzatıyor. Anahtarı elime almamla bebek ağlamaya başlıyor. Bebeğin ağlamasıyla uyanıyorum nefes nefese kalmış bir hâlde.

Clar başımı okşuyor. "Korkma, geçti, rüya gördün sanırım, çok sayıkladın."

"Clar," diyorum nefesimi kontrol edemeden. "Neydi o olanlar, neler oluyor?"

"Trans seni yordu, normaldir. Bedenin dinlendi, bugün kendine gelirsin. Hadi biraz daha uyu, sabaha az kaldı."

"Hayır, anlat, uyumak istemiyorum."

Usulca kalkıyor yanımdan, masanın üzerinde kocaman bir kutu var, kapağını açıp, içinden çıkarttığı kitabı bana uzatıyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Açık olan sayfaya bakıyorum dikkatlice:
Khelon, sayfa 384, Tanrıçanın Kızı.

"O ki Ay'ın büyüsünü, Güneş'in ışığını avucuna alan güç; Tanrıça'nın doğuşunu müjdeler. Küllerinden var olur ve Güneş yeniden doğar kabileye tüm parlaklığıyla. Parlaklığı yaşarsa güzellikleri, Ay'ın büyüsüne kapılırsa karanlığı getirir."

Clar'ın sesi yankılanıyor kulağımda. "Aden sen Ay taşı ile Ay'ı batırıp Güneş taşı ile Güneş'i doğdurdun gecenin karanlığında. Sen bu kabile içinde büyüseydin, sana bunu vaftiz töreninde yapacaklardı. Tüm gücüne bebekken sahip olacaktın. Tanrıça'nın kızını bulmak için cadı bebeklere bu ayin yapılır. Şimdiye kadar yapılan törenlerde hiçbir bebeğin avucunda bu taşlar parlamadı. O sensin. Tanrıça artık seninle; güçlerin de aktif hâle geldi. Nasıl kullanacağını sana anlatacağım. Alışman biraz zaman alır. İçinden konuşma, dışarı vur sözleri, bu seni frenler. Neyi çok istersen o, gözlerinle etkileşime girer. Durduramazsın gücünü ama yavaş yavaş kontrol edeceksin, korkma."

"Bana bunu neden yaptın?" diye bağırıyorum yüzüne. "Senden güç isteyen mi oldu? Nasıl kullanacağımı dahi bilmiyorum."

"Ben seni daha fazla koruyamam, anlasana," diye tutup sarsıyor beni. "Seni öldürmelerini istemiyorum. Seni senden başka kimse koruyamaz, bu güce ihtiyacın vardı. İhtiyacın olan gücü senden almadan sana verdim. Anla!" diye haykırıyor yüzüme.

"Benden istedikleri bu güç müydü?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Artık senden kolayca alamazlar gücünü. Bu da yaşam süreni uzatır, kurtulman çabalarına bağlı. Sana, seni geri verdim."

Arkasını dönüyor sözü bittiğinde, suçluluk duygusu kaplıyor yüreğimi. 'Her zaman şüpheci, önyargılı davranmak zorunda mıyım,' diye söyleniyorum kendime.

Sonra, ölümden bir adım daha uzaklaşmanın şokunu yaşıyorum. Sonun benden biraz daha uzaklaşmasını kanıksamaya çalışıyorum; kabullendiğim sonun... "Ben beni koruyamam ki," diye ağlamaya başlıyorum. Kendi çaresizliğime, sonuma ağlıyorum sanki. Clar sarılıyor bana. "Korkma, sadece kendine inan. Yapabileceklerini bilsen değil kabile, sen bile korkarsın gücünden."

"Beni tek başıma bırakma, ne olur," diye yalvarıyorum. Kendimden korkar gibi çıkıyor sesim. Clar istediğimin zorluğunu anlatmak ister gibi başını ellerinin arasına alıp dolanıyor odada. Ne yapacağını bilmiyor sanki. Ondan zor bir şey istediğimi fark ediyorum: Annesine karşı benim yanımda durmasını. Cevap vermiyor.

"Başka yol var mı?" diye soruyorum.

Boş gözlerle bakıyor bana. O an anlıyorum başka bir çıkış yolu olduğunu. Bir şey biliyor ama nasıl anlatacağına karar veremiyor gibi… Daha fazla zorlamıyorum. Arabanın anahtarını alıp çıkıyorum evden. Clar'a

bakıyorum son kez. O da evin önüne çıkmış bana bakıyor. Aynı bakış değil bu, çaresizliğini, acıyı görüyorum bakışlarında.

Nereye gideceğimi düşünmeden ilerliyorum arabayla. Göl kenarında duruyorum. Banka geçip oturuyorum biraz, sessizliği dinliyorum. Bir ses geliyor kulağıma.

"Seni burada bulacağımı biliyordum." Sesi tanıyorum; kargaşanın ortasında bile sakinliğini bozmayan hâlini.

"İyi görünmüyorsun, zor bir gün atlattın sanırım."

"Kolay geçen günüm mü var Demir?"

"Zora alıştın demek, o zaman sana bir haberim var." Dudaklarından dökülecek sözcüklerin, karışık olan yaşantımı daha da karmaşık hale getireceğini bilerek bekliyorum.

"Sözleşmeyi kabul etmemişler," diyor ve bu kadarı yetmiyormuş gibi "Olacaklar beni ürkütüyor Aden," diye ekliyor

Gülüyorum, kahkahalarım ortalığı çınlatıyor. Demir delirmişim gibi bakıyor yüzüme.

"Seni korkutan şeye nasıl tepki vermem gerekiyor bilemiyorum Demir. Sen bile korkuyorsan, benden ne bekliyorsun?" Gülme krizimin arkasından ciddiyetin bu derece artıp, öfkeye dönüşmüş olması Demir'i duraksatıyor. Sert ve hızlı tonu yavaşlıyor, biraz da teselli verir gibi devam ediyor konuşmasına.

"Merak etme, hep birlikte üstesinden geleceğiz, Angela ile başa çıkmak kolay olmayacak, kabul ediyorum ama aşacağız." Acizliğimizi saklamaya çalışıyor sanki. Ağzından çıkan sözcüklere kendini inandırabiliyor mu tartışılır.

"Senelerdir çabalamış, sınıflara ayrılmış cadılar. Bu düzeni bozmak kolay olmayacak," diye mırıldanıyorum kendi sesimi duymakta zorlanarak.

"Hadi yürüyelim, serin ve temiz hava ikimize de iyi gelecektir."

Bella'yla Amy'i görüyorum, güle oynaya bize doğru geliyorlar. Şu anda en son ihtiyaç duyacağım insan Bella. O yersiz neşesi sinirimi bozmaya yetiyor bu aralar. Demir'e dönüp, "Bu kız da ben de aynı oksijeni çekiyoruz ciğerlerimize ama ben güle oynaya dolaşamıyorum, sence bunun biyolojik açıklaması ne olabilir?" diye soruyorum.

Demir basıyor kahkahayı, birlikte gülerek yola devam ediyoruz. Bella ve Amy de bize eşlik ediyor. Sessizliğimizi bozan şey Bella'nın kurguları. Angela'yla ilgili varsayımlarını birer birer sıralıyor, yorulmadan, hiç durmadan... Analizleri bittikten sonra da konuşacak bir şeyler bulan Bella, bu sefer bana söyleniyor. Korumasız, tek başıma dolaşmamın tehlikelerini sıralıyor.

Bana saldıracaklarını, bu yaptığımın büyük bir aptallık olduğunu anlatıyor da anlatıyor. "Yeter, sus," demeye gerek duymuyorum, devam edeceğini biliyorum çünkü. Yolun sonunda eski bir kafe var; derme çatma, salaş bir yer ama kasabadaki gençlerin sevdiği, sürekli müşterisi olan bir yer.

Taburelerimizi çekip, küçük bir masanın etrafına dizilip kahvelerimizi söylüyoruz. Karşı masada Sin tek başına kahvesini içiyor. Tek başına olmasına şaşırmıyorum, kendisiyle baş başa olmayı seven, garip biri Sin. Bakışları sıcak, sevecen ama konuşmaları bir o kadar mesafeli. Hem resmiyeti hem samimiyeti bir arada görebiliyorsun onda. Gülümseyerek yanımıza geliyor. "Kaçak, kasabanın ana karakteri oldun," deyip gülmeye devam ediyor. Onda da farklı havadisler olduğunu anlıyorum sözlerinden. Ben de aynı ukalalıkla cevap veriyorum.

"Benim için ayrılan rolü canlandırıyorum, kurgu bana ait değil Sin. Ben sadece oyuncuyum, biraz

bahsetseydiniz rolümden, emin ol arkama bakmadan kaçardım," dememle ciddileşiyor yüzü, hafifçe pembeleşiyor aynı zamanda da. Bella'nın şen kahkahası dağıtıyor ortamın gergin ve bir o kadar da esrarengiz havasını. Bazen Bella'nın tavırları işe yaramıyor desem yalan olur.

"Aslında başlarda senin bizden olduğunu anladım ama neden bu kadar ilgilendiklerini çözememiştim. Clar kolay âşık olacak biri değil, peşinden ayrılmaması ve ısrarcı olması beni şüphelendirdi. Ben şüphelerimin üzerine gidip çözene kadar sen öğrendin. Sana söyleyecek bir şeyim kalmadı Aden."

"Ne zaman öğrendin?" diyorum.

"Kamptaki saldırıda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladım." Soğuk konuşmam ve mesafeli davranmam Sin'i üzmüş olmalı ki devam ediyor sözlerine.

"Ben her zaman farklı ırktaki, üstün yetenekli varlıkların hatta insanların bir arada yaşaması gerektiğini savundum. Bu tür oyunlar, savaşlar bana göre değil. Ben bu oyunda yokum Aden." Bunu söylemesi şüphelerimi yok ediyor. Akıllı, nasıl konuşacağını bilen, derdini açıklıkla anlatan biri.

"Kamptaki saldırıda dövüştün ama," diyorum.

"Dövüştüm çünkü emellerine ulaşmalarını istemiyordum. Kaldı ki seni yeneceklerine ve istedikleri düzene ulaşacaklarına da inanmıyorum."

"Neden?" diye soruyorum.

"Zeki kızsın, onu da sen bul," deyip uzaklaşıyor. İlginç adam, samimiyeti ve resmiyeti aynı anda yaşatıyor Sin.

Demir'e "Hadi biz de gidelim," diyorum. Biraz kendimle kalmaya ihtiyacım var. Ormandaki yeni evime, yeni yaşantıma dönme vaktim geliyor. Vedalaşıp ayrılıyoruz. Arabaya yürüyüp ormandaki evime varıyorum.

Arabayı görünce bahçe kapısını açıyorlar, gözcü ve bekçi sayısı fazlalaşmış. "Neler oldu?" diye soruyorum Demir'e.

"Tedbir," diyor, daha fazla bir şey söylemiyor. Israr edecek gücü kendimde bulamıyorum. "Peki," diyorum. Tek isteğim odama çıkıp uyumak. Sanki uyuyup uyandığımda her şey düzelecek, bütün sıkıntılar bitecek; yaşamdan kaçış gibi görüyorum uykuyu. Bir mucize istiyorum, gelip beni karanlığımdan çıkartacak ufak bir mucize hayal ediyorum. Hayallerimin en parlak köşesinde Clar var, gözleri geliyor gözümün önüne, yardım edememenin verdiği çaresizlik var.

Derinliklerinde sevgiyi okumak kolay, her daim yüzünde olan hafif tebessüm edişi geliyor sonra aklıma. Ben de tebessüm ediyorum. Giderken kapının önündeki duruşunu düşünüyorum; yardım edemediği için yaşadığı üzüntüyü, çaresizliğini görmemek imkânsız.

Ben inanmıyorum Bella ve Sin'e. Başlardaki görevi farklı olabilir ama şu andaki amacı aynı değil, bunu biliyorum, görüyorum çırpınışını. Yanında olmak istiyorum, yalandan da olsa geçecek demesini, kendimi iyi hissettirmesini istiyorum. Zihnimi boşaltıp gözlerini getiriyorum gözlerimin önüne ve bu ânın büyüsüne bırakıyorum kendimi. Bu sefer daha hızlı geliyor görüntüsü.

Karartılar daha az, görüntü net. Clar uyuyor yatağında. Elimi uzatıp saçlarına dokunduğumu hayal ediyorum. Saçlarının tellerini hissediyorum avucumda. Yüzünde gezdiriyorum ellerimi, teninin ısısı yayılıyor bedenime.

Kıpırdanıyor yatağında, dokunuşumu hissetmiş olmalı, o an anlıyorum duyduğum sıcaklığın teninin ısısı olduğunu. Sarılıyorum huzurlu uykusunda, bedenim burada ruhum yanında uykuya dalıyoruz.

Teyzemin sesiyle başlıyorum yeni güne.

"Aden tatlım, uyandın mı?" Odamın kapısı çalınıyor, kalkıyorum yataktan, teyzemi çok ihmal ettiğimi biliyorum, bildiklerini benimle paylaşmamasına, saklamasına tepkiliyim.

Benim için yaptığı onca şeyi hiçe saymamak adına uzak kalmam en iyisi. Anlamış olmalı ki uzaklığımı sorgulamıyor, sadece bekliyor. Açıyorum kapıyı.

"Gel teyze." Elinde kahvaltı tepsisiyle karşılıyor beni kapıda. Odama kızarmış ekmek kokusu teyzemden önce giriyor. Elindeki tepsiyi masaya bırakıp sarılıyor bana. "Biraz sohbet eder, birlikte kahvaltı yaparız diye düşünmüştüm."

Duyduğu tedirginlik sesine yansıyor. Biraz tutuk ve titrek çıkıyor sesi. Cümlelerinin arasında benden gelebilecek tepkiyi bekliyor; onay gerektirmeyecek genel cümleler kuruyor.

"Aslında gelmen iyi oldu teyze, ben de seninle konuşmak istiyordum." Bunu söylememle ne konuşacağımdan emin bir şekilde başlıyor savunmaya.

"Tatlım inan ki seninle konuşmayı düşündüm ama kafanı karıştırmamak adına beklemeyi seçtim," diye kendini savunurken sözünü kesiyorum.

"Teyze, seni anlıyorum," diyorum. Duraksayıp bakıyor bana. Beklediği tepki bu değil demek ki. Konuşmaya tam donanımlı geldiğini anlıyorum. Devam ediyorum sözlerime.

"İçinde yaşarken bile kabullenmekte zorlandığım şeyleri, anlatmaya kalksan aklından şüphe ederdim ya da düşünmekten ben aklımı kaçırırdım. Demir anlattı. Nasıl öğrendiğini biliyorum." Sarılıyor bana, ağlamaya başlıyor kollarımda. Sonra bana bakıp "Sen nasılsın Aden?" diye soruyor.

"Karışık, çaresiz."

"Geçecek Aden, inan bana," diye teselli sözcükleri dökülüyor dudaklarından.

Ezber cümleler, bildiğim kalıplar... Çok kulak asmasam da her kelimesi beynime kazınıyor.

"Evet, evet," diye geçiştiriyorum. Söylediklerinden çok soracağım sorularla meşgul beynim ve alacağım cevapların tedirginliği var üzerimde. Fazla beklemeden giriyorum lafa.

"Öz yeğenin olmadığımı ne zaman öğrendin?"

"Annen seni aldığından beri biliyordum," cevabı karşısında şaşırıyorum. "Ama farklı bir insan yani şey, cadı olduğunu sen Amerika'ya gelmeden önce öğrendim. Annen üç ay önce yanıma gelmişti, hatırlıyor musun?" Başımı sallıyorum evet anlamında. "O zaman anlattı her şeyi."

"Ne kadarını anlattı?" diyorum, gözlerimi yüzünden hiç ayırmadan, doğru söyleyip söylemediğini tartar gibi.

"Tüm yaşananları anlattı." O da kaçamak bakışlar atıyor bana, tedirginliği el hareketlerinden, sürekli parmaklarıyla oynamasından o kadar belli ki. Gelecek sorunun zorluğunun farkında sanırım.

"Beni doğuran kadın hakkında ne biliyorsun?"

Soruya cevap verecek ama nasıl başlayacağını bilmiyor gibi huzursuzca kıpırdanıyor yerinde.

"Anlat bana, nasıl ölmüş? Mezarı var mı?" Güzel ama garip sorular da soruyorum arada. Sorduğum soru üzerine alakasız bir şey anlatmaya başlıyor.

"Bizim evin yanındaki kulübede sana vermem için bırakılmış bir sandık var. Annen onu sana vakti gelince verecekti ama olmadı, biliyorsun." Olmadı derken sesi zor çıkıyor; annemin ölümünü kabullenemiyor yüreği belli ki!

"İçinde ne varmış?"

"Öz annene ait birkaç parça eşyadır diye düşünüyorum."

"Öz anneme mi?" Şaşırıyorum. "Onun nerede öldüğünü, mezarını biliyor musun?"

"Evet, kasabanın çıkışındaki mezarlıkta."

"Sen gittin mi yoksa?"

"Annenle gitmiştim, evet."

"Annem buraya neden gelmek istedi teyze?"

"Seni burada daha iyi koruyacağını biliyordu. Ayrıntılı açıklama yapmadı, geçiştirdi aslında. Senin yerini öğrendiklerini, daha fazla kaçıramayacağını, Nerflerin seni koruyacağını söyledi. Zorunlu gelişti bir nevi. Nerflerden ona öz annen bahsetmiş, seni koruyamazsa bu kasabaya getirmesini istemiş. Çok ayrıntıya girmedi, bilmem gerektiği kadarını anlattı bana, belki beni de tehlikeye atmak istemedi. Anneni biliyorsun, ne kadar soru sorsan da anlatmak istediği kadarını anlatır, boşuna çabalarsın."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Sonra da, "Kutu tam olarak nerede teyze? Onu almak istiyorum," diyorum.

"Oraya gitmemiz şu an tehlikeli değil mi Aden?"

Başımı kollarımın arasına alıyorum. Ah... Bilmiyorum artık neyin tehlikeli olduğunu. Teyzem yanıma geliyor. "Tatlım, annen buraya getirdiyse vardır bir bildiği, ona güvenmeliyiz."

"O sandığı istiyorum."

"Tamam, Demir'le konuşurum, bizim için uygun vakitte gider alırız. Hadi çıkıp bahçede yürüyelim, eminim iyi gelir ikimize de."

Cadılar ve Nerflerin için huzurlu bir yer oluyor burası. Angela'nın hışmından kaçanlar buraya sığınıyor, savaşmak istemeyenler, gelecekten korkanlar... Farklı amaçlarla sığınan cadılar ve nerflerin bir arada yaşadığı

bir yer hâline geliyor. Bazıları benim kurban edilmeme karşı, eğer ayin gerçekleşirse güneşin hiç doğmayacağını düşünüp benim yanımdalar. Burası eğitim kampı gibi aynı zamanda.

Savaş eğitimi alıyorlar. Nerflerin çoğu yaratık kılığında geziyor burada. Demir ve Jack insan kılığında ama. Çok uzun zamandır da yaratık hâlini görmüyorum Jack'in. Ben onun insan hâlini seviyorum; samimi, sıcak... Clar'a âşık olmasam ilgimi çekecek bir tipi var.

Nöbetçilerden biri geliyor yanıma; konuşurken kafaları yerde, göz göze gelmiyorlar. Nerf olarak gezerken sesleri ilginç, ürkütücü. Gözlerinden yansıyan mavi ton anlattıkları şeye göre değişiyor. Mavinin bu kadar tonu olduğunu bilmezdim. Konuşurken hiç hareket etmiyorlar, taştan bir heykeli anımsatıyorlar bana.

Uzaktan bakıldığında oyun oynayan çocuklar gibi duruyorlar. Boylarından büyük savaşçı ruhları var içlerinde. Zararsız gibi görünüyorlar, en azından bana zarar vermeye kalkan olmuyor hiç. Toplantı salonuna gitmem gerektiğini söylemek için geldiğini öğreniyorum yanıma. Teşekkür etmemle yanımdan ayrılması bir oluyor.

O kadar hızlı hareket ediyorlar ki saniyede gözden kayboluyorlar. Salona gitmek için binanın giriş kapısına doğru yürüyorum. Etrafta gezinen nerfler onlara bakınca başlarını önlerine eğiyorlar. 'Hakkımda ne düşünüyorlar acaba?' diye merak ediyorum. 'Saygıları beni kurtarıcıları olarak görmelerindendir,' diye düşünüyorum.

Salona girdiğimde ayağa kalkıyorlar hepsi, başımla selam verip boş bulduğum yere oturuyorum. Kürsüdeki üç kişiye takılıyor gözlerim; burada ne işleri olduğunu merak ediyorum. Demir ve Jack de toplantıya eşlik ediyor, onların yanımda olması güçlü kılıyor beni ve kendimi daha iyi hissediyorum. Demir üzerindeki siyah

takım elbisesiyle oldukça resmî, bir o kadar da yakışıklı görünüyor.

Demir şaşkınlığımın farkına varmış olmalı ki, "Bizim yanımızda olmak için buradalar," diyor. Bella'nın böyle bir karar vermiş olmasına şaşırmıyorum, ani kararlar alıp sonra kolay vazgeçebilecek bir kız. Ruh hâli gibi davranışları da değişken. Beni şaşırtan Sin. O kararları net biri, kaldı ki hiçbir zaman yapılanları, oynanan oyunları doğru bulmadı. Herkesin dünya üzerinde istediği gibi, özgürce yaşaması gerektiğini düşünen biri... Düzenin cadılar ya da nerfler tarafından ele geçirilmesine karşı birinin bizim yanımızda var olmak için buraya gelmesi kafamı karıştırıyor. "Bu işte bir iş var," diye söyleniyorum.

Amy; Bella'nın sevgilisi. Bella'nın etkisi altında kalmış olması normal. Zaten duruşundan da belli ediyor, isteksiz ve kaygılı bir tavrı var, Bella'nın zoruyla geldiği açık.

Düşüncelerime ara veriyorum. Herkes bana bakıyor; soracağım soruları ve alacağım kararı merak ediyor.

"Neden bizimlesiniz?" diye soruyorum. Sesimi iyi ayarlayamıyorum, biraz sert çıkıyor. Salonun yapısı da etkili ama tüm gözleri üzerime toplamaya yetiyor bu tek soru. 'Sanki gelmelerini istemiyorum, hemen gitmeleri gerekiyor gibi bir eda ve sertlikle sormasam iyiydi ama olan oldu,' diye düşünüyorum.

Bella bir anlatmaya başlıyor ki bir an hiç susmayacak sanıyorum. Angela'nın senelerdir cadılara yaptığı baskılardan, kötü büyüler yaptırdığına kadar ne var ne yok anlatıyor. En son söylediği söz çok hoşuma gidiyor.

"Cadı da olsa herkesin yaşamı sorgulanmadan, özgürce yaşaması gerektiğine inanıyorum," demesi beni şaşırtıyor. Hiç Bella'nın bakış açısı ve ifadesi gibi değil.

Amy tanıdık, bildik şeylerden bahsediyor; yüzyıllardır iki farklı ırk olarak yaşandığını ve yine yaşanması

gerektiğini, bu düzenin bozulmasının daha büyük tehlikeleri beraberinde getireceğini anlatıyor.

"Sin," diyorum. Önce başını kaldırıp bakıyor, başı dik ama vücudu ciddiyetsiz duruşunu koruyor. Sandalyede kaykılarak oturuyor. Ortamın ciddiyeti onu etkilemiyor.

"Geldim çünkü yaşamanı istiyorum," diyor. "Varlığını devam ettirmelisin."

"Kendini varlığımı devam ettirmemi sağlayacak önemli bir etken olarak mı görüyorsun?" diyorum. Sözlerim üzerinde etkili oluyor, kendine çeki düzen vermeye çalışıyor. Sözlerinin dikkate alınmasını ister gibi dikleşiyor oturuşu. Bir müddet sonra da ayağa kalkıp "Evet Aden," diyor. Çok açıklama yapmaya çalışmıyor, sesindeki kararlılık, kendinden emin bir hâl alıyor.

Demir ve Jack ile göz göze geliyoruz. Diğer nerflere dönüyorum, düşüncelerine itiraz edecek kimse yok gibi. Kararı tamamen bana bırakıyorlar, kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Max, Demir'in kulağına eğilip bir şeyler söylüyor. Jack, Max'la konuşmaya başlıyor.

Üçü de kürsüde alacakları kararı bekliyor. Bella sabırsız, kıpırdanıp duruyor oturduğu yerden. Sin umursamaz bir tavır içinde, alacakları kararı merak ediyor gibi durmuyor. Daha çok duvarları inceliyor, buranın nasıl bir yer olduğu daha çok ilgisini çekiyor olmalı. Amy parmaklarını masaya tıklatarak ritmik bir ses yakalama çabası içinde; tiyatro sahnesinde, can alıcı bir oyunun arkasında yankılanan ritmi tutturmaya çalışıyor sanki... Kulaklarımıza kazınıyor çıkan sesler.

Bella dudaklardan çıkacak sözlere kilitlenmiş, nefes alıp almadığı şüpheli. Onun bu sabırsız tavrı beni ürkütüyor. Çözemediğim farklı bir yanı var, ne yapmaya çalıştığını zamandan başkası söyleyemez bize.

Garip hissediyorum... Kampta benim için savaşan arkadaşlarımın yanımda yer almak istemelerine şüpheyle bakıyorum. Oysa sevinç çığlıklarıyla karşılamam gerekirdi bu durumu.

En ince ayrıntısına kadar düşünür oldum her şeyi, kendilerini ifade edişleri beni tatmin etmiyor. Beden dillerine bakıp yalanlarını yakalamaya çalışıyorum. Max'ın sesi bölüyor daldığım düşünceleri.

Beni sadakat yemini için getirdikleri günü getiriyor aklıma sesi. 'Ben de bu kadar tedirgindim,' diye düşünüyorum. 'Max yine bu kadar ciddiydi. Benim de kötü niyetim yoktu, kaygılıydım, kendi varlığımı sürdürmekten başka bir şey düşünmüyordum. İçinde bulunduğumuz ortamlar ne kadar çok değiştiriyor kişiliğimizi... Korkuyla yoğruluyor kaygılarımız, sorgularımız başlıyor sonra, hiç durmadan, hep şüphe ederek. Bir de bakıyoruz her şeyden, herkesten ürkmek yaşam şeklimiz olmuş...'

Demir dokunuyor omzuma, son kararı hep birlikte veriyoruz. Aslında düşüncelerimin onları etkilemesini istemiyorum; kararı onlar vermeli. Sorumluluktan kaçış değil, hayır, ben sadece kendime güvenmiyorum. Ben onlar kadar iyi bilmiyorum geçmişte yaşananları. Yaşanacakları kestiremeyişim bu yüzden. Demir anlıyor tavrımı. Kalmalarına karar veriyorlar.

Garip bir şekilde seviniyorum. Belki önyargılarımı silmek istiyorum belki de beni kurtardıkları için minnet duyuyorum. Kalkıp sarılıyorum hepsine tek tek. Çok değil altı ay önce durumun farklı olduğunu, benim yerime düşünen bir annemin, kavga etsek de derdimi paylaşacağım bir kardeşimin olduğunu hatırlıyorum.

'Cadı değildim mesela, güçlerimi bilmezdim, yok edilmemin, ölmemin birçok kişinin tek isteği olduğunu

bilmezdim. İmkânsız aşkları kitaplardan, büyüleri masallardan öğrendim. Yabancıyım her şeye, kendime bile,' diye düşünüyorum.

Sin karamsarlığımı seziyor ya da düşüncelerimi okuyor kesin, gelip bana sarılıyor. Kulağıma "Seni bırakmam," diye fısıldıyor. Bakışları keskin, nefes alışı kesik ama sarılışı güven veriyor bana. Söylediklerine karşılık söz bulamıyorum, tamam demek ister gibi göz kırpıyorum sadece.

Salon boşalıyor, kendi kendimize kalıyoruz. Sin gözlerini üzerimden bir saniye ayırmıyor. Bella, "Bahçeye çıkalım, buranın gergin havasını daha fazla solumak istemiyorum," diyor.

Bahçede yürüyüş yapıyoruz, konuşmalarına dinleyici olarak katılıyorum, pek konuşmuyorum. Sin bir saniye yanımdan ayrılmıyor. Kolunu omzuma atıp bakıyor. Tedirginliğimi fark etmiş olmalı ki "Clar gelene kadar idare et," diye takılıyor tebessüm ederek.

Gülümsüyorum ve mırıldanıyorum. "İhtiyacım var ona." Bozuluyor, sanki bir an da kızarıyor yüzü, görmezden gelip yürümeye devam ediyorum. Konuşulanlara aklımı veremiyorum, sandığı ve içindekileri deli gibi merak ediyorum.

Bir an önce içindekileri almam gerek. Belki bir şeyler yazmışlardır, vakti olmadığını bilsem de biyolojik anneme ait olan şeylere bir an önce sahip olmak istiyorum. 'En kısa sürede gidip almalıyım onu,' diye geçiriyorum aklımdan. Sin kolumu tutup "Hayır, tek gidemezsin," diye karşı çıkıyor.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye omzuna vurup itiyorum Sin'i. "Ne hakla ya, kimsin sen!" diye bağırışım çınlıyor ormanda. Bella meraklı bakışlarla geliyor yanımıza. "Bella git!" diye bağırıyorum, umurunda değil,

hâlâ yanımızda, bize bakıyor. "Git dedim!" diye kükrüyorum resmen. "Yalnız bırakın bizi."

"Sen benim zihnime giremezsin Sin, buna hakkın yok."

"Aden inan istemeden duydum düşüncelerini ama yalnız gidemezsin."

"Sana ne be!" diye bağırıyorum. Sin zihnimi okumasına değil tek gitmeme takmış kafayı, ikna çabalarının ardı arkası kesilmiyor.

"O zaman yardım et bana," diyorum.

"Seni bu tehlikeli oyuna sokamam."

"Tamam, ben tek giderim."

"Dur, bana birkaç gün zaman tanı. Yerlerini ve amaçlarını öğreneyim, söz, götüreceğim."

Yaşadığım tedirginlik, duyduğum merak, Sin'in zihnimi okuması beni geriyor. Yaşadığım gerilim yüzünden sert çıkıştığım Bella'nın gönlünü almaya çalışıyorum. Yanlarına gidip şakalaşıyorum. "Oh, sevgilin de yanında, senden iyisi yok," diyorum.

Neyse ki uzatmıyor. Beni anlıyor artık sanırım. Amy "Bir de bana sor," diyor, gülüşüyoruz. Aslında gelmeleri iyi hissettiriyor, her günü aynı yaşamak, varsayımlarda bulunmaktansa, arada kafamı dağıtıp konuşabileceğim arkadaşlarımın olması güzel. Vedalaşıp odalarımıza dağılıyoruz. Kendimi çok yorgun hissediyorum ama gözlerimde uyku namına bir şey yok.

Clar nerede, ne yapıyor düşünmeden duramıyorum. Yanında olmaya o kadar alışkınım ki her saniye aklımın bir köşesinde. Yalnız olduğum anlarsa Clar'ı görme arzusuyla ve ne yaptığını düşünmekle geçiyor. Aslında birkaç dakikalığına da olsa mutlu hissetmek iyi geliyor bana. Yine odaklanıyorum, onu görmemin tek yolu bu. Bu da yetiyor bana.

Birkaç kişi giriyor görüş alanıma, sesleri duyamıyorum. Clar'ın etrafında bir iki kişi var, karşısında da sarı saçlı, uzun boylu bir kadın. Yüzünü döndüğünde annesi Angela olduğunu anlıyorum. Angela çok sinirli duruyor, elleri kolları havada, hararetle bir şeyler anlatıyor.

Sanırım doğru yapmadığım bir şey var, sesleri duyamıyorum. Clar kötü görünüyor, o da hararetle bir şeyler anlatıyor.

Merak ediyorum ne konuştuklarını. Clar'ın sesini duymaya başlıyorum. Sadece onun sesini duyuyorum. "Yeter!" diye bağırıyor. İsyan ediyor bir şeylere, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ses yine gidiyor. Clar görüş alanımdan çıkıyor, ben de transtan. Bir müddet odamda dolanıyorum, neler olduğunu çözmeye çalışıyorum. Yatağıma yatıp uyumayı denesem de uykum kaçıyor.

Hırkamı alıp çıkıyorum odadan, sessiz sakin ortalık, herkes uykuda. Nöbetçilerin, gözcülerin ayak seslerinden başka ses duyulmuyor.

Oturuyorum bir banka, 'Angela neler çeviriyor,' diye düşünmeye başlıyorum. Sesleri duyabilseydim işim daha kolay olacaktı.

"Senin işin hep zor," diyor arkamdan biri.

"Senin ne işin var bu saatte, burada Sin?"

"Tek uykusu kaçan sen değilsin demek ki," diyor.

"Bak seni uyarmıştım Sin, zihnimden uzak dur."

"Duruyorum Aden, yakınımda olduğunda istemeden duyuyorum düşündüklerini."

"Ben istemeden kimsenin zihninden geçenleri duymuyorum, sen de duymasan iyi edersin."

"Ya gerçekten yaklaşmamla bütün sesleri duyuyorum. Onu gerçekten seviyor musun?"

Şaşırıyorum duyduğum soruya. "Zihnimden okuyamadıklarını sorarak mı öğreneceksin?"

Ne Sin sorduğu sorunun cevabını alıyor ne de ben. Sadece boş boş uzağa bakıyoruz. "Anlamıyorsun değil mi?" diye mırıldanıyor. "Geleceğe bakmayı denedin mi Aden?"

Cevap vermiyorum, korktuğumu söyleyemiyorum.

"Geçmişe odaklanmışsın, sorgulayıp durman sana bir şey kazandırmaz. Geleceğe bakacak kadar cesur bile değilsin, bir de kabilenin kaderini değiştireceğini düşünüyorsun."

"Dobralığını seviyorum ama bu kadarını değil. Kafamı karıştırmak için mi geldin buraya Sin?"

"Hayır, senin için dedim ya!"

"Beni çok kısa süredir tanıyorsun, benden buna inanmamı bekleme."

"Sen de Clar'ı kısa süredir tanıyorsun ama onsuz yapamıyorsun," demesiyle bir ateş basıyor vücudumu.

"Ben Clar'dan hoşlanıyorum Sin," diyorum, onun konuşmasını durdurma çabası içindeyim.

O da yüzümü yüzüne yaklaştırıp "Ben de senden," diyor açık yüreklilikle.

Ses kulaklarımda yankılanıyor önce, beynime ulaşmasını engellemeye çalışıyorum. Anlıyorum beni sevdiğini. Söyleyecek sözüm yok, bekliyorum kalkıp gitmesini.

"Senden karşılık beklemiyorum Aden, bir şey istediğim yok, neden geldin dedin, söyledim. Bana borçlu değilsin, mecbur da değilsin. Oluruna bırak yaşamı."

"Clar da seni seviyor, en azından hisleriniz karşılıklı."

"Sanmıyorum," diyorum.

"Ben eminim," diye cevap veriyor. Sin böyle, inandığı şeyde diretiyor. Kendi doğruları gerçek olan.

"Bilmiyorum Sin, hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben biliyorum, seviyor."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Sevmese burada böyle oturamazdık."

"Ne saçmalıyorsun? Ne alakası var?"

"Çoktan ölmüş olurdun Aden." Ve kalkıp gidiyor. Aslında doğru, birçok kez öldürmek için fırsatı oldu, hiçbirini değerlendirmedi.

"Bu da ne şimdi?" diye söylenerek odama doğru yürüyorum. Adam hem sevdiğini söylüyor hem de Clar'ın da beni sevdiğine inandırıyor.

Teyzem ve Demir'i görüyorum yolda, birbirlerine aşkla bakıyorlar.

"Tatlım sen yatmadın mı?"

"Uyku tutmadı."

"Neyin var?"

"İyiyim, sorun yok teyze, hadi iyi geceler," deyip uzaklaşıyorum. Yatağıma uzanıp uykuya teslim ediyorum kendimi. Bebek ağlaması duyuyorum yine, annesinin ninni sesine karışıyor bebeğin sesi.

Clar'ı görüyorum uzaktan, onları izliyor. Taş merdivenlerden iniyorum, indikçe karanlığa bürünüyorum. Sandığın ışığı aydınlatıyor odayı. Tam elime alacakken bir el tutuyor kolumu. Angela'nın kahkahaları yankılanıyor. Terden sırılsıklam, kendi çığlığımla uyanıyorum. Odamın kapısı açılıyor. Rüyanın etkisindeyim, kimin geldiğini göremiyorum. "Şışşt geçti," diye bana sarılıyor. Karşılık veriyorum sarılmasına. Clar geldi sanıyorum. Kimin geldiğini anlıyorum, arkamı dönüp uyumaya devam ediyorum.

Sabah gün doğmadan yola çıkıyorum. Herkes uyurken gidip almalıyım bana ait olanları. Annemden kalan tek şey, onu kaybedemem. Evin önüne gelip bekliyorum biraz. Cesaret edemiyorum. Bulacaklarıma değil, karşılaşacaklarıma hazırlıyorum kendimi. Hiç tanımadığım bir insanın eşyaları beni heyecanlandırıyor.

Ellerim titriyor, onun dokunduğu eşyalara dokunacağımı düşündükçe kapının kolunu açmakta zorlanıyorum. Derin bir nefes alıyorum kendime gelmek için, bulamadığım gücü ciğerlerime dolan oksijende arıyorum. Açıyorum kulübenin kapısını, içeri girmekte zorlanıyorum, kaçıp gitmek geliyor içimden. Şimdi gidersem yine geleceğim biliyorum. Bazen kaçmak, yaşanacakları ötelemek iyi geliyor insana.

Ne kaçmaya ne yüzleşmeye cesaretim var. Kaçacak zamanım yok, onu biliyorum, öteleyecek zamanım var mı bilmiyorum. Düşünmeden içeri giriyorum. Bir yatak, bir dolap ve bir sürü fazlalık var odada. Clar'la uyuyakaldığım yatağa bakıyorum, sonra halıyı kaldırıp kapağı açıyorum.

Teyzemin tarif ettiği gizli yer burası olmalı. Kapağın açılırken çıkarttığı gıcırtı rahatsız ediyor beni. Taş duvarların soğukluğu işliyor bedenime, biraz olsun kendime geliyorum, elimdeki fenerle aydınlatmaya çalışıyorum yolumu. Ahşap kokusuyla karışık rutubetli hava vuruyor yüzüme.

Dikkatlice etrafı inceliyorum; depo gibi bir yer, yarım duvarlar örülmüş, bölmelerle ayrılmak istenmiş. Duvarın üst köşesinde elimi gezdiriyorum.

Hadi ama... Sabırsızlığım gittikçe artıyor, tam yaklaştığım sırada bir terslik çıksın istemiyorum. "Buralarda bir yerlerde olmalısın," diye söylenirken negatif düşünceleri kovalıyorum. Taş parçaları elimi acıtıyor.

Pes etmiyorum ama. Titreyen dizlerime, ayaklarımın karıncalanması eşlik ediyor. Ayak parmaklarımın üzerinde durmaktan bir müddet sonra parmaklarımı hissetmez oluyorum. Kutunun kilidi çarpıyor elime, zorluyorum çıkartmak için, biraz çabalamam gerekiyor. Yandaki taşı oynatmaya çalışıyorum. Kutu sıkışmış ya da bilerek böyle konulmuş. Birkaç hamle sonra almayı başarıyorum.

Hırkamı çıkarıp kutuyu sarıyorum güzelce. Kimsenin olmadığı bir yerde saklamaya çabalıyorum sahip olduğum tek şeyi. Çantamı açıp, hırkama sardığım kutuyu koyuyorum, iki kere de kontrol ediyorum fermuarı. Merdivenleri tırmanıp çıkıyorum yukarı. Yatağa oturup kutuya bakmak istiyorum.

Sakin ve güvenilir bir yer bulana kadar beklemeliyim. Burada kalmanın tehlikeli olduğunun farkındayım, arabaya gidip bir an önce uzaklaşmak istiyorum.

Nereye gittiğimi bilmeden basıyorum gaza. Clar'ın evinin yakınında bir yerde arabayı durdurup sesleniyorum zihnimden. Seslenmemle cevap vermesi bir oluyor. Evin kapısını görebileceğim bir yerde durup Clar'ın gelmesini bekliyorum. Birkaç dakika sonra kapıda beliriyor. Birilerinin gelmesinden korkar gibi yüzü, defalarca etrafını kontrol ediyor. Arabaya binip "Sür," diyor.

"Nereye Clar?"

"Sür dedim sana!" diye bağırıyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlıyorum. Nereye gittiğimi bilmeden basıyorum gaza, ormandaki yolun en güvenli yol olduğuna karar veriyorum. Ağaçların sıklaştığı bir yerde arabayı durduruyorum.

"Aden çok tehlikeli bu yaptığın. Ne işin var burada?"

"Tehlikeli olduğunu biliyorum." Onun sinirli ve hızlı konuşmasına karşılık verdiğim cevaplar ve ses tonum bir o kadar sakin.

"Biliyorsun da niye geldin peki?"

"İşim vardı."

"Ne işin vardı?"

"Evin oradan geçiyordum, ne var bunda?"

"Ne işin vardı Aden?

"Boş ver, geldiğime pişman ettin."

"Aden sen gelme, seni görmeye ben geleceğim."

"Nasıl olacak bu?"

"Binaya giremem ama ormana gelebilirim, orada görüşebiliriz."

Aslında gelme nedenim Angela ve adamlarının planlarını öğrenmek ama soramıyorum. Uygun cümleleri bulmakta zorlanıyorum. Cümleleri bulsam da konuya nasıl gireceğim onu hiç bilmiyorum. Sözün etrafında dolanıp saçmalıyorum. Neyse ki, Clar işimi kolaylaştırıyor.

"Bizimkiler çok gergin, bu sinirle sana düşünmeden zarar verebilirler. Bu beni çok korkutuyor. Seni görmeyi ben de çok istiyorum ama senin yem olarak kullanılacağından korkuyorum." Bu sözleri söylerken değişik bir tavır içerisinde olduğu gözümden kaçmıyor.

"Ne o, görevini elinden almalarına mı sinirleniyorsun?" diyorum. Beni tanımadan aldığı görevi yarıda bırakmasını yüzüne vurmanın pişmanlığını yaşamam çok uzun sürmüyor. Acımasızca davrandığımı fark ediyorum ama sözler dudaklarımdan dökülmüş oluyor çoktan. Geri alma şansım da yok. Nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Clar'ı sakinleştirmenin yolunu aramaya başlıyorum. Kolumu öyle sert tutuyor ki, canının acısına karşılık canımı acıtmaya çalışıyor.

"Sana ne diyorsam onu yap!" diye bağırıyor yüzüme. Parmakları kolumu deliyor sanki. Sesimi çıkartmıyor, başımı bile kaldırmıyorum; beden dilim suçlu olduğumu kabul ettiğimi ele veriyor. Kolumu bırakıyor ama parmaklarının izi hâlâ tenimde. Kolay silineceğini sanmıyorum. İçten içe sızlıyor, kızarıklığı daha da artıyor. Sessizliğimi bozmaya çalışıyor.

"Acıdı mı?"

Cevap vermiyorum, derin nefes alıyor, parmaklarımı kolumda gezdiriyor.

"Canını acıtmak istemezdim."

Yüzüne bakmadan sarılıyorum. Özür dileyemiyorum ama onu kırdığımı bilmesini istiyorum. Başını boynuma gömüp derin bir nefes daha alıyor ama bu sefer nefesi uzun süre geri vermiyor. Bir müddet öyle kalıyoruz, kıpırdamaktan korkuyorum.

Elime bir şey bırakıyor. "Seninle buradan haberleşeceğiz. Sen mecbur kalmadıkça arama, ben sana buradan ulaşırım. Çok az kaldı, inan bana."

İnanmayı çok istiyorum ama kararlılığına gölge düşürmemek adına bir şey söylemiyorum.

"Nereye gelmen gerektiğini buradan bildireceğim." Başıma bir öpücük kondurup hızla ayrılıyor arabadan.

Arkasından bakakalıyorum. O hiç bakmıyor, gidişini kolaylaştırıyor biliyorum. Binaya geri dönüyorum, odaya çıkıp kutudakilere bakmak istiyorum. Bella ile karşılaşıyorum, ne söylediğini duymayacak kadar hızlı ilerliyorum. Tek istediğim bir an önce odama geçip geçmişimle baş başa kalabilmek.

Kapıyı kilitleyip yatağıma oturuyorum. Bella kapıyı yumrukluyor. "Aç şu kapıyı, neredeydin?" diye sorular yağdırıyor. Açmayacağımı anlaması neyse ki uzun sürmüyor. Gürültü bir süre sonra kesiliyor. Çantamı açıp kutuyu yatağın üzerine bırakıyorum. Deli gibi dolanmaya başlıyorum odada. Bir sağa bir sola dolanıp duruyorum. Merakımın endişeme yenik düşmesi beklediğim bir şey değil. Defalarca elim gidiyor, açamıyorum bir türlü.

Teyzeme ihtiyacım var. Bana cesaret verecek birine. Teyzemi aramak için çıkıyorum odadan. Demir ile bahçede gezinirken buluyorum onu.

Soru sorsalar da cevap vermiyorum. "Afedersin alıyorum," deyip teyzemi çekiştiriyorum. Neden çağırdığımı anlıyor hemen. Odama girince hemen kapıyı

kilitliyoruz. Yatağımın üzerindeki kutuya bakıyoruz ikimiz de. "Tahmin ettim gittiğini, cesaretine hayran kaldım," diyor.

Bakışıyoruz bir süre. Israr etmiyor aç diye, hazır hissetmemi bekliyor sabırla. Bedenen yanımda bulunup bana güven veriyor. Kutunun karşısına oturuyorum. "Bana ulaşacağını biliyordu," diye fısıldıyorum.

Kabartmalar var kutunun üzerinde, özenle işlenmiş. Kimin işlediğini merak ediyorum. İşlerken ne düşündüğünü. Parmaklarımı gezdiriyorum üzerinde, gözlerimi kapatıyorum. Annemin kutuya değen elinin sıcaklığını, yumuşaklığını hissetmeye çalışıyorum.

Beşgen bir şeklin içine güneş resmi kazınmış. Usta bir elden çıkmış belli; milimetrik ayarlanmış güneşin yeri.

Kapağını aralayıp kutunun ağzında gezdiriyorum parmaklarımı, en ufak bir pürüz yok, dümdüz, cilalı gibi kayıyor parmaklarım. Açıyorum kapağı, kırmızı bir kumaş, can alıcı rengi gözlerimi alıyor. Bu kumaşa sarılmış içindekiler. O kadar özenle yerleştirilmiş ki içine yeniden katlayıp koysam aynı düzgünlükte yerleştiremem. Küçük bir şişe, içi su dolu, yan yatırılmış, alıp yanıma bırakıyorum.

Küçük taşlar var içinde; Güneş ve Ay taşı. Yan yana konmamaya özen gösterilmiş sanki. Bir kese var; bordo, kadife. Merakla açıyorum keseyi, içinde göz alıcı güzellikte bir kolye. Üstünde güneş resmi var, sarı altından sanırım. Madalyonun arka tarafında Ay taşı var. Metal parçaya nasıl bu kadar sağlam yapıştırıldığını merak ediyorum. Elime aldığımda Ay taşının ara ara ışık saçmasıyla güneş resmi de parlamaya başlıyor. Harika tasarlanmış, nefis bir şey. Taş, doğal taş.

Özensizce, kırılmış, kopmuş bir parça seçilmiş sanki madalyon için. İşlem görmemiş, doğallığını koruyor.

Kolyeyi boynuma taksam güneş resmi görünmeyecek, bedenime batmasını önleyemem. Bunun annemin kolyesi olması, bunu boynuna takması ve bana bir yolunu bulup ulaştırması beni tarifi zor bir mutluluğa hapsediyor. Yaşadığım mutluluğun yanında garip bir burukluk da var yüreğimde.

Boynuma bir an önce takıp taşımak istiyorum annemin kolyesini. Takmamla sarsılmaya başlıyorum, midem bulanmaya başlıyor. Her yer hareket ediyormuş gibi başım delice dönüyor. Kendi sesimin uğultusu kulaklarımdan yayılıyor tüm bedenime. İçimi bir ürperti, bir korku kaplıyor.

Bana güç vereceğini düşündüğüm madalyon zayıflatıyor sanki. Sesimi o tanıdık bebek ağlaması bastırıyor, ses gittikçe daha da artıyor. Sonra her yer kararıyor.

Ormanda durmadan, hiç durmadan koşuyorum… Bacaklarım ağırlaşıyor, koşmaktan nefesimi düzenlemekte zorlanıyorum. Zirveye çıktığımız yerdeki kulübeyi görüyorum. Kulübeye yaklaştıkça ses artıyor. Bebeğin olduğu yeri buluyorum. Kulübenin kapısına gelip biraz soluklanıyorum. Sesler geliyor içeriden.

Kafamı içeri uzattığımda her yerde yanan mumları görüyorum. Her mumun yanında Ay taşı ve Güneş taşı dizilmiş; sıraları karıştırılmadan. Işıkları yansıyor, birinin ışığının bittiği yerde diğeri mumdan aldığı ışığı yansıtıyor. Gördüğüm manzara büyüleyici, muhteşem... Arkamda duyduğum çıtırtı beni manzaradan kopartıp dikkati dışarıya vermeme neden oluyor. Ayak sesleri olduğunu tahmin ediyorum, sesin uzaklaştığı yere doğru temkinli yavaş adımlarla ilerliyorum.

Kulübenin arka tarafındaki mezarlığı görüyorum. Mezar taşlarını ay ışığı aydınlatıyor. Böcek ve kuş sesleri geceyi uyandırmak için acı acı bağırıyor. Yüzümden

süzülen yaşların tuzu gözlerimi yakıyor. Bir an için bir karaltı gördüğümü sanıp o yöne doğru ilerliyorum. Kalbim kulaklarımda atıyor sanki; gümbürtüsü sesi duymamı zorlaştırıyor. Dikkatle her köşede geziyorum ama en ufak bir yaşam belirtisi yok.

Yerdeki kurumuş yaprak parçaları yaşamın bittiğini anlatıyor bana. Toprak kaya gibi sertleşmiş. Ağlayanları da yok ölülerin demek ki mezarları başında. Uzun zamandır kimsenin gelmediğini, ilk gelenin ben olduğunu işaret ediyor doğa. Bebek sesine takılıyorum, kulübeye doğru ilerliyorum. Mumların aralarından geçip, koridora ulaşıp, merdivenlerin olduğu bir boşluğa geliyorum.

Medeniyetin getirdikleri kapıdan içeri alınmamış, ilkel yaşam hâkim. Merdivenlerden düşmeden inmek için ellerimi duvara yaslayıp, gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyorum. Her merdiven inişimde sese bir adım daha yaklaşıyorum. Ses gittikçe artıyor. Gördüğüm rüyadan korkup kaçmak istiyorum. Uyanmak için zorluyorum kendimi ama çabalarım fayda etmiyor, düş beni kendine çekmeyi başarıyor. Çırpınışlarım boşuna, kaçamıyorum.

Bebek sesine uğultular eşlik ediyor, kalabalık bir gruba yaklaştığımı anlıyorum. Son üç adımdan sonra köşeyi dönünce yanan meşalelerin ışığı vuruyor merdivenlere. Gözlerim ışığa alışmakta zorlanıyor. Acısını hissediyorum. Bir kalabalık çıkıyor karşıma, bir sürü insan siyahlar giyinmiş. Acıklı bir ağıt dökülüyor dudaklarından, sesleri aynı anda yükseliyor, nefeslerini aynı anda bırakıyorlar.

Aralarında geziniyorum, kimse beni görmüyor. Dokunmaya çalışıyorum, elim bedenlerini delip geçiyor. Gözlerinin neye kenetlendiğini görmek için kalabalığı yarıp ilerliyorum.

Devasa bir ateş yanıyor en önde. Turuncunun yoğun, sarının az olduğu bir ışık saçıyor etrafa. Ateşin

dalgalanması yükselen seslerle değişiyor. Sesler yükselince ateşin gücü de artıyor. Halka oluşturduklarını, transta olduklarını anlıyorum. Ateşin yanında küçük bir bebek küveti var. Gümüş işlemeli mavi taşlarla süslenmiş. Suya rengini vermiş taşların göz alıcı güzelliği... Sesini duyuyorum ama bebeği göremiyorum.

Kalabalığı geçip yürümeye devam ediyorum. Önüme, arkama, yukarı bakarak, şaşkın ama merak içinde ilerliyorum. Dar, uzun, taştan bir oda çıkıyor karşıma. Odanın kapısındaki ihtişama yanlarında yanan dev meşaleler eşlik ediyor. İçeri girerken yankılanarak gelen sesle ürperiyorum. Ağlama yerini acılı çığlıklara bırakıyor. Sesin yankılanıp duvarlarda yarattığı titreşimi hissediyorum. Dizlerim de taşların titremesine eşlik ediyor. Kapıyı açıp içeri girdiğimde küçük pencereden sızan ışık karanlığı gri tonlara büründürüyor. Odanın tam ortasındaki bebek mezarına takılıyor gözlerim. Mezar taşı tamamen Ay ve Güneş taşı işlemelerinden yapılmış, hepsi aynı boyutta. Belirli simgeler işlenmiş üzerine, daha önce görmediğim şekiller. Birleştiğinde güneş şeklini oluşturuyor küçük simgeler, "Büyüleyici," diye mırıldanıyorum, sesim yankılanıyor odada.

Sesim duyulunca taşlar pırıldamaya, yanıp sönmeye başlıyor. Mezar taşının üzerinde bir oyuk var, görseli bozan bir oyuk. Neden böyle yaptıklarını anlamıyorum. Koridordaki insanların hepsi odaya girmeye başlıyor. Ağıtlar kalabalıkla daha da artıyor. Geri geri kaçmaya çalışıyorum, ayağım takılıyor, düşmemek için mezar taşına tutunuyorum. Birden bir ışık kaplıyor her yeri, boynumdaki kolyeden de aynı ışık yayılıyor. Boynumdan çıkarıyorum kolyeyi. Avucumda bir çekim hissediyorum.

Serbest kalan kolye mezarın üzerinde ışıkla birlikte dolanıyor. Binadaki taşlar ışığa eşlik edercesine

yerlerinden çıkmaya başlıyor. Düşmemek için duvara yaslanıyorum, duvar gidip geliyor. Ayakta durmakta zorlanıyorum. Taşların duvardan ayrılma sesi acı bir çığlık gibi yankılanıyor boşlukta. Üzerlerine kopan taş parçaları düşen insanların çığlıklarına bırakıyor yerini. Bina daha da hızlı sallanıyor. Sanki bebeğin çığlıkları buna neden oluyor gibi. Çatıda tahtalardan ayrılan çivi seslerini duyuyorum.

Yeryüzü isyan ediyor bebeğin ağlamasına, ta ki kolye mezardaki oyuğa takılana dek. Kolye mezar taşına takılınca kayboluyor herkes, her şey… Birden güneş kaplıyor geceyi. Bebeğin ağlama sesi kesiliyor.

Clar'ı görüyorum karşımda, bana bakıyor, sevgiyle gülümsüyor. Yine o can alıcı bakışlar var gözünde, gizli bir tebessüm var dudaklarında.

Teyzemin sarsıntısıyla kendime geliyorum. Nefes nefeseyim, ter içindeyim. Kolyem elinde, neler olduğunu anlamak ister gibi bakıyor yüzüme.

"Neden çıkarttın? O benim," diyorum.

"Senin ama," diye geveliyor lafı ağzında. "Gözlerin… Gözlerine bir şey oldu," diye aynı sözcüğü defalarca yineliyor. "Büyülü bu!" diye çığlık atıyor teyzem.

"Teyze dur, yok öyle bir şey, sakin ol," desem de teyzem bir türlü ikna olmuyor.

"Onu boynundan aldığımda seni uyandırabildim Aden, inan bana. Çok korktum, sana bir şey yaptı. Gözlerinden bir ışık yayıldı ve beni duymadın. Lütfen takma bunu bir daha."

"Teyze tamam, geçti," diye teselli etmeye çalışıyorum onu.

Ellerimi tutup bana sarılıyor. "Aden bana söz ver onu bir daha takmayacağına, söz ver," diye durmadan aynı şeyi söylüyor.

Tamam demesem, söz vermesem daha kaç kere söyleyecek ve girdiği şoktan nasıl çıkacak bilemiyorum. Mecburen "Tamam," diyorum. "Söz, bir daha takmayacağım." Nefes almaya başlıyor. Kelimeleri hâlâ net telaffuz edemiyor; kesik kesik konuşmaya, boş bakışlarla durmaya devam ediyor bir süre daha.

İtiraz etmem konuşmamızı uzatmaktan başka bir işe yaramayacak biliyorum. Teyzeme su getirip biraz uyuması için ısrar ediyorum. O uykuya daldığında pencere kenarına oturup gördüğüm düşe anlam vermeye, bana gönderdiği mesajı bulmaya çalışıyorum.

Çabalarım boşuna, yaşadıklarımın mantıkla örtüşmesi zor. Ama mutlaka bir yerlerde bana gönderilen, anlamam gereken bir şeyler var, biliyorum. Bu kolye onca zaman sonra karşıma durup dururken çıkmış olamaz. Geleceğime dair yapılan planların bir parçası. Kurtuluşumun da kurgulandığına inanıyorum. Gördüğüm düş mü, büyü mü bilmiyorum; film şeridi gibi gözümün önünden akıp geçiyor.

Üzerime bir ağırlık çöküyor. Biraz uyumak için koltuğa kıvrılıyorum. Teyzem kâbus görüyor olmalı, "Hayır, hayır," diye kendi kendine söyleniyor. Korkmuş olmalı, nasıl göründüysem gözüne, bana büyü yapıldığını düşünmüş olmalı.

Dönüp duruyor yatakta. Uyumak için gözlerimi kapatmamla telefonumun sesini duymam bir oluyor. Telefonun sesiyle yorgunluğumdan, bitkinliğimden eser kalmıyor. Hemen kalkıp telefona doğru koşuyorum.

"Clar," diye soluk soluğa açıyorum telefonu. Telefonu açışımdaki tavrım Clar'ı korkutmuş olmalı, telaşlanıyor.

"Ne oldu? Neredesin? Kim var?" diye ardı ardına soru yağmuruna tutuyor beni. Nasıl cevap vereceğimi, ne

diyeceğimi bilmeden kalıyorum telefonun diğer ucunda. Neyse ki toparlıyorum durumu.

"Koştum, telefon odamda kalmış da, iyiyim sorun yok."

"Ah Aden, bir şey oldu sandım. O nasıl telefon açmak öyle?"

"Tamam canım, yok bir şey."

"Peki, yarım saat sonra seni patikanın başından alırım."

"Tamam, görüşürüz," deyip telefonu kapatıyorum.

İçim kıpır kıpır, yüreğim hissettiğim mutluluğu, heyecanı taşımakta zorlanıyor. Yaşadıklarımı, annemden bana kalanları ve gördüğüm düşü paylaşmak istiyorum onunla. Onun mutlaka mantıklı bir bağ kuracağına inanıyorum. Geçmişe hâkim, olayları biliyor, kolyenin gizemi olup olmadığını bana açıklayabilir.

Böylelikle annemin bana vermeye çalıştığı mesaja ulaşabilirim. Belki kurtuluşuma çok az kalmıştır. Teyzemin üzerini örtüp hırkamı alıp iniyorum aşağıya.

Bahçe her zamanki sessizliğini koruyor. Sakinliğe temiz hava eklenince kendimi daha iyi hissediyorum. Rüzgârın getirdiği bol oksijen kendimi daha dinç hissetmeme neden oluyor. Gece dışarı çıkarken tedirgin oluyorum. Kapıdaki adamlara hesap vermem gerekirmiş gibi ezilip büzülüyorum çıkarken.

Annemin hayatta olduğu günlerin, birlikte yaşadığımız zamanların kişiliğime yansımaları bunlar; sorumluluk duygusu. Bahçe kapısından çıkmak kötülüklerle dolu dış dünyayı anımsatıyor bana, burayı evim gibi benimsemiş olmam, insanın yaşadığı ortama kolay ayak uydurması ilginç geliyor o an. 'Yaşamın sürprizleri' diye düşünüyorum.

Ağaçlar da benim gibi tedirgin; rüzgârın dallarını yüzüme doğru eğdiği ağaçlar merakla bana bakan canlılar

gibi görünüyor gözüme. Gökyüzü benim gibi karamsar duruyor, içindeki karanlığı en koyusundan yansıtıyor bu gece. Bütünleşiyor sanki bedenimle. Ormandaki kulübeye gitmek için duyduğum delicesine istektir belki beni tedirgin eden, gördüklerimi yaşamaktan ürküten...

O kadar eminim ki orada bir şeyler saklı olduğuna ve beni beklediğine. Bir çıtırtı bölüyor duyduğum isteği ve korkuya bırakıyor yerini. İki ağacın arasında bir karartı var. Tüm dikkatimi harcasam da zifiri karanlıkta göremiyorum ne olduğunu. Parlayan iki çift göz görüyorum sadece; gittikçe bana yaklaşıyor. Aramızda birkaç adım mesafe kalınca bir köpek olduğunu anlayıp rahatlıyorum. "Kendi gölgemden ürker oldum," diye söyleniyorum. Köpek boş bakışlarla bakıyor yüzüme, o da anlam veremiyor bu saatte burada ne aradığıma.

Patikanın ucunda Clar'ı görünce yürümeye devam ediyorum. Ayak seslerimi duymuş olmalı ki yüzünü dönüyor bana.

"Selam," diyorum sevecen, yumuşak bir sesle. Sanki sahilde bir kafede buluşmuşuz gibi. Ses tonum ve rahatlığım ortama pek uymasa da garipliğini fark etmem çok vaktimi almıyor. Bulunduğum yer değil, buluştuğum kişi beni neşeli kılan.

Benim sesimin sevecenliğinin tersine Clar soğuk bir ses ve donuk cümlelerle selamlıyor beni. Bu durum beklentilerimden çok uzak. Beni çağıranın o olduğu düşünülürse canımın sıkılması kaçınılmaz.

"Bir şey mi oldu?" diye sorup, doğrudan konuya giriyorum. Belli ki özlem değil onu yanıma getiren.

"Hadi yürüyelim biraz." diyor. İkimiz de konuşmaktan korkar gibi bir müddet yürüyoruz. Ona kolyeden nasıl bahsedeceğimi düşünüyorum. Bende olduğunu söylemeden konuyu nasıl açabileceğimi.

"Clar, geçen gece garip bir rüya gördüm, sen belki anlam verebilirsin."

Yaşadıklarımı rüya gibi soluksuz başlıyorum anlatmaya. Kolyeyi tarif etmemle Clar yürümeyi bırakıp sadece bana odaklanıyor. Kıpırdamadan yerinde kalıyor. Ben anlatmaya devam ediyorum.

Benim söylediklerimi dinlerken huzursuzca etrafı süzüyor, bir yerlerden birilerinin çıkmasını bekler gibi tavrı. Ben de ister istemez süzüyorum etrafı, bakınmadan duramıyorum. "Bununla ilgili bir şeyler okudun mu?"

"Hayır, ne okuyabilirim ki, alt tarafı bir kolye. Sadece rüyanda görmüş olamazsın Aden, bana doğrusunu anlat."

"Ne saçmalıyorsun sen!" diye sesimi yükseltmeye başlıyorum. "Alt tarafı bir kolye, bilmiyor musun?" diye çıkışmamla ağzımı kapatıyor.

"Bağıra bağıra kolye deme." Uyarırken göz bebeklerinin kocaman olduğunu, yüzünün kızardığını görüyorum. Elini ağzımdan çekmeden "O alt tarafı kolye diye bahsettiğin, küçümsediğin şey Tanrıça'nın kolyesi," diyor.

Duyduklarım karşısında donup kalıyorum.

"Ne? Tanrıça'nın kolyesi mi?" diye mırıldanıyorum. 'İyi ama annemde ne işi var o kolyenin? Bana neden ulaştırmak istedi?' diye düşünüyorum. Bir sorunun cevabını aramak için çıktığım yolda sürekli yeni sorular ekleniyor.

"Gördüğün rüya seni fazla etkiledi Aden. Kolyenin gerçek sahibini duyunca niye bu kadar şaşırdın?" Yüz hatlarımı inceliyor dikkatle, gözlerim boşluğa dalmış olsa da bakışlarının üzerimde gezindiğini, bir şeyler aradığını hissedebiliyorum.

"Rüyana nasıl girdi bilmiyorum, bu anlattıkların şaşırtıcı. O Tanrıça'ya kurban edilen bebeğin kolyesi. Tören de kurban töreni. En ince ayrıntısına kadar biliyor olman garip," deyip duraksıyor.

İtiraf etmemi bekliyor sanırım. Birkaç kelime söyleyip tepkilerimi ölçüyor. Yaşadığım şok tarif edilemez. "Bebeğin boynundaki kolye," diye vurgulayarak yineliyor sözcüklerini. "İlginç olan bir şey daha var," diyor, dönüp bakıyorum yüzüne, ağzından çıkacak sözcüklere odaklanıyorum.

"Bebek seninle aynı güçlere sahip, aynı gün doğmuşsunuz. Seninle aynı şartlarda doğan bir bebek. Bahsettiğin kolye 200 yıldır kayıp. Bebek kurban edildikten sonra boynundan alınıp mezarına takılmış ama çalınmış. O kolye kehanete inanan cadıların eline geçerse aynı şey senin de başına gelecek demektir. Durduramayız hiçbirini. Mezar taşındaki oyuktan, kimlerin ne amaçla çaldığı belli değil. Kehanette anlatılan, yeniden doğacak bebek için birileri tarafından alınmış olmalı. Güç transferi, laneti ortadan kaldırmanın yolu."

"Mezar nerede?" diye mırıldanıyorum.

"Yerini bilen yok. Bununla ilgili birçok söylenti var ama birçoğu asılsız çıkmış, aramaktan vazgeçmişler. Mezarın yerini bulmak kehaneti sonlandıracak. Laneti silecek kişiler için önemli. Lanetin silinmesini isteyen birileri çalmış olabilir. Kolyeyi çalan kişi çok cesurmuş bence. Bunu yapabilmesi için ya çok kalabalık olmalılar ya da çok zeki... Tek başına bunu başaran kişinin cesaretine de zekâsına da hayran kalırım. Diğer seçenekse kabilenin gücünü kendi üzerine çekmek için çalınmış olması. Birçok kişi senelerce aradı kötü emelleri uğruna. Amaçları lanet değildi. Belki kötülük engelledi bulunmasını, birçok nedeni olabilir. Eğer onların eline geçseydi, bizler kötülük için çalışan bir soy olarak sürdürürdük varlığımızı. Kaldı ki onlardan birinin elinde olsa seni hiç düşünmeden kurban eder, gücünü kendi bedenine çekerdi. Yerine konduğunda kötülüklerin sonlanacağı, güç transferinin yapılamayacağı sana

rüyanda anlatılmış. Senelerdir duyduğumuz, bize anlatılan şeyler... Aden nasıl bir bağ içerisindesin? Bütün bunlar, yaşadıkların sana bir mesaj olabilir. Bu mesajın sana gönderilmesi, senin bu görev için seçildiğini anlatıyor bence. Seni zor bir görev bekliyor."

"Peki, o kolyeyi bulup yerine koyarsam peşimi bırakırlar mı?" Sorduğum soru komik gelmiş olmalı ki gülerek cevap veriyor.

"Kolyenin bulunması biraz zor. Nerede ve kim tarafından alındı bilmiyoruz. Bir yerlere saklanmış ama nereye?"

"Hadi bulduk diyelim?"

"O zaman işlerine yaramazsın. Güçler kolyenin yerine konmasıyla yok olacak. Seni öldürmek kimseye fayda sağlamaz."

"Kolyenin mezara konulması bütün güç transferini engelleyecek, doğru mu anlıyorum?"

"Evet, cadılar arasında da senin için de güç transferi kalkıyor."

"Bir nevi zulme son gibi mi?"

"Zulüm demeyelim ona."

'Anne,' diye düşünüyorum. 'Nasıl zeki bir kadınmışsın sen. Kaç yıl önceden bugünün hesabını yapıyor olman inanılmaz.'

"Neden daha önce defalarca sormama rağmen bahsetmedin bu çıkış yolundan?"

"Aden bu imkânsız çünkü kolyeyi bulamayız. Kimde, nerede olduğunu bilmiyoruz. Kurban etmek isteyen liderlerin ellerinde olsa şimdiye çoktan ölmüş olurdun. Beklemezlerdi. Onlarda olmadığı kesin."

"Peki, nerede olabilir?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. Sesi düşünceli geliyor, zihnini zorladığı belli.

Bir an için bende olduğunu söylemek istesem de vazgeçiyorum.

"Peki, biz bulursak bunu başarabilir miyiz?"

"Mezarın yerini de bulmamız gerekecek, bulursak neden başaramayalım?"

Seviniyorum aylar sonra, ilk defa bir kaçış yolu bulmak beni heyecanlandırıyor. Ama kolyenin bende olduğunu bir müddet daha Clar'dan saklamam gerektiğine karar veriyorum. İçimde ona karşı ufak da olsa bir şüphenin hep kalacağını biliyorum. O Angela'nın oğlu. İlk başlardaki düşünceleri sonradan değişse de hep bir kandırılma şüphesi kemiriyor içimi, bazen ufak bazen büyük.

Kendi işimi kendim halletmeliyim. Hem güvenmiş olsam bile bu tehlikeli oyuna yanımda birilerini sürüklemem doğru değil. Bu çok tehlikeli, kendi varoluş savaşımı kendim vermeliyim; ya kazanacağım ya kaybedeceğim. Bu onun sonu ya da zaferi olmamalı.

Savaş içinde savaş, oyun içinde oyun, nasıl adlandırıldığı önemli değil, yeni bir kaosun habercisi. Merak ettiğim sorularının yanıtının Clar'da olduğunu biliyordum. 'Annemin eline nasıl geçti,' diye düşünüyorum. 'Kimlerle, nasıl bağlantısı vardı? Benim Türkiye'de büyütülmem ve buraya geleceğimden emin olması, bu savaşın içerisinde var olmam nasıl planlanmış? Kurtuluşum olan madalyonun bunca yıl saklanabilmesini aklım almıyor. Nasıl bir kurgu bu? Üstün güçlere sahip yaratıklar madalyonun yerini nasıl bulamadı?' Cevapları aklımı zorlayan sorular zihnimde dolaşıyor. Daldığım düşüncelerden sıyrılarak "Beni buraya neden çağırdın?" diye soruyorum Clar'a.

"Bizimkiler büyük bir savaş hazırlığı içindeler, seni almaya, güçlerini evrene kanıtlamaya kararlılar. Yollarından döndüremiyorum. Gözlerini hırs bürümüş. Bu hırs içinde yok olmanı istemiyorum."

Söyledikleri beni ürkütmüyor, ben ne yapacağımı biliyorum. Çıkacağım yolun zorlukları, tehlikeleri hangi yöne saparsam sapayım aynı büyüklükte olacak. Beklemektense rüyalarımın peşinden gitmeye, hayallerimi mi kâbusumu mu yaşayacağımı kendi gözlerimle görmeye kararlıyım. "Tamam," diyorum "Senin yapacak bir şeyin yok, üzülme."

Kollarına alıp sarıyor beni. "Yapacağım değil, kaybedeceğim şey korkutuyor beni," diyor. Daha sıkı sarılıyorum. "Gitmeliyim," diye fısıldıyor kulağıma, derin bir nefes alıp uzaklaşıyor. 'Gitme,' demek geliyor içimden, elini bırakmak istemiyorum. Söyleyecek cesaretim yok. Olsa da kalacak vaktim yok zaten. "Tamam," diyorum ve uzaklaşıyorum. Odama çıkıp bilgisayarımın arama motoruna *"Tanrıça'nın kolyesi Khelon"* yazıp karşıma çıkan sayfaları incelemeye koyuluyorum.

Amacım kolyenin çalındığı zamanla ilgili bilgi toplamak ama pek bir şey bulamıyorum. Bazı sitelerde kolyenin kehanetin başladığı gün kaybolduğu yazıyor. Tanrıça'ya sunulacak bebek ile kehanetin son bulacağına dair birkaç satır yazı var; diğerleri resim... Görsellerde resmedilen, gördüğüm kolyenin birebir aynısı. Aradığım bilgiye ulaşamamanın hayal kırıklığını yaşıyorum. 'Hoş, nasıl bir bilgi yazabilirler ki? Kimse nerede ve nasıl kaybolduğunu bilmiyor, demişti Clar. Birileri mutlaka bilgisayarda arama yapmayı akıl etmiştir,' diye düşünüyorum.

Telefonumun yanıp sönen mesaj ışığı dikkatimi çekiyor. Kimden geldiğini anlıyorum, telefon Clar'ın telefonu. Bu numaradan bir tek o haberdar olduğu için Clar'ın yazdığını biliyorum. Ne yazdığını merak ettiğim için hemen kalkıyorum bilgisayarın başından ama açmak için acele etmeden koltuğa oturuyorum.

Clar'la yaşadıklarım, konuşmalarım beni biraz da olsa koparıyor bu dünyadan. Duyduğum sıcaklık, sevgi sözcükleri… Yazdıkları atışma tadında bile olsa keyfini çıkartabilmek adına telefonu elime alıp ayaklarımı sehpaya uzatıyorum. Dış dünyaya açılan, beni kafa karışıklığından kurtaran sözleri bekleyip, *mesaj oku* butonuna bastığımda, hayallerim son buluyor.

Mutluluğum yerini sinire bırakıyor. Kalp atışım aynı tempoda ama heyecandan değil sinirden atıyor bu kez. Clar'ın artık benimle işi olmadığını, görevini kurguladığım oyunlar yüzünden yerine getiremediğini ve onu bir daha tuzağa düşürmeme izin vermeyeceğini, buna cesaret edersem, ondan uzak durmazsam, beni gözünü kırpmadan, seve seve öldüreceğini anlatan tehdit dolu mesaj yazmış Angela.

'Benimle buluştuğunu öğrenmiş olmalı,' diye geçiriyorum aklımdan. Ama onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini merak ediyorum, Clar'la ne konuştuklarını? Telefonun eline nasıl geçtiğini? Geçen her saniyede sorular bir bir çoğalıyor.

Lanet olası kadının işi gücü benimle. Nasıl bir liderlik yarışıdır bu çözemiyorum. Mesajı her okuduğumda daha da sinirleniyorum. Elim ayağım titriyor, sinirden nefes alışverişimi kontrol edemiyorum, telefonu parçalamamak için zor tutuyorum kendimi. Bağırıp çağırmak beni sakinleştireceğine daha da delirtiyor.

Odanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa dolanıp duruyorum. Beni kendisi gibi bir oyuncu olarak görmesinin cevabını vermek ve onu da delirtmek için mesaja cevap yazıyorum.

"*Sen bilirsin sevgili Angela, istediğini yapmakta serbestsin. Clar benim. Ha bu arada, oyuna devam,*" yazıp gönder butonuna tıklıyorum.

"Oh, sinirlenme sırası onda," diye söylenip, temiz havanın bana iyi geleceğini düşünerek balkona çıkıyorum. Tahmin ettiğim gibi soğuk hava iyi geliyor. Derin derin içime çekiyorum buz gibi havayı. Sinir hücrelerimi öldürüp hissizleştirmesini istiyorum. Bella'nın sesi geliyor bir yerlerden. Birilerinin duymasını istemiyor gibi fısıltıyla konuşuyor. Eğilip bakıyorum balkondan. Merdivenlerin yanındaki bankta Amy ile oturuyorlar, hararetli bir şeyler konuşuyorlar. Sevgiyle bakmıyorlar birbirlerine, konuşurken göz göze dahi gelmiyorlar. Duvarın dibinde bir kıpırtıya takılıyor gözlerim.

Jack bu, montundan tanıyorum. Bella ile Amy'nin konuşmalarını dinliyor. Birileri bir şeyler çeviriyor olmalı. Ben de merakla ne konuştuklarını anlamaya çalışıyorum. Sesleri net duyulmuyor. Bella bir tapınaktan, Ay tutulmasından bahsediyor. Konuşmalarının ortasına denk gelmişim sanırım. Ay tutulmasında tapınakta trans yapılacak galiba. Emin değilim. Önemli bir konu olmalı ki Jack ayrılmadan dinlemeye devam ediyor.

Aşk değil konuştukları belli. 'Özel bir konu olmadığına göre inip yanlarına sorabilirim,' diye düşünüyorum. Benden bir şey saklayacak değiller ya. Yanlarına indiğimde konuşmaya devam edip etmeyeceklerini de merak ediyorum aslında. Devam ederlerse benden bir şey saklamadıklarını da kanıtlamış olacaklar bana. Şalımı alıp, yanlarına gitmek için merdivenleri ikişer üçer iniyorum.

Bella fark ediyor gelişimi, konuşmasını aşk sözcükleriyle devam ettirmeye başlıyor. 'Benden bir şey saklayacak değiller ya,' derken nasıl yanıldığımı görüyorum. Güvensizliğin aslında insanın kendini garanti altına alması için gerekli olduğuna karar veriyorum bir kez daha. Duyduğum aşk sözcüklerine öpüşüp koklaşmalar da ekleniyor, daha fazla kalmamı istemediklerinin mesajını veriyorlar.

"Sohbetinizi böldüm sanırım," diye giriyorum lafa. "Gecenin bu saatinde, bu soğukta, aşk itirafında bulunmuyorsunuzdur herhâlde," dememle Amy mahcup, yaramazlık yapmış bir çocuğun suçlu yüz ifadesiyle bakıyor bana. Bella ima ettiklerimi anlamış olmalı ki pembeleşiyor yanakları. Soruma soruyla karşılık verip laf kalabalığına getiriyor.

"Senin ne işin var bu saatte, uyku tutmadı mı yoksa?"

"Ha yok, bir rüya gördüm, etkilendim sanırım. Uykudan sıkıntıyla uyanınca bahçede hava almanın iyi geleceğini düşündüm," diye sakin bir şekilde yanıtlıyorum.

"Ne gördün?" diye merakla soruyor. Arkasından ne geleceğini kestiremiyor olmalı. Tedirginliğinin arttığını, yerinde kıpırdanıp durması ele veriyor. "Saçma sapan bir rüya işte," diye geçiştirmeye çalışıyorum, meraklı yönünü biliyorum, ısrar edip öğrenmeye çalışacağının farkındayım.

"Rüyalar bazen yaşadıklarımızı yansıtır, bazen yol gösterir, derdi annem. Huzursuzluğum ondandır, önemli değil," diyerek sorusunu yinelemesini sağlıyorum.

"Nedir Aden, anlatsana, merak ettim," diye sevecen bir tavra bürünerek soruyor bu sefer.

"Bir madalyondu, göz alıcı güzellikte, üstünde güneş resmi parlayan," dememle Bella'nın gözleri kocaman açılıyor; yüzü, göz akları gibi bembeyaz oluyor. "Neredeydi?" diye sessizce soruyor.

"Boynumda parlıyordu," diyorum. Ballandıra ballandıra güzelliğini ve ışıldamasını anlatıyorum. Şaşkınlıkları ve birbirlerine bakışları tedirginliğe dönüşünce, ayinden de bir şeyler anlatmaya karar veriyorum. Soluksuz şekilde ayini anlatıyorum, hiç nefes almadan, kıpırdamadan dinliyorlar beni, bir an canlı olduklarından şüphe ediyorum.

Anlatmayı yarıda kesip, "Çok etkilenmiş görünüyorsunuz, alt tarafı rüya işte, beynin saçmalıkları," diyerek kahkaha atıyorum. Tepki vermeden, konuşmadan sadece oturuyorlar. Tam yanlarından ayrılmak için hareketlendiğim sırada Bella kolumdan tutup durduruyor beni.

Avazı çıktığı kadar bağırıyor, hakaretler ediyor. Gözlerindeki hırs, sözcüklerine yansıyan kötülük beni korkutuyor. Bir o kadar da şaşırtıyor. İçindeki bütün kin ve nefreti kusuyor. Neden bu kadar sinirlendiğini biliyorum ama bu yüzünü görmeyi hayal etmiyordum. Bella'nın bu hâli beni üzüyor. Bana benden başka kimsenin yardım edemeyeceğini, kurtulmamı istemediğini bir kere daha anlatıyor.

"Sen o olamazsın… Hayır, saçmalıyorsun. Sen o değilsin!" diye tekrar tekrar aynı sözcükleri sıralıyor. "Yalancısın!" diye bağırıyor. Amy, Bella'yı tutmaya çalışıyor, üzerime saldırmasından korkuyor olmalı. Ben de uzak durmaya çalışıyorum. Jack bağırışları duymuş olmalı, koşarak geliyor yanımıza. Bella ile arama etten duvar örüyor. Görüş alanımı Jack'in geniş omuzları kaplıyor. Bella hakaretler yağdırmakla yetinmiyor, saldırmaya başlıyor. Kendini kaybetmiş gibi eli kolu ayrı oynuyor. Kıpırdayamıyorum yerimde, ne sesim çıkıyor ne hareket edebiliyorum. Çivilenmiş gibiyim toprağa. Jack "Götür bunu buradan," diye bağırıyor Amy'e. Bağırış sesleri derinden geliyor, Sin ve Amy Bella'yı sürükleyerek götürüyor.

Gidiyor ama bir türlü kesilmiyor bağırış sesi, derinden de olsa geliyor kulağıma. Boşuna çırpınıyormuşum gibi bir his kaplıyor ruhumu. Olduğum yerde bedenimi yormaktan başka işe yaramıyor sanki verdiğim savaşlar. En yakınımda olanların ihaneti bu boyuttaysa, düşmanlarımın yapabilecekleri gözümü korkutuyor.

Şu bir gerçek ki herkes rolünü iyi oynuyor. Kendimi güvenmediğim için boşuna suçluyorum. İç sesim bana yalan söylemeyen tek şey. Bir de düşlerim. Etrafımdaki herkes bu gücün, madalyonun peşinde. Rüya olarak anlattığımdaki durum bu ise bende olduğunu bildiklerinde yaşayacaklarımı düşünmek dahi istemiyorum. Jack donup kalmış, bana güven vermek için sırtımı sıvazlıyor, kolunun altına alıp kendine çekiyor beni.

"Senin benim üzerimden ulaşmak istediğin güç ne Jack? Hadi yorma beni, söyle. Herkesin benim çevremde olma amacını birer birer öğrenmek inan ki yoruyor. Sana güvenmemi sağlama lütfen!" diyorum. Cevap vermiyor, daha sıkı sarılıyor. Bir nevi teselli verme çabası, biliyorum.

"Onları dinlerken gördüm seni," diyorum. "Sen de güç savaşı içindesin. Hepiniz birbirinizin kuyusunu kazıyorsunuz. Bunca yıl bir arada yaşamışsınız. Birbirinizi arkanızdan vururken beni koruyacağınızı düşünecek kadar aptal değilim," diye haykırıyorum yüzüne.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Ne istiyorsunuz benden! Benim kaybedecek bir şeyim yok. Korkmuyorum hiçbirinizden. Bir canım var, onu da önemsediğimi düşünme. O lanet kazada vermeyi çok isterdim," deyip gözyaşlarımı serbest bırakıyorum. Bella'nın yaşattığı hüznün acısını Jack'ten çıkartmaya çalışmam yersiz biliyorum ama devam ediyorum hakaretlerime. O da müdahale etmiyor, içimi boşaltmama izin veriyor. Susturmuyor, tepki de vermiyor. Yüreğimin acısını görüyormuş gibi bakıyor sadece.

"Yarın Ay tutulması var. Cadılar güçlerini tazeleyecek. Üstünlük savaşı yapar gibi güçlü büyüler yapıp yarışacaklar birbirleriyle. Kendilerinden zayıf olanların güçlerini almak için tuzaklar kuracaklar. Büyük bir ayin olacak. Onun hazırlıkları içerisindeler. Bella ve Amy seni de davet edecekti zirvedeki törene. Herkes cadı kostümü giyeceği için kimse diğerinin kim olduğunu bilmeyecek. İşlerini kolaylaştırıp senin güçlerine akıl oyunuyla daha kolay sahip olacaklardı. Onları konuşurken duydum, sana karşı kurdukları tuzağı dinleyip seni uyaracaktım. Oyunu kurguluyorlardı ki sen geldin. Madalyon rüyası ürküttü Bella'yı. Madalyonu liderler boynuna takar. Lider hayalleri kurduğu anda bunun olamayacağının

yüzüne vurulması çıldırttı Bella'yı. Rüyandan biraz bahseder misin Aden? Şu madalyonu bana anlatmanı istiyorum," diyor sakin ve güven verici bir ses tonuyla.

"Beşgen bir şekil. İçinde Güneş resmi var, arka yüzünde de Ay taşı. Bir yere yapıştırılmış da çıkartılırken Ay taşının bir parçası arkasında kalmış gibi," diyorum. "Parlıyordu Ay taşı, ışık saçıyordu. Saçtığı ışık korku ve huzuru dolduruyordu içime."

Yüzüme düşen saçlarımı hiç bıkmadan, sıkılmadan çekerek beni dinliyor. Eli o kadar sakin, o kadar ağır hareket ediyor ki, içindeki sakinliğe hareketleri de eşlik ediyor sanki.

"Yarın akşam çok dikkatli olmalısın Aden. Kasabada ve burada cadı kalmayacak."

"Sen de gidecek misin?" diyorum.

"Evet, gidip ortama bakmalıyım. Neyse nerflerden burada kalanlar olacak, onlar seni korur. Bir kısmı bizimle gelecek ama kalanlar da olacak tabii. Çabuk dönerim merak etme," diye tebessüm ediyor. "Kimin ne yaptığını, kimlerin gücünü aldığını görmem gerek. Ayinden sonra buraya saldıracaklardır, tutulma bitmeden şanslarını deneyenler olacak. Binadan çıkma sen, tedbirli olmakta fayda var."

Bir bıçak çıkartıyor montunun cebinden, avucumun içine bırakıyor. Üzerindeki işlemeler ilgimi çekiyor; Ay taşı var üzerinde. Avucuma bırakmasıyla parlamaya başlıyor. İçimdeki enerji taşlara yansıyor sanki, ışık saçıyor etrafa. Jack elime bakıyor dikkatlice.

"Yaşamalısın Aden. Khelon'un ışığı sen olacaksın," diye ekliyor. "Yarın akşam biri sana yaklaşırsa hiç düşünmeden sapla bıçağı, korkma. Yaklaşan iyi niyetle yaklaşmaz. Bu ışık huzmesiyle sapladığın bıçak onu etkisiz hâle getirecektir," deyip uzaklaşıyor yanımdan.

Ben de bıçağı cebime koyup odama geçiyorum. Odada kutuyu saklayacak güvenilir bir yer arıyorum. Bunca yıl kötü güçlerin eline geçmemesi için harcanmış çabanın boşa gitmesini istemiyorum. Çılgınlar gibi dolanıyorum odada.

Zihnim ve bedenim deli gibi çalışıyor. Buraya kadar gelip benden almaları zor olmaz. Onlarınkine karşılık verecek güçteki büyüleri bilmiyorum. Saklanacak yer dolap içi, yatak altı olmamalı.

Halıyı kaldırıp döşemeleri kontrol ediyorum. Bıçakla tahta döşemeleri söküp kutuyu içine alacak kadar boşluk yaratmaya çalışıyorum. Bedenimdeki enerji bıçakla bütünleşince işim o kadar da zor olmuyor. Kutuyu açtığım oyuğa yerleştirmeden bir kere daha kontrol ediyorum içini. Kırmızı ipek kumaşı elime alıp dikkatlice açıyorum. Altıncı yaş günümde annemin diktiği kırmızı elbiseyi giydiğim an geliyor aklıma. Partinin bir an önce başlaması için duyduğum sabırsızlık, duyduğum heyecan... Kırmızının gücünü ruhumda hissedişim…

Aynı gücü arıyorum; zihnimde bir yerlere koyduğum ama bulamadığım gücü. Madalyonu alıyorum elime. İlk günkü gibi etkilemiyor beni. Gücüne alışıyorum demek ki.

Arkasındaki Ay taşını inceliyorum. Mezar taşının başı Ay taşından yapılmış. 'Belirli bir nedeni var mı acaba?' diye düşünüyorum. Koridordan sesler geliyor, aceleyle kutuyu açtığım oyuğa yerleştiriyorum.

Tahta parçalarını da aynı özenle yerleştirip halıyı örtüyorum üzerine. Gün doğmak üzere, yarın için uyumaya çalışmalıyım. Yatağıma uzanıp ertesi günün ne getireceğini bilmeden uykuya dalıyorum. Telefonumun mesaj sesiyle uyanıyorum. Mesaj Clar'dan; akşamki Ay tutulması ayinine gelip gelmeyeceğimi soruyor.

Annesinin akşam attığı mesajdan haberi yok sanırım. Olsa bu kadar rahat yazamaz. Gelmemin çok tehlikeli olduğunu ama beni görmeyi çok istediğini yazıyor.

"Gelmek isterim ama daha karar vermedim," yazıp gönderiyorum, birkaç dakika sonra cevap geliyor.

"Güzel… Kendini saklayacağın bir kostümle gelebilirsin. Seni kimse tanımaz."

'Bu bir tuzak mı,' diye düşünmeden edemiyorum. Kimse oraya gidecek kadar cesur olduğumu düşünmez; daha doğrusu aptal olduğumu… Burada kalmak daha tehlikeli görünüyor gözüme. 'Kimse gideceğime ihtimal vermeyeceğinden beni burada savunmasız yakalayabilirler,' diye düşünüyorum.

Clar'ın amacını da kestiremiyorum. Hem belki de mesajı yazan Angela'dır. Şüphelerim çoğalıyor, çoğaldıkça bir korku kaplıyor tüm bedenimi. Yerimi öğrenmek için bu mesajı atmış olabilir.

Clar beni böyle bir tehlikeye sürüklemez. Büyük bir saldırıya hazırlandıklarını söylemişti son görüşmemizde. Bunu anlamanın bir yolunu biliyorum. Mesaj bölümünü açıp, *"Akşam için daha iyi planlarım var Clar,"* yazıp gönderiyorum. Hiç vakit kaybetmiyor ve cevap geliyor. *"Sakın kasabaya inmek gibi bir hata yapma…"*

"Niye, burada uslu bir kız olup ayinden sonra gelip beni öldürmelerini mi bekleyeyim?"

Mesajlarla yetinmiyor ki telefonum çalıyor.

"Aden buraya geleceksen seni korumanın yollarını arayacağım, o nedenle soruyorum. Yok gelmeyeceksen, ayinden sonra bir saldırı olursa ki olup olmayacağını bilmiyorum, sana haber vereceğim."

"Sen de içlerinde olacaksın saldıranların değil mi?"

"Evet, olacağım ama aynı amaç uğruna değil biliyorsun…"

"Göreceksin, bu savaşı bitireceğim Clar."

"Bu söylediklerinin bir hayalden öteye gidemeyeceğini sen de biliyorsun." Güçsüzlüğümü, bilgisizliğimi yüzüme vurmaktan çekinmiyor konuşurken. O sinirle "Kolye bende," diyorum. Tam bir şey söylemeye çalışırken konuşması yarım kalıyor. Bir süre sadece nefes alışverişimizi duyuyoruz telefonda. Sonra Clar sessizliği bozuyor.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Söylediklerimin farkındayım, sizler de harekete geçtiğimde farkında olacaksınız. Kapatmalıyım, hoşça kal Clar."

Telefon ısrarla çalıyor, açmıyorum. Beni engellemeye çalışacağını biliyorum. Yapmam gereken, aklımda kurguladığım planı hem kendime hatırlatmış hem de Clar'a itiraf etmiş oluyorum. Telefonları açmayınca pes etmiyor, zihnime sesleniyor. Israrcı tavrını seviyorum. Kendimi iyi hissettiriyor.

'Sakın tek başına bu işe kalkışma,' diye tekrar tekrar zihnime sesleniyor. 'Bunu tek başına başaramazsın. Seninle gelmeme izin ver. Aden, tehlikenin farkına var. Seni kaybetmek istemiyorum.'

Zihnimde yankılanıyor sözleri. İçimi büyük bir mutluluk kaplıyor. Beni sevdiğine inanıyorum bu sözü üzerine. Bu sözler beni durdurmadığı gibi yapmam gereken şey konusunda daha da kararlı kılıyor.

'Bu gece,' diyorum kendime. 'Bu gece yapmalıyım bunu. Transtan sonra yorgun düşerler. Kasabada da pek kimse olmayacak. Kulübeye gidip bizzat kendim aramalıyım mezarı.'

Gece çökmeye başlıyor. Burada kalan cadılar gece için özenle hazırlanmış, göz kamaştırıcı güzellikteler. Gözlerinde parlak taşlar ve simlerle işli maskeler var.

Dar elbiseleri vücut hatlarını belirginleştiriyor. Güzelliklerini ön plana çıkarıyor. Erkekler siyah takım elbiselerini giyip, yüzlerini saklayan siyah maskelerle birer ikişer çıkıyorlar binadan.

Ortalık gittikçe sessizleşiyor. İçim gidiyor aslında, orada olmayı deli gibi istiyorum. Neler yapacaklarını, ayinlerini, güç savaşlarını görmek istiyorum. Elime geçen bu fırsatı canımı ortaya koyup değerlendiremeyeceğim için sadece arkalarından bakmakla yetiniyorum.

Görünmeden izleme şansım olsa hemen yola çıkacağımı düşünüyorum. İzlemenin bir yolu var aslında. Clar oraya gidecek. Onu bu anda görüntüleyip, ortamı, olanları izleyebileceğim geliyor aklıma. Hemen odaya gidip yere oturuyorum. Gözlerini gözlerimin önüne getirip dalıyorum; dudaklarımdan sözler dökülürken sesler geliyor kulağıma.

Görüntü netleşiyor yavaş yavaş; çok kalabalık, kasabada bu kadar çok cadı olmasına şaşırıyorum. Hepsinin hedefinde ben varsam eğer yaşamaya dair en ufak ümidim olmayacağına eminim.

Önlerinde devasa büyüklükte bir ateş yanıyor. Yangın çıkmış gibi görünüyor. Cadılar ateşin etrafında toplanmış, kimileri transa girmiş bile. Bazılarının ellerindeyse şarap kadehleri var, derin sohbetleri kahkahalar bölüyor. Clar'ı arıyor gözlerim. Etrafında yedi sekiz kişi var.

O sarışın kız da yanında. Yüzünde maske olsa da cam gibi parlak yeşil gözleri kendini ele veriyor. Cilveleşerek Clar'la sohbet ediyor. Elini Clar'ın omzuna atmasıyla çılgına dönüyorum. Buradan uzanıp parçalamamak için zor tutuyorum kendimi. Clar'ın hâline bakılırsa oldukça hoşnut. Oldukça mutlu. Beni oraya çağırma nedeni beni görmek olamaz.

Kendi hâlinde takılacağını düşündüğümü hatırlayıp gülüyorum. İleride bir kalabalık var, net göremiyorum. Neler olduğunu anlamam için Clar'ın biraz daha yaklaşması gerekiyor oraya. Clar kalabalığa doğru ilerliyor. O ilerledikçe benim yakınındakileri seçmem, neler yaptıklarını görmem kolaylaşıyor.

Clar kızla el ele tutuşarak kalabalığa doğru yürüyor. Angela'yı görüyorum, gümüş grisi bir elbise var üzerinde. Maskesi herkesinkinden daha gösterişli, gri tüyler var yanlarında. Göz çevresindeki taşlar gözlerini ön plana çıkarıyor.

Kalabalığın içine kolları, ayakları zincirlenmiş üç kişi itile kakıla getiriliyor. Ateşin başında yedi kişi dans ediyor. Delirmiş gibi kafa ve kollarını sallayarak şarkılar söylüyorlar. Kendilerini kaybetmiş, düşünmeden hareket ediyor gibiler. Ateşin başına kalabalığı yararak takım elbiseli iki adam geliyor, Angela da aralarında. Zincirlenmiş olan cadılar ateşin yanına yere yatırılıyorlar. İki adamın elinde büyük kâseler var. Kâseler camdan yapılmış, gümüş değiller. Üç cadının etrafında sesler çıkartarak dönüyor, kâseden aldıkları suları ateşe sıçratıp dönmeye devam ediyorlar. Cam kâsenin içindeki hançere takılıyor gözlerim.

Ay tutulmak üzere. Büyük bir ağıt yükseliyor kalabalıktan. İki adam da hançeri aynı anda çekip kaldırıyor gökyüzüne. Ayın kızıllığında hançer yıldız gibi parlıyor. Çığlık atıyorum kendimi tutamayarak. Sarsılarak kendime geliyorum. Kurban ediyorlar onları, inanamıyorum.

Gördüklerimin şokunu bir süre atamıyorum üzerimden. Birini güçlerini artırmak uğruna öldürmek çok acımasızca geliyor bana.

Güçlerimi bilmeden on yedi yıl yaşadığım için bu yapılanlara anlam vermem zor. Güçlerin hayal dünyasında

var olduğuna, gerçek dışı olduğuna inanıyordum eskiden. Olanların nedenini sorgularken dışarıdan gelen seslere takılıyorum. Bağırışlar, çığlıklar yankılanırken bıçak sesleri yarıyor geceyi.

Balkona çıkıp neler olduğuna bakıyorum. Gördüğüm manzara karşısında odaya girip, montumu alıp, hemen odadan çıkıyorum. Madalyon geliyor aklıma, hemen dönüp madalyonu, su şişesini ve hançeri alıp çıkıyorum odadan. Binadan çıkabilmek için ne yapacağımı düşünmeksizin koşuyorum; merdivenler bitmek bilmiyor, indikçe iniyorum. Ön bahçeye yöneliyorum telaşla. Sağımda, solumda, her yerde ellerinde hançerleriyle nerfler var.

Burada bu kadar nerfin yaşadığını bilmiyorum. Sayıları o kadar çok ki nerede barındıklarını merak ediyorum. 'Saldırıdan haberleri vardı, olmasa bu kadar kısa sürede burada olamazlardı,' diye geçiriyorum içimden. Bana haber vermemelerine de kızıyorum içten içe. 'Belki de beni telaşlandırmak istemedikleri için söylemediler. Hoş haberim olsa ne yapabilirdim ki? Buradan kaçsam başka bir yerde daha büyük tehlike altında olabilirdim.'

Jack ve Demir'e kızıyorum, bana söz verdikleri için. Yanımda olacaklardı. Bu saldırıda beni yalnız bıraktılar. 'Hemen bakıp geleceğim,' diyen Jack kaç saat oldu yok. Yalnız başıma buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Dışarıdaki sesler ürkütücü. Bağırışlar, hançerin çıkarttığı sesler kulağımı tırmalarcasına yoğun. Korkudan dizlerim titriyor. Ellerimin titremesi yüzünden hançeri elimde tutmakta zorlanıyorum.

Ön kapıya koşuyorum. Sayıları çok fazla, yakalanmadan çıkmam imkânsız. Kendi etrafımda dönüp duruyorum, çıkış yolu arıyorum. Binanın yan tarafındaki, ormana açılan kapıya koşuyorum.

Kapıyı açmamla iki kişinin üzerime atlaması bir oluyor. Var gücümle çığlık atıyorum. Çırpınıp ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Adamlar kendi aralarında anlamadığım bir dilde konuşuyorlar.

Yakaladıklarını söylüyorlar sanki. Daha da telaşlanıyorum. Telaştan ne yapacağımı şaşırıp olduğum yerde çırpınıp çığlık atıyorum. Arka cebimdeki hançeri hatırlayıp elime alıyorum. Hançer buz gibi; soğuğu içime işliyor. Birini öldüreceğim düşüncesi, elimin titremesinin tüm vücuduma yayılmasına sebep oluyor.

'Başka çaren yok,' diye kendime telkinlerde bulunuyorum. 'Hadi Aden, bunu yapabilirsin. Kendini bu kadar kolay teslim edemezsin.' Telkin dolu cümleler dudaklarımdan dökülüyor.

Elimi havaya kaldırıp, gözlerimi kapatıp, bıçağı var gücümle adama saplıyorum. Adamın bağırışı kaplıyor birden ortalığı, yavaşça kolumu bırakıyor. Diğer adamın afallamasını fırsat bilip hançeri sapladığım yerden çıkarıyor ve kaçıyorum. Midem bulanıyor; bıçağın keskin tarafının kemiğe sürtünürken çıkardığı sesi, bıçağı çıkarttıktan sonra fışkıran sıcak kanı hatırladıkça bayılacak gibi oluyorum.

Binanın arkasına doğru var gücümle koşuyorum. Yerlerde yatan yaralı cadı ve nerfler yürümemi zorlaştırıyor. Kurumuş yapraklar doğal renklerinden uzaklaşmış; kırmızıya boyanmış hepsi. Her adım atışta ayaklarımın altında duyduğum çıtırtı da yok. Kan yüzünden yumuşamış yapraklar.

Bir el yakalıyor ayak bileğimden. Yaralı olduğu hâlde pes etmiyor. Son nefesini verirken bile, kendisini ölüme götüren amaç uğruna ölüyor olmanın garip huzurunu yaşıyor sanki. Son bir hamle yaparak kaçışımı engelliyor. Çığlık atmamla yere düşmem bir oluyor. Biraz

boğuşuyoruz yerde. O kadar ağır ki ne kadar çabalarsam çabalayayım üzerime yüklenen vücudunu kenara atamıyorum.

Yana kaymayı, kafasına bir şeylerle vurmayı deniyorum. Pes etmiyorum. Nefes alışım zorlaşıyor. Adamın boğazımdaki elleri her saniye daha da daralıyor.

Kaşından damlayan kan, yüzünden süzülerek alnıma düşüyor. Gözlerimin yuvalarına dolan kanla görüşüm kısıtlanıyor. Boğazımdan kesik kesik yükselen sesleri duyuyorum. Sona yaklaştığımı, birazdan pes edeceğini söylüyor. Elim ayağım gevşemeye başlıyor.

Elimle yan tarafımı yokluyorum. Metalin soğukluğunu hissedince, ciğerlerimdeki oksijeni son bir çaba için harcıyorum. Hançeri adamın sırtına saplıyorum. Bir bağırış kopuyor ama daha önceki gibi değil. Elleri biraz aralanıyor sadece. Boğazımı sıkmayı bırakmıyor.

'Her şey bitti,' diye düşünürken bedenim hafifleyiveriyor; yanıma düşen adamı görüyorum. Karşımda da Sin'i.

"Kaç!" diye bağırırken elimi tutup kaldırıyor beni. Var gücümle öksürüyorum, nefes almaya çalıştıkça boğazım acıyor, boğuk bir ses yükseliyor.

"Koş dedim," diye yineliyor Sin. Ne kadar kötü göründüğümü görse de koşmam için yalvarıyor sanki. "Ben oyalayacağım onları, koş Aden hadi!"

Devam ediyorum yoluma. Boğazımın acısını azaltacakmış gibi ellerimle tutarak koşmaya çalışıyorum. Çıkış kapıları kalabalık. Binanın arkasındaki duvarın yanına gelince biraz soluklanıyorum. Tırmanmaktan başka çarem yok. Biraz olsun güç toplamaya çalışıyorum. Bekleyecek vaktim yok, bir an önce buradan çıkmam gerekiyor. Duvara var gücümle tırmanmaya çalışıyorum.

Duvarın üzerindeki demirlere tutunup kendimi arka tarafa savururken elim sıkışıyor. Elimi kurtarmak için çabalarken telaşım katlanıyor. Zincirlenmiş gibi kalıyorum duvarla demir arasında. Bütün gücümü elimi kurtarmaya harcıyorum ama çabalarım boşuna.

Elimden yayılan acı tüm kolumu kaplıyor. Demir kapıya ayağımla baskı yapıp, biraz olsun esnetiyorum. Elimi kurtarmayı başarıp kendimi duvardan aşağıya bırakıyorum.

Montumun yırtılma sesi yere düşme sesimin içinde kayboluyor. Bir an nefesimin ciğerlerimde oluşturduğu basınçla göğüs kafesimin patladığını sanıyorum. Bir müddet nefes alamıyorum. Zor da olsa doğrulup hareket etmek için çabalıyorum.

Montun bir parçasını demirde takılı bırakıyorum ve koşmaya başlıyorum. Ayağımı da bir yerlere çarpmış olmalıyım ki bir acı da bacağıma doğru yayılıyor.

Ormanın karanlığına doğru var gücümle koşmaya başlıyorum. İlerledikçe sesler geliyor koştuğum yönden. Bir ağaca yaslanıp sesin nereden geldiğini kestirmeye çalışırken, biraz dinleniyorum. Sonra da koşmaya devam ediyorum.

Ses sanki arka tarafımda kalıyor. 'Sesi duyamamam onlardan uzaklaşmış olduğum anlamına geliyor,' diye düşünürken, önümde iki adam beliriveriyor. Kavgalarını beni görünce yarım bırakıyorlar. Adamlardan biri üzerime doğru koşmaya başlıyor. Adamla dövüşen Demir.

Demir, adamı sıkıca tutup "Kaç!" diye bağırıyor bana. Bir an için afallıyorum, hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyorum. Boşlukta yön duygumu kaybederek ağaçların sık olduğu yöne doğru ilerliyorum. Saklanmam kolaylaşacağı için ağaçların, çalıların yoğun olduğu tarafı tercih ediyorum.

Çalıların arasında biraz yere oturup dinleniyorum. Değil koşmak, yürümek için bile takatim kalmıyor. Tükendiğimi hissediyorum. "Yapabilirsin Aden", diye kendime telkinlerde bulunmam biraz da olsa güç pompalıyor damarlarıma. Kazandığım güçle yavaş adımlarla da olsa yürüyorum.

Nefes sesim ayak seslerime karışıyor. Birilerinin her an bir yerlerden çıkma ihtimali yürürken yavaşlamama neden oluyor. Zirveye doğru ilerliyorum. Kamp yaptığımızda gittiğimiz yol burası. Kulübe de buralarda bir yerlerde olmalı.

Bir müddet daha sakin bir şekilde yol alınca kulübeyi uzaktan görebiliyorum. İçim rahatlıyor. Beni orada ne tür tehlikelerin beklediğini bilmesem de içimdeki rahatlık, hızlı nefes alışımı biraz duraksatıyor. Hava aydınlanıyor. Güneş yeni bir güne yüzünü gösteriyor. Korkularla dolu, zorlukları da beraberinde getirecek yeni bir gün…

Yeni gelen günden ümidim, beklentim yok. Hayatta kalmak istiyorum sadece. Her ne kadar canımı daha önce teslim etmeyi dilemiş olsam da, yaşamın sona yaklaştığını hissetmek korkutuyor beni. Yaşamak istiyorum; yaşadıklarım güzelliklerle dolu olmasa da. Yaşamdan beklentilerim normal insanlarınki gibi değil ama hayatta kalma kaygım artıyor. Tedirginlikler, kaygılar yerini korkuya bırakıyor. Daha düne kadar haberim olmayan bir kabilenin lanetini silmek için çabalıyorum.

Belki de eski hayatıma dönme çabasıdır bilemiyorum. Önümde beklediğim, hayalini kurduğum güzel günler yok. Dileğim, bulunduğum kargaşadan ve buradan bir an önce kurtulmak. Bunun tek yolunun madalyonu yerine koymak olduğunu biliyorum artık. Belki içime sızan umut ışığıdır beni yaşama bağlayan, belki de aşk.

Binaya yaklaştığımda dikkatlice ortalığı süzüyorum. Binanın etrafında sessizce bir tur atıp, yerlerde ezilen otları kontrol ediyorum. Toprak zeminde ayak izi arıyorum. Uzun süredir ayak basılmamış gibi görünüyor. İçeride kimsenin olmadığını bilmek rahatlatıyor beni.

Yine de bina girişine doğru temkinli, yavaş adımlarla ilerliyorum. Çok eski bir bina, yıllara meydan okurcasına tüm heybetiyle duruyor karşımda. Giriş kapısı demirden yapılmış. Taştan imal edilmiş bir binanın kapısı tahtadan olur, diye düşünüyordum oysa. Paslı demir kapıyı zorlasam da açamamak canımı sıkıyor. Binaya giremeyeceğimi düşünmek üzüyor beni.

Biraz zorluyorum ama demirin birbirine çarpma sesinden, yoğun bir gürültüden başka bir şey yok elimde. Çıkarttığı ses yankılanıyor kulaklarımda, biraz da korkutuyor beni. Demir kapıda ikinci bir asma kilit daha takılı, içeri girmek neden bu kadar zorlaştırılmış anlayamıyorum. İçeri girmenin başka yollarını aramak için binanın etrafında dikkatlice tur atmaya başlıyorum.

Camları kırılmış pencereler, büyük tahtalarla kapatılmış. Pencerenin önündeki saksıda bir çiçek var; kurumaya yüz tutmuş, taşlaşmış toprakta varoluş savaşı veriyor. Yaşanmışlık kokuyor buram buram her yer.

Bu binanın hangi amaçlarla kullanıldığını dahi bilmiyorum, geçmişinden haberim yok. Devasa heybetine bakılırsa katedral olarak kullanılmış ama daha sonra neden böyle kendi hâline bırakılmış, kimler ne yaşamış içinde, merak kaplıyor tüm benliğimi. Binanın önündeki yol bile özenle yapılı, taşlar milimetrik dizili. Yolun etrafındaki bordürlerin bile düşünüldüğü belli.

O dönemin taşları küçük boyutlarıyla yerlerini almışlar yolun kenarında. Toprak kaplamış taş yolun üzerini, kimse ayak basmamış uzun süredir. Taşların arasında

hayata tutunmuş otlar yaşam belirtisine işaret ediyor. Ön bahçede çiçekler ekilmiş zamanında, şimdi çalılara, dikenlere yol açmış aralarında.

Tohumlarını farklı yerlere saçmış rüzgâr, karışmış çimenlerin arasında. Özgürlüğü anlatmış kendi hâlinde, boş bir yerde. Kimisi yerinde kalıp yaşamaya çalışmış susuz, kurak toprakta.

Bir kuyu var binanın sol tarafında. Kovanın ipi bile sapasağlam duruyor karşımda. Nasibini almamış geçen zamandan belli ki. Yavaş yavaş ilerlemeye devam ediyorum. Bahçe duvarları yıkılmış binanın arka tarafında. Taş yığını gibi duruyor. Üzerinde ot bitmiş. Nefes sesim dışında yaşam belirtisi yok ortalıkta. Kendi sesim ürpertiyor beni. Bacaklarım titriyor attığım her adımda. Yeni bir tehlikeye yürüyorum sanki, kaçma isteği kaplıyor tüm benliğimi. Kaçacak yerim olmadığımı bilsem de.

Evin arkasında boyumca otlar var. Çalılıklar sarmış her yeri. Otlar görüş alanımı daraltıyor. Otların arasındaki taşlara takılıyor gözüm. Her biri belli aralıklarla, özenle dikilmiş. Eğilip bakıyorum. Üzerindeki tozu sildiğimde anlıyorum mezar taşı olduklarını. Yaşamın bittiğini belgeliyor sanki ya da buraya gelenlerin birer birer gittiğini. Mezar taşlarını inceliyorum; hepsinin üzerinde aynı simgeler var. Ölüm nedenleri aynı sanki.

Güneş resmi çizilmiş; kabile için canını verenlerin mezarına kazındığını biliyorum. Bunu Khelon'un kitabında okuduğumu hatırlıyorum. Ürperiyorum, buranın ev olmadığı kesin. 'Bunca insan burada mı kurban edildi, savaşlarda mı öldü,' diye düşünmeden edemiyorum.

Evin arkasındaki pencere takılıyor gözüme. Üzerinde tek bir tahta var. Pencereye ulaşmak için taş arıyorum etrafımda. Bahçe duvarının taşları çok ağır, kaldıramıyorum. Kendime basamak oluşturabilecek bir şeyler

arıyorum. Mezar taşını sökme çabam içimi ürpertse de deniyorum.

Taşı evin duvarıyla mezar arasına yerleştirip pencereye tırmanıyorum. Tüm gücümle tahtayı çekiyorum kendime. O kadar çok çivi çakılmış ki yerlerinden oynatamıyorum. Neyse ki tahta geçen zamandan nasibini almış; çürümüş ki çatırtıyla parçalanıyor acı bir çığlık atar gibi. Tahtanın yoğun çıtırtısına yere düşerken çıkardığım ses eşlik ediyor. Bir müddet canımın acısından yerden kalkamıyorum. Bir gün içinde aldığım iki darbe zaten ağrıyan kemiklerimi daha da sızlatıyor.

"Bu sefer kesin kırıldılar," diye söyleniyorum. Yerde yatarken gökyüzünde uçuşan yaprak parçaları geçip gidiyor gözümün önünden. Bulutların arasından görünen mavi gökyüzü özgürlüğü anımsatıyor bana. Yakında kavuşacağım özgürlüğü…

Çocukluğum geliyor aklıma. Ailemle gittiğim piknikte çimenlerin üzerine uzanıp, bulutları seyredip, üzerinde olmayı hayal ettiğim... Bulutları bir şeylere benzetip, onlarla konuştuğum... Bazen bulutların yanında, gündüz vakti yıldızların belirdiği piknikler…

Annemin, bunun hayal gücü olduğunu, böyle bir şeyin imkânsızlığını söylediğini hatırlıyorum. 'O gün anlamalıydım farklılığımı. Buluttan damlayan suları kesebileceğimi, istersem hızlandırabileceğimi anlamıştım ve ikna olmuştum hayal gücüme. Sorgulamamıştım bir daha,' diye düşünüyorum. Geçmişteki anılarımı bir kenara bırakıp doğruluyorum yerden.

Taş duvarların dizimi yırttığını bacağımdan süzülen ılık kanın sıcaklığıyla fark ediyorum. Ayağa kalkıp, açık pencereden girmek için taşa basıp, pencereye tutunarak kendimi yukarı çekiyorum. İçeri girmek için biraz çabalamam gerekiyor. Önce ayaklarımı sokarak girmeye

çalışıyorum ama başarılı olamayınca başımı sokup sonra bedenimi sokuyorum.

Pencere oldukça dar yapılı; kenarlarında kalan cam parçaları içeri izinsiz girenlere hoş geldin demek için bir çizik bırakıyor. "Bugün yaralanmadık tarafım kalmadı," diye kendimle konuşuyorum. Ufak sıyrıklara, sızılara alışıyorum sanırım. Önce hafif bir batma, sonra kısa süreli bir yanma hissediyorum.

İçeride yoğun bir rutubet kokusu karşılıyor beni. Nemin soğukluğu vuruyor yüzüme. Taş duvarlar soğuğu hemen hissettiriyor. Rutubete karışmış, keskin ve rahatsız edici bir koku alıyorum. İlk adımı atınca yarasaların çığlığı benim çığlığıma karışıyor. Üzerime doğru uçan yarasalardan yere kapanarak koruyabiliyorum kendimi.

Onlar yaşadığı yeri koruyor, ben kendimi. Başımı ellerimin arasına alıp küçülebildiğim kadar küçülüyorum. Sürünün çıkarttığı ses bir türlü susmuyor. Çığlık çığlığa uçuyorlar içerde. Bana çarpan bir yarasa yüzünden attığım çığlık onları ürkütmüş olacak ki daha da hızlı uçmaya başlıyorlar. Bir kısmı pencereden kaçıp gidiyor bir kısmı içeride uçuyor. Ortalık sessizleşince çıkıyorum kabuğumdan. Önce ortalığı bir süzüp, yavaşça doğrulup, sonra adım atıyorum.

Her yerde örümcek ağları var. Özgürce dolaşıyorlar kurdukları düzen içinde. Ayaklarımın altından hızla geçen fareler mekânın onların olduğunu anlatır gibi gözdağı veriyor bana.

Bastığım yerdeki simgeleri inceleyerek ilerliyorum. Ay, Güneş ve Dünya resimleri çizilmiş. Binanın harabe yapısına karşılık içindeki ihtişam göz alıcı. Binanın tavanındaki işlemelerde koyu sarı renk ağırlıklı. Altın gibi parlıyor tavan. İçeri giren ışığı yansıtan taşların parıltısı beni büyülüyor.

Odanın kapısında dar bir koridor karşılıyor beni. Bina girişini merak ediyorum. Giremediğim devasa kapının yer aldığı odanın salon olduğunu tahmin ediyorum.

Dar, uzun koridorun sonunda tahmin ettiğim gibi büyük bir salon var. Yürürken aşağıya inen taş merdivenler ilgimi çekiyor ama salona doğru ilerlemeyi sürdürüyorum. Salonun ortasında mermerden yapılmış devasa bir masa var. Kurban edilecek insanları koymak için kullanıldığını düşünüyorum. Salona açılan beş kapı var. Hepsi kapalı. Devasa masanın etrafında, yere dizilmiş, erimiş mumların kalıntıları, yeni bir ayinden çıkmış gibi tazeliğini koruyor. Bazıları tam yanmadan sönmüş, bir kısmıysa tümüyle yanıp tükenmiş. Odanın sol tarafında, duvara bitişik yapılmış büyük bir fırın var. Daha doğrusu fırına benziyor. Taş fırının etrafında fırın kapağına kadar gelecek bir çıkıntı oluşturulmuş. Duvarla çevrilip üzerine mermer kaplanmış. Mermer ve fırının arası küllerle kaplı, küllerin aralarında da mumlar duruyor. Yine bir kısmı kullanılmış, bir kısmı kullanılmamış.

Mumlar ve küllerin arasında elimi gezdiriyorum. Avucuma gelen irili ufaklı taşlar küçük parıltılar hâlinde yanıp sönüyor. Burada yüzlerce mum var. Tam ortadaki devasa avize tüm ihtişamıyla karşımda durmasa, odanın mumlarla aydınlatıldığını düşünürdüm.

Fırının kapağı demirden yapılmış. Melek resimleri ağırlıklı ama kuş resimleri de var. Kuş özgürlüğü simgeler birçok inanışta. Melek ve kuş yan yana işlenerek, yaşamın esaretinin ölümle son bulup özgürlüğe kavuştuğu anlatılmak istenmiş. Nasıl bir düşünce yapısı bu? Ölümü güzel bir son gibi yansıtmışlar. Neyin uğruna öldüğüne göre değişebilir gerçi. Çok bilgim yok bu kabilenin inançları hakkında. Mermer taşın üzerine tırmanıp kapağı açmaya çalışıyorum. Demir çubuk kapağa sıkışıyor.

Açmak için zorladığımda kolumun acısını duyuyorum. Kanaması durmuş olan yaram zorladığım için yine kanamaya başlıyor. Beyaz mermer üzerinde kolumdan damlayan kanın kırmızısı parlıyor. Metalin birbirine sürtme sesi yankılanıyor taş duvarlar arasında. Son bir hamle daha yapıyorum. Metalin çarpma sesiyle anlıyorum başardığımı.

Kendi gölgem önümü görmemi zorlaştırıyor. Hafifçe yan dönüp pencereden gelen ışığın görüşümü kolaylaştırmasını sağlıyorum. Kapağın gıcırdama sesi meraklandırıyor beni. İçinde ne aradığımı bilmeden elimi uzatıyorum. Kül yığınından başka bir şey yok içeride.

"Bunlar için bu kadar uğraşmış olamam," diye söyleniyorum kendi kendime. Eğilerek fırının içine uzatıyorum elimi; irili ufaklı taş parçaları geliyor elime. Taş parçalarını bir kenara bırakıp tekrar uzanıyorum küllerin arasına. Tahta parçası gibi bir şeyler geliyor elime. 'Yanmadan kalmış parçalar,' diye düşünüyorum. Elimi dışarı çıkartıp ışıkta parlayan kemik parçalarını görünce, elimden nasıl atacağımı şaşırıyorum. Kendi çığlığımdan ürküyorum.

Küllerin arasında parlayan hançeri görünce bir kez daha şaşırıyorum. Hançer hiç zarar görmemiş sanki, birileri yeni koymuş gibi parlıyor. 'Kurban edilen cadıları bununla mı öldürüyorlar?' diye düşünüyorum.

'Yaralayıp diri diri mi yakıyorlar?' Aklımdan geçen düşünceler bile ürpertiyor beni. Etrafı süzerken duvar dibindeki büyük sandığı dikkatle inceliyorum. Kilitli midir, diye bakmak için yere atlayıp sandığın yanına gidiyorum. Sarı ve yeşil tonlarında el işlemeleri var üzerinde. Belirli bir şekil yok, çiçeğe benzer desenler işlenmiş. Üzerindeki kilit kırılmış. Birileri benden önce merak etmiş olmalı. Kapağını araladığımda siyah bir örtü

karşılıyor beni. Örtüyü elime aldığımda kapüşonlu bir pelerin olduğunu görüyorum.

Ayin sırasında giydikleri kıyafetler bunlar. Hiç ayine şahit olmadım, olmak da istemem. Gördüğüm düş geliyor aklıma, aynı kıyafet var üzerlerinde. Bu pelerinlerle kaç kişinin canını aldıklarını merak ediyorum.

Pelerinin üzerindeki kan lekeleri gözüme çarpıyor. Sonra canlanıyor görüntü. Siyah pelerinler giymiş cellâtlar, ellerinde hançerleriyle alacakları canın, akıtacakları kanın gururunu yaşarken, kurbanın kâbusları başlıyor.

Korkudan atan kalbi, damarlarında dolaşacak kanı son kez pompalıyor belki. Taş mezarın üzerine yatırılmış, gücüne göz konmuş bir cadı. Son nefeslerini alıp veriyor. Etrafında ellerinde cellatlarıyla kana susamış cellatlar duruyor. Ağıtlar yükseliyor. Cellatların ağıtları kurbanın feryatlarına karışıyor.

Bir tangırtıyla irkiliyorum. Sandığın kapağının düştüğünü görünce rahat bir nefes alıyorum. Salonun sonundaki kapıya doğru yöneliyorum. Ahşaptan yapılmış kabartmalı işlemeler zamana yenik düşmüş. Boyaları dökülmüş, örümcek ağları kaplamış özenle işlenmiş desenlerin üzerini. Pirinç tokmağı çevirip süzülüyorum karanlığa. Pencerenin kırılmış camlarının üzerindeki tahta parçalarından sızan ışık aydınlatıyor içerisini.

Kapının karşısında duvara dayandırılmış eski bir yatak var. Yatağın üzerinde kirden keçe olmuş bir örtü. Battaniye olarak kullanılmış vaktiyle. Sürekli yaşayan birilerinin olduğunu kanıtlıyor. Yatağın hemen yanında bir dolap var. Soyulmuş parçaların arasında kalan koyu mavi renklerden anlıyorum rengini.

Eski bir anahtar var üzerinde. Anahtarın yuvarlak başlığındaki işlemeler bile özenli geçmişi anlatıyor. Dolabın

içindeki ahşap kokusu yeni yapılmış gibi vuruyor yüzüme. Dolabın raflarındaki minik şişelerde kutsal su şişeleri kullanılmayı beklerken unutulmuş. Eşyalar sanki geri gelecekmiş gibi özen içinde bekliyor sahibini. 'Terk edilmiş ya da boşaltılmış bir yer olsa bu eşyalar burada bırakılmazdı, bir talihsizlik ya da bir saldırı sonucu mu böyle kaldı acaba?' diye düşünüyorum. Geçmişte ne yaşandığını merak ediyorum.

Şişelerin yanında gümüş bir kâse var, kutsal su kâsesi. Hemen alt rafta bezden yapılmış bir çanta var. Çantanın dik durmasından içinde bir şeyler olduğunu anlıyorum. Merakla çantaya uzanıyorum. Ağır, oldukça ağır bir çanta. İki elimle alıp açıyorum. Kalın bir kitap var içinde. Kara kaplı bir kitap. Kitabın sayfaları da siyah, siyahın derinliklerinde yazılan sözcükler kaybolmasın diye kırmızı mürekkeple yazılan yazılar var.

Yazılanlardan bir şey anlamıyorum. Farklı bir dil kullanılmış anlatımlarda. Resimler var. Resmedilmiş şekiller. Ayin sırasında kurbanları ve başında duran çok sayıda cadının yer aldığı resimler… Ruhun gökyüzünden onları izlediği resimler. Tüylerim ürperiyor ama merakla sayfaları çevirmeye devam ediyorum.

Madalyonun resmi var tam sayfa. Bu bir fotoğraf. Benim kolyemin fotoğrafı. Kurban edilen bebeğin tören resimleri var sonraki sayfalarda. Bebeğin boynundan çıkarılmış, kutsal kâse içinde duruyor madalyon. Bu törende çalınmış olamaz. Resimde, arka yüzündeki Ay taşı yok; çalınırken kırılmış olmalı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gördüğüm düş bir kere daha doğruluyor beni. Hayat beni nereye çekiyor bilmiyorum. Önümdeki yolda hislerime tutunarak ilerliyorum.

Son sayfadaki *"Khelon"* yazısı kanla yazılmış.

Korkuyorum… Kandan mürekkebin damlaları yaprağın sonuyla birleşmiş. Burnuma gelen kan kokusuyla irkiliyorum ve kitabı kapatıyorum. Yan odaya geçiyorum. Oda bomboş. Duvarda halkalar var, halkalara dizilmiş zincirler. Sanki yeni gitmiş burada olanlar, yemek kapları kalmış odanın ortasında. İşkence mi yapılmış alınan esirlere burada bilmiyorum ama taşın rengini değiştirmiş akan kanın rengi. Bu odanın havasını daha fazla solumak istemiyorum.

Tiksintiyle çıkıyorum odadan. Salona açılan diğer kapıya yöneliyorum. En büyük kapı ihtişamıyla diğerlerine üstünlük sağlar gibi duruyor karşımda. Odanın içi çok küçük, büyük taş duvarlar arasında bir bölme gibi duruyor. Bu kadar küçük bir odaya, büyük bir kapı yapılmasının nedenini anlamaya çalışıyorum. Taştan yapılmış bölmeyi fark etmem çok zamanımı almıyor.

Bölmeden aşağıya inen merdivenler var. Dar, kasvet verici, bir o kadar da dik merdivenlerden düşmeden

inebilmek için duvara tutunarak dikkatli adımlar atıyorum. Bir an için hiç bitmeyeceğini düşünürken bir düzlüğe geliyorum. Tedirginliğim bir kat daha artıyor beni karşılayan yarasanın çığlığı karşısında. Acı acı bağırarak kaçıyor. Buradan gitmem gerektiğini anlatıyor belki de bana. Dar koridorda önümü görmekte zorlanarak temkinli ve yavaş adımlarla ilerliyorum.

Sonunda bir odaya ulaşıyorum. Odanın içinin tamamı Ay taşıyla kaplanmış. Odaya girmemle taşlar parıldamaya başlıyor. Bastığım yerden ışık yansıyor. Yolum aydınlanıyor birden.

Bir müddet sonra bir ısı yayılıyor tüm bedenime. Isı damarlarımda ilerledikçe odanın taşları aydınlanıyor. Parlak bir ışık kaplıyor her yeri. Bu odayı niye böyle yaptıklarını anlamaya çalışıyorum. Kendi etrafımda dönerek süzüyorum her yeri. Sakladıkları bir şey olmalı. Duvardaki düz çizgi dikkatimi çekiyor. Parlamayan bir taş var yanında. Duvara yaklaşıp dikkatlice inceliyorum. Aradaki çizginin oluşturduğu boşluk karanlık. Parmaklarımı kenetleyip açmaya çalışıyorum. Duvarın ağırlığıyla baş etmem zor.

'Bir yolu vardır mutlaka,' diye düşünürken içine girdiğim çaba zihnimle bir savaşa dönüşüyor âdeta. Dışarıdan gelen sesler beni tedirgin etse de aradığımı bulmak için koşturuyorum odanın ortasında. Işık saçmayan taşı inceliyorum. Elimi üzerine koyduğumda hafif ışık sekmeleri oluyor. Duvar hareketleniyor ama açılmıyor. Sesler gittikçe yakınlaşıyor.

Mırıltılar bağırışlara dönüyor. Merdivenlerden koşarak inenlerin ayak sesleri yankılanıyor kulaklarımda. Telaşa kapılıp koşturmaya başlıyorum. Cebimden düşen kolyenin tıngırtısıyla irkiliyorum. Saklanacağım bir köşe bulamamak, kolyeyi saklamanın bir yolunu bulamamak

kalp atışlarımı hızlandırıyor. Yere düşen kolyeyi alıp, boynuma takıp, kazağımın içine gizlediğimde duvar büyük bir gümbürtüyle açılmaya başlıyor.

Neye uğradığımı şaşırmış bir hâlde, sallantıda düşmemek için bulunduğum yere çöküyorum. Kapılar vurulan tekmelerle birer birer açılırken duvar hareket etmeyi sürdürüyor. Açılan duvardan içeri giriyorum. Adımımı bölmeye atmamla devasa bir ateş yanıyor. Ateşin ışığı tavana vururken, devasa gölgem duvara yansıyor. Bastığım yer beni düşürmeye çalışır gibi oynuyor.

Duvarda asılı büyük bir metal parçası var. Ne olduğunu seçemiyorum. Her adım attığımda çıkarttığı tıngırtıyı duyuyorum. Sese odaklanmış vaziyette, ateşten gözlerimi alamadan yürürken bir şeye takılıp düşüyorum.

Nereye bastığımı anlayıp, ayağa kalkmaya çalışırken büyük bir boşluk açılıyor zeminde. Emekleyerek kaçmaya çalışıyorum beni içine almaya çalışan delikten. Zeminin hareket hızına yenik düşmemeye çalışarak hızla emekliyorum. Taşlara tutunup sürünmeye çalışırken ağlama sesim ve çığlıklarım yankılanıyor. Başım dönmeye başlıyor. "Güçlü ol Aden," diye kendime telkinde bulunsam da gücüm tükeniyor.

Ayaklarımın boşlukta kalan kısmını bir taş kütle yukarı itiyor. Sürünerek duvarın dibine kaçıyorum. Korkumun şaşkınlığa dönüşmesi çok zaman almıyor. Devasa ihtişamını görünce mezardan gözlerimi ayıramıyorum.

Bir büyü var sanki aramızda. Bulunduğum yerden istemsizce kalkıp başına gidiyorum. Ellerimi gezdiriyorum üzerinde. Senelerce burada yalnız kalmış bir bebek. Ziyaretine gelen kimse olmamış. Güçlerini elde etmek uğruna öldürülmüş… Karabulutlar dolmuş kabilenin üzerine. Laneti kaldıracak sanmışlar ama Tanrıça lanetlemiş

onları. Ne yerini bilen olmuş ne gelen. Mezarın başındaki oyuğa bakıyorum. Ay taşının kırılan parçası ışıldıyor kazağımın altında. "Sahibine getirdim seni," diye fısıldıyorum. Küçük bebeğe dönüp, konuşuyorum onunla. "Senden alınanı sana getirdim minik kız. Sen yenik düştün, yaşamını elinden aldılar."

Beş kişi büyük bir gürültüyle dalıyor odaya, bağırışları yankılanıyor. Aldırmadan devam ediyorum konuşmama. "Sana madalyonunu getirdim." Cebimden kutsal suyu çıkartıp mezarına döküyorum. Kutsuyorum onun küçük yüreğini. Elimi biraz çabuk tutmalıyım, bir heyecan kaplıyor bedenimi. Yolun sonuna kadar gelip başaramamaktan korkuyorum.

Suyu dökmemle sis kaplıyor odayı, görmekte zorlanıyorum. Yer sarsıntısını artırıyor. Çığlıklar yankılanıyor odada, bir melodi kaplıyor her köşeyi. Bir tütsüden yayılıyor gibi bebek kokuyor her yer.

Ellerim titrediği için boynumdaki madalyonu çıkartmakta zorlanıyorum. Telaştan yere düşürüyorum kolyeyi. Adamlardan biri yakalıyor beni. Boğazıma yapışıyor, kolyeyi arıyor boynumda. Parmaklarımı yerde gezdirerek bulmaya çalışıyorum.

Metalin soğukluğunu elimde hissedince rahatlayıp derin bir nefes almak istesem de parmakların arasında sıkışan soluk borum nefesimin ciğerlerime inmesini engelliyor. Kesik kesik solumaya çalışarak madalyonu oyuğa yerleştirmeye çabalıyorum. Son bir gayretle adama bir tekme savurup kurtarıyorum kendimi. Vakit kaybetmeden madalyonu oyuğa takmak istiyorum. "Dur!" diye bir ses yankılanıyor. Angela ile göz göze geliyorum.

Gözlerinin içine bakarak yaklaştırıyorum madalyonu yuvasına. Sırtıma aldığım darbeyle bir an duraksasam da beni durdurmaya yetmiyor. Sırtımdan sıcak kanın

süzülüşünü hissediyorum. Hançerin soğukluğu bedenime işliyor. Hafiften bir sızı başlıyor önce, sonra yerini büyük bir acıya bırakıyor.

Taş bütünleşiyor kolyeyle. Duvarlar ayrılmaya başlıyor birbirinden, çatırdama seslerini duyuyorum. Saklamaktan vazgeçiyor mezarı. Taşlar görevlerinin sona erdiğini anlatıyor sanki, birer bire yere düşüyor. Bina üzerime çökmeden kaçmaya çalışıyorum. Biri kapanıyor üzerime.

Karanlıkta kim olduğunu bilmiyorum. Tüm hırsını benden çıkartmaya kararlı, var gücüyle vuruyor. Saçlarımı tutup yere yatırmaya çalışıyor. Cebimdeki hançeri çıkartıp saplıyorum, hiç acımadan, korkmadan. Bir kadın çığlığı kaplıyor her yeri. Sesinden kimi yaraladığımı anlıyorum.

Şaşkınlığı fırsat bilip merdivenleri çıkıyorum koşar adım. Binanın hareketlerinden, merdivenlerin birbirinden ayrıldığını sonra yine birleştiğini görüyorum. Adımlarımı daha büyük atmaya çalışıyorum. Bir kol yapışıyor bacağıma, sarsıntıyla yere düşüyorum. Duvara tutunma çabalarım sonuç vermiyor. Ayağımı çekmeye çalışsam da bırakmamaya kararlı. Göğsüm yere çarpınca sırtımdaki hançerin acısı daha da artıyor. Can havliyle bir tekme atıp sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ağzıma gözyaşlarıma karışmış kanın tadı geliyor. Bina daha da güçlü sarsılıyor, sarsıntı yüzünden aramızda açılan boşluğu fırsat bilip hızlı hareket etmeye çalışıyorum.

Boşluğa düşmekten son anda kurtuluyorum. İlerliyorum, nefes almakta zorluk çeksem de hayallerimin gerçekleşmesi için pes etmeden ilerliyorum. Bana sunulan kaderi kabul etmeyip savaşıyorum, kendimle savaşıyorum…

Çıkış kapısının önüne kadar geliyorum, tam kapıyı açacakken yukarıdan düşen taşın ağırlığı yüzünden ezilmekten son anda kurtuluyorum. Nefes aldıkça ciğerlerim sızlıyor. Acı kaplıyor bedenimi. Binanın dışından sesler geliyor. Dışarısı kalabalık, içeri girmeye cesaret edemiyorlar.

Bir an düşünüyorum. Burada kalırsam yıkıntılar arasında öleceğim, dışarı çıkarsam beni öldürecekler biliyorum. Dışarıda kavga sesleri yankılanıyor. Nerf ve cadıların olduğunu anlıyorum. Dışarı çıktığımda yaşama ümidim olduğunu bilmek yüreklendiriyor beni. Kendi kendime telkin ediyorum; "Nerfler beni koruyacaktır," diye. Derin nefesler alıp kaybettiğim gücü, cesareti geri getirmek çabasındayım.

Kapı binanın sarsılmasına daha fazla dayanamıyor, büyük bir gürültüyle seriliyor yere, tüm ihtişamı yerle bir oluyor. Başımı kollarımın arasına alıp koruyorum kendimi yere düşen minik taş parçalarından. Kapının yıkılmasıyla yoğun bir ışık kör edici parlaklığıyla içeri doluyor. Bir an dışarı bakamıyorum. Gecenin zifiri karanlığında geceyi ve gündüzü aynı anda yaşıyorum.

Kıyamet gibi, etrafa yıldızlar saçılıyor. Güneş büyük bir uğultuyla doğuyor, Ay ile yan yana geliyor. Gece karanlığını güneşe bırakıyor. Gördüğüm manzara kâbus gibi. Ölen cadıların ışıkları gökyüzüne yansıyor, bir müddet sonra da sönüyor.

Güneşin doğuşuyla kış ilkbahara bırakıyor yerini, ağaçlar yeşeriyor gözümün önünde. Öldüğümü sanıyorum bir an. Aklımı oynatmak üzere olduğumu düşünüyorum. Güneşin ışığıyla, yarasa çığlıkları yerini kuş seslerine bırakıyor. Lanet kalkıyor kabilenin üzerinden. Gözümün önünde parlayan hançerle doğrulmaya çalışıyorum yerden. Her doğrulma çabam karnıma yediğim tekmelere yenik düşüyor.

Pes etmiyorum, defalarca kalkmak için çabalıyorum. Durmuyor tekmeler, gözlerimin kararmasına inat başımı kaldırıyorum. Tekmeyi savuran, sırtına yediği darbeyle yığılıyor yere. O an bırakıyorum kendimi, beni kimin koruduğuna bakamadan başım düşüyor yere. Kanlar süzülüyor aramızdan. Akan kana tepkisizce bakıyorum. Bana doğru bir yol çiziyor, bir kısmını toprak emiyor bir kısmı inatla bana doğru süzülüyor. Karşımdaki kişi başını bana doğru çevirip son nefesini "Geber!" diye veriyor. Şaşkınlığım, acılarım iki katına katlıyor. "Jack," diye mırıldanıyorum.

"Gerçek olamaz bu! Hayır, hayır," diye söylenmelerim ağlamalara dönüşüyor. "Hadi," diye beni sarıyor Clar. "Gitmeliyiz acele et." Ses yankılı geliyor kulağıma. Sin gelip giriyor koluma, beni yerden kaldırıyor. Konuşmalarımız geliyor gözümün önüne, yaptığımız sözleşme. Beni koruma çabaları, onlara inanmam.

Madalyonun bende olduğunu biliyorlar. O akşam beni takip etmek amacıyla söylüyorlar ayine gideceklerini. Böyle bir oyuna nasıl düştüğüme inanamıyorum. Bana Clar'ı düşman belletip güvenimi kazanmaları…

Madalyonu yerine bırakacak tek kişi olduğumu da biliyorlar. Ben sözümü tutup liderliği garantilediğimde sözleşmeyi ölümle sonlandırma çabasındalar. 'Nasıl anlamadım,' diye hayıflanıyorum. Jack'in "Güçsüz, lidersiz bir ırk yok olmaya mahkûmdur," dediğini hatırlıyorum. Gücü bana sildirip, lideri öldürüp, nerfler olarak tek varlık olma hayalleri Clar ve Sin'in gelmesiyle son buluyor.

"Anlamalıydım," diye kızıyorum kendime. "Uçak kazasında gördüğüm kişi sendin," dediğimde yüzünün ifadesinden anlamalıydım kurduğu oyunu. Uçağı düşürüp beni kendilerine çekmelerinden… Ama bir taraftan da inanıyorum Tanrıça'nın beni koruduğuna.

Nerfler beni oyunlarına alet etmeseydi, Angela beni yaşatmazdı biliyorum…

Kollarıma girip aceleyle beni ormana sürüklüyorlar. Kuş sesleri geliyor kulağıma, ümit tohumları serpiliyor içime. Ayaklarımı hissetmemeye başlıyorum. "Bırakın beni, yalvarırım," diyorum. Gözlerim kararıyor. Sesimi kesik kesik duyuyorum. Clar ufak bir öpücük konduruyor alnıma, "Dayan, az kaldı," diye fısıldıyor.

Dudakları hareket ediyor ama sesleri uğultulu duyuyorum. Son duyduğum ses gür, kendinden emin bir bağırış. "Kızın etrafından çekilin!"

Sesin geldiği yere bakıyorum, bizi yıllar önce bırakıp giden adamı, babamı görüyorum…

Etrafında kalabalık bir orduyla duruyor karşımda, anlayamıyorum yaşadıklarımı. Gözlerim kararıyor, ayakta durmak için çabalıyorum, sonra her yer kararıyor…

Devam edecek…

İki farklı ırkın birleşmesi sonucunda dünyaya gelen bebek Khelon kabilesinin lanetini silmek için 16.04.1800 tarihinde tanrıçaya kurban edildi ve gücü kabileye aktarıldı. Melez bebeğin kurban edilişinin 200. yıldönümünde, aynı yerde bir bebek daha dünyaya geldi. Kabileye bildirilen kehanette, böyle bir doğum olacağının haberi verilmişti ancak bebeğin nerede olduğuna dair hiçbir bilgiye ulaşılamamıştı. Ta ki dünyanın farklı yerlerinde, aynı saatte üç ayrı uçak kazasının yaşandığı o güne dek...

Aden bu kazalardan kurtulabilen tek kişiydi. Kazanın ardından yaralarını sarmaya çalışan genç kız kaderinin iki yüz yıl önce yazıldığından ve özel güçleri olduğundan habersizdi. Onun sahip olduğu güçleri kendi türlerinin devamı için kullanmaya çalışan cadılar ve nerfler genç kızın peşindeydi.

Yaşanan güç savaşında Aden kilit bir rol oynayacaktı. Kaderinin onu çağırdığı bu savaşta Aden sadece cesaretle değil aşkla da sınanacaktı.

Emel Sarıkurt *Tanrıça'nın Laneti* kitabında, okurlarını bir solukta okuyacakları fantastik bir hikâyeye ortak ediyor.

müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
/ muptelayayinlari
/ muptela.yayinlari
/ muptelayayinlari

9 786258 446333